

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

72
ΣΕΛ.

5 5 ΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΣΤΙΓΜΑ ΤΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΜΟΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΑΡΚΛΕΥ

ΜΕΓΑΘΑΡΙΟΝ εἰς ὄγκον
εἰς ἐμφάνισιν **ΧΑΡΜΑ**

ΘΑΥΜΑ εἰς περιεχόμενον
ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

Πανηγυρικό τεύχος τοῦ πρωτοπόρου τῶν
περιοδικῶν

«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΑΣ

144 **ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ**
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΞΩΦΥΛΛΑ
ΑΣΗΜΕΝΙΑ

2

6 **ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ**
ΕΚΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ
ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΣ ΔΡ.

5

Κυκλοφορεῖ εἰς 40.000 ἀντίτυπα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.700

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36033

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα
ποῦ ἀρχίζουν στὸ πα-
σχαλινὸ τεύχος μας

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

ἡ γλυκύτερη καὶ παρθενικώτερη μορ-
φή ἀπὸ τὸ «ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ» τοῦ
Σολομῶντος.

ΟΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ

ΠΤΩΧΩΝ

Τὸ συγκινητικώτερο τῶν ἱπποτικῶν
μυθιστορημάτων.

ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ,

ΚΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

Ἐνα ἀφθάστου πλοκῆς καὶ ἐνδιαφέ-
ροντος μυθιστόρημα ἐρωτος καὶ πε-
ριπέτων.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΣΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ἐνα τρυφερὸ γερμανικὸ παραμῦθι
γΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥΣ

Χιουμοριστικὸ ἀνάγνωσμα
μὲ αὐτοτελεῖς συνέχειες

ὡπὸ Δ. ΨΑΘΑ
ΚΑΠ. ΚΑΠ. ΚΑΠ.

Το θέατρο

Η ΑΘΗΝΑ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Επιθεώρησης του Δ. Γιαννουκάκη στο θέατρον «Ιντελ».

Η Αθήνα δεν έχει απλώς κέφια, στη νέα επιθεώρησι του Δ. Γιαννουκάκη. Είναι ταυτοχρόνως και Αθήνα 100%, χωρίς αντιγραφές και χωρίς νέες τεχνολογίες. Είναι μια Αθήνα χιουμοριστική, με όλη τη χάρη, την ευστροφία και την πρωτοτυπία του Αττικού πνεύματος, που το χαρακτηρίζει ένα είδος μακαρίας κακεντρέχειας, μια καυστική διχως κακίας, και μια σάτυρα επίμονη και διεισδυτική, αλλά δίχως εμπάθειαν.

Ακούσαμε πολλούς να λένουν ότι η νέα επιθεώρησις του Γιαννουκάκη, δεν είναι στο ύψος των προηγούμενων επιτυχιών του, της «Αλεπούς», λ.χ., ή της «Νυχτερίδας». Η αντίρρηση θα ήταν λογική αν η επιθεώρησις δεν ήταν ένα είδος θεατρικής δημοσιογραφίας, ένα σατυρικό ρεπορτάζ, που κάθε εποχή είναι διαφορετικό διότι έχει πάντοτε να εκθέσει, να υπερβάλει και να γελοιογραφήσει διαφορετικά γεγονότα. Η συγκρίσις λοιπόν μεταξύ παλαιών και νέων επιθεωρήσεων είναι άνοητος αν μάλιστα σκεφθούμε πως το κοινό είναι ενάστοτε διαφορετικά διατεθειμένο για να δεχθώ τη σάτυρα, να την υιοθετήσει ή να την απορροφήσει. Και έπειτα, ως μη ξεχνούμε, ότι οι παλιές εκείνες επιτυχίες του Γιαννουκάκη ήταν θερινές, είχαν δηλαδή το πλεονέκτημα της ατμοσφαιρικής αυτής την πανηγυρική και χαρμόσυνη κίνησι της ανοικτής αθηναϊκής μέσας, όπου ένα κοινό κοινωμένο από τον ήμερο καύσωνα, συρρέει με την επιθυμία διάθεσι να χειροκροτήσει, να δραστηριοποιηθεί και να σπάσει κέφι.

Η Αθήνα έχει κέφια τώρα και στον πληκτικό χώρο ενός κλειστού θεάτρου. Και έχει κέφια ιδίως στην πλατεία της προς την οποία απευθύνεται το λεπτό και απολαυστικό χιούμορ του Γιαννουκάκη. Η γαλαρία χειροκροτεί βέβαια και αυτή, αλλά δεν έχει την πρωτοβουλία, και δεν είναι αυτή εν πάση περιπτώσει, που επιβάλλει με τας φωνασκίας και τας ασχημίας της τα μπιρζίσματα. Αυτό ακριβώς ανέληφθησαν φαίνεται εγκαίρως και οι ήθοιοι, οι οποίοι έφροντιζαν να προσαρμοσθούν προς το πνεύμα του έργου. Και έτσι, —είναι άπιστευτον άλλ' αληθές— κανείς των δεν καταφεύγει σ' εκείνες τις αξιοθρήνητες εκτροπές, τις χυδαιότητες και τα καραγκιοζήλκια, για να ευχαριστήσει τους θεομώμους θεατάς του υπέρωτου. Όλοι οι ήθοιοι που παίζουν στο έργο του Γιαννουκάκη είναι ευπρεπείς, διότι είναι ευπρεπείς και το έργο, και διότι στηρίζει την επιτυχίαν του, στο πνεύμα και στο θέαμα, που είναι και τα δύο άριστες ποιότητες.

Πραγματικά, ο θίασος Σαμαρτζή ανέβιδασε την «Αθήνα που έχει κέφια» με ευθυνευδισμόν, τα δέ σκηνικά του κ. Σπαχή, αν και κάπως πτωχά εις φαντασμαγορικά έφφέ, είνε γραφικά και καλαίσθητα. Μέσα στο παραστατικό πλαίσιο τους παραλύνουν χαριτωμένα νούμερα, που προλογίζονται από μίαν σπινθηροβόλον πρόξαν,

Εβδομαδιαία ανασκόπησης υπό ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

και έχουν στίχους καλογραμμένους, στίχους Γιαννουκάκη, με θαυμάσιες ρίμες, με αρμόστες εικόνες και όχι σπανίως και με ποιήσιν. Είναι το πικάντικο «Επιτροπή μη επεμβάσεως», «Ο Δυσπόστατος» που μας τον εμφανίζει με το μοναδικόν του μπριό ο άμικτος και ανεξάντλητος Μανρέας, είναι το «Σαββατόβραδο στην αγορά», στο οποίο η Άννα Καλουτά είναι παραδόξως άνεκτη, είναι τέλος η «Μεταμύχωση», αληθινά εύρημα, όπου ο Κυριακός, ήθοποιος μεγάλης κλάσεως, θρίσκει την ευκαιρία να δημιουργήσει με την απαραιτήτη τέχνη του έναν ακόμη περίφημο λαϊκό τύπο. Πραγματικά, ο Κυριακός, που έχει μεταφέρει την αλήθεια του λαϊκού Έλληνος στην σκηνή, που κατορθώνει με την μετρημένη υπερβολή του να μας τον καθιστά συμπαθή, συγκινητικό και οικείο, είναι ένα φαινόμενον τεχνίτου, που επέτυχε να κάμει αληθινή τέχνη στην επιθεώρησι, σ' ένα είδος θεάτρου, δηλαδή, όπου το συμβατικό είναι ο κανών και όπου η πραγματικότης εξασθενεί με τις εύκολες κομικές υπερβάσεις.

Η Δανάη Στρατηγοπούλου, η νέα ντιζέ του θιάσου, είναι απλώς ένα θαύμα. Όσοι θυμούνται την δειλή τραγουδίστρια της «Μάντρας», θα εκπλαγούν ακούοντας στη σκηνή αυτού του μεγάλου θεάτρου, μίαν καλλιτέχνη με πρωτοβουλία, που έχει αναπτύξει τα χαρίσματά της στην εντέλεια, και που γνωρίζει να συναρπάξει το κοινό με την άδολη τέχνη της, που είναι απηλλαγμένη απ' όλα εκείνα τα μουσικά και ακαλαίσθητα φωνητικά έφφέ, με τα οποία επικαλούνται οι ντιζέ της κακής ώρας τα εύκολα χειροκροτήματα των απλοϊκών ταγκομανών. Η Δανάη δεν κάνει θέατρο, δεν παίρνει μοιραίες πόζες, δεν ξεφωνίζει. Είναι μιά καλλιτέχνης, που θέλει να παραμείνη στά δρια της τέχνης της. Το κοινό δυσκολεύεται να παρακολουθήσει στην αρχή αυτή την νέα ντιζέ, που φαίνεται να το προκαλεί με την σεμνότητα και την απλότητά της. Έπειτα σιγά-σιγά κατακτάται από το διακριτικό μπριό, από την μελωδικότητα της φωνής, από την ευαίσθησία και την λεπτότητα, με την οποία αποδίδεται το τραγούδι και χειροκροτεί ενθουσιωδώς. Παράδειγμα προς μίμηση για όλους τους ήθοιους του έλαφρου θεάτρου, για όλων των ειδών τις ντιζέ και για όλων των κοινοτήτων τους φιρμαρισμένους και μη άστερας. Απόδειξις επίσης ότι το κοινό, που τόσο συκοφαντείται για τα δήθεν χονδρά γούστα του, έχει διαίσθησιν και κρίσιν και γνωρίζει να διακρίνη την χονδροκο-

πιά από την τέχνη και την χυδαιότητα από την καλλιτεχνία.

Δύο λόγια τώρα για την μουσική των κ.κ. Κυπαρίσση και Μαρτίνο.

Άπιστευτον το ότι δυο συνθέται συνεργάσθησαν για να μας παρουσιάσουν ένα τέτοιο εξάβλωμα. Αηδεστέραν μουσική δεν ακούσαμε σ' Ελληνικήν επιθεώρησιν. Χάθηκαν, επί τέλους, τα ξένα κομμάτια δυο μοτίβα της προκοπής, που να μπορεί να τ' ακούση κανείς δίχως να νευριάσει; Και τί ένορχήστρωσις είναι εκείνη που ενθυμίζει ανά π'ασαν στιγμήν την είσοδον των ηρώων του Μόλλα στη σκηνή; Κρίμα στα νούμερα που έχασαν τόσο από αυτήν την θλιβεράν άποτυχίαν και κρίμα και στο ωραίο Ινδιάνικο χορευτικό σκέτος της δίδος Παυλόσκαγιας και του κ. Σπυροπούλου που κατεστράφη από μίαν σύνθεσιν λαϊκής έμποροπανηγύρεως.

ΕΝΤΑ ΓΚΑΜΠΛΕΡ

Το περίφημον δράμα του Ίψεν στο θέατρον Αλίκης.

Ο θίασος της κ. Κατερίνας Άνδρεάδου παίζει από ημερών με πολλήν επιτυχίαν την «Έντα Γκάμπλερ».

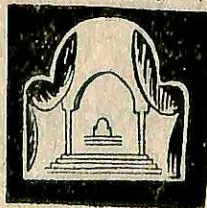
Δεν πρόκειται φυσικά εδώ να κρίνωμεν το πασίγνωστον έργο του Ίψεν, όπου με τόσην δύνανιν αναλύονται οι χαρακτήρες των ηρώων, ανάμεσα στους οποίους η Έντα, γυναίκα, με πλούσιον συναισθηματικόν κόσμον και με ισχυράς ψυχολογικές αντιδράσεις, ζή, δίχως κανείς να κατορθώνη να την νοιώσει, μέσα στο άσφυκτικό και στενόκαρδο μικροαστικόν περιβάλλον της.

Το δράμα έχασε, βέβαια, με την πάροδον του χρόνου ένα μέγα μέρος της αληθινότητας του. Είναι όλοένα και σπανιότερες σήμερα γυναίκες σαν την Έντα Γκάμπλερ, και αυτά τα έσωτερικά δράματα με την έντασιν των παθών τους μας φαίνονται εν πολλοίς άναίτια, σ' μίαν εποχή, όπου ο άνθρωπος μπορεί να έπικονήσ' εύκολότερα με τον έξωτερον κόσμο, και να διοχετεύη τη δραστηριότητά του προς πολύπλευρες κατευθύνσεις.

Παρ' όλην εν τούτοις την φαινομενική του υπερβολή, το δράμα διατηρεί το κοινωνικόν του ισοδύναμον, γιατί οι τύποι του, όσον και αν καταφεύγουν εις ένα ρωμαντικόν δερμαλισμόν, παραμένουν σύμβολα, —τύποι τους οποίους θα ήμπορούσε και σήμερα να συναντήση κανείς υπό διαφορετικήν έκφρασιν και εμφάνισιν.

Πολύ όρθως, λοιπόν, η κ. Κατερίνα Άνδρεάδου έπροτίμησε να παραστήση το έργο με τα κοστούμια, τα ντεκόρ και την ατμόσφαιραν της εποχής, ώστε να δοθ' η εντύπωσις εις τον θεατήν ότι τα πάθη και τα αίσθηματά των ηρώων, που μας είναι τόσο γνώριμα, έξεδηλούντο τό τε με ένα τέτοιον, κάπως ξένον προς ήμας, ψυχικόν ειρμόν. Και όρθως έπίσης το έργο, παρεστάθη με ανάλογον καθυστερημένην τεχνολογίαν, ενθυμίζουσαν την υπερβολικά τονισμένην απόδοσιν, των ρωμαντικών δραμάτων της εποχής.

Η κ. Άνδρεάδου, ο κ. Μυρίδης, ο κ. Λαμασιώτης (παρά το άταίριαστον του ρόλου του) και ο κ. Άποστολίδης ήπηρεσαν εις την έρμηνείαν του δράματος άνεπληγτοι.

ΧΡ. Α. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗ

ΩΣ ΑΝΝΑΕΝΤΟΙΣ ΥΨΙΣΤΟΙΣ

9 του μηνός Νισάν, —μόλις τα πρώτα φώτα της γλυκαυγής άπλώθηκαν γύρω, ο Ίησους απ' τα ύψωματα του Όρους των Έλαιών αντίκριζε ξανά την Ιερουσαλήμ. Οι μαθηταί Του άναπαύμενοι κοντά Του, κάτω απ' τα έλαιόδενδρα, άτένιζαν σιωπηλοί τον περίλυπο Διδάσκαλο. Η αύρα του πρωϊνού φτάνει ψυχρή και μυροβόλα. Μυριοεύσμα άγριοιούλινδα των πλαγιών του Όρους των Έλαιών και του Μωρία, άνοιγοντας τ' άνθοπέταλά τους, —τις καρδούλες τους,— χαρίζουνε τα πρώτα γλυκά τους άνασάσματα στη δόξα της αύγης. Φιλέρημα πουλάκια τιτιβίζουν, χαριερίζουνε το φώς. Παντού, γύρω, θεία άρμονία, θαύτατη γαλήνη. Άνοιξεις. Θρίαμβος χρωμάτων, ήχων και φωτός. Στην ψυχή όμως του Θεανθρώπου δέρεται μιά θάλασσα. Οι μαθηταί Του άκόμα Τόν κυττάζουν. Μέσ' απ' τα κλειστά, πικραμένα χείλη Του, απ' τα μάτια Του που βλέπουν —όλο δάκρυα— την Άγία Πόλι, θέλουν ν' ακούσουνε δυο λόγια Του, να πάρουν τη σκέψη Του. Μιά άγωνία τους κρατεί.

★

Άπό βραδύς είχε σαν άστραπή διαδοθ' ότι ο Ίησους την ήμερα αυτή θα κατέβαινε στην Ιερουσαλήμ. Οι μαθηταί Του, Γαλιλαίοι και άλλοι. Του προετοίμασαν θριαμβευτικήν είσοδο σ' αυτήν. Η Ιερουσαλήμ απ' τα βαθεία ξεμερώματα, άνάστατη γι' αυτό! Χιλιάδες κόσμου έλκεκτου του Ισραήλ φτάνουν στο άνατολικό παλιό τείχος, να πάρουν θέσι, για ν' αντίκρυσουν, να χαριετίσουν, να προσκυνήσουν τον έρχόμενον Μέγα Βασιλέα, Υιόν Δαυίδ. Πίστευαν, βαθεία συγκινημένοι, ότι ο γόνος Ναζωραϊός που είχε άναστατώσει όλόκληρη τη Παλαιστίνη επί τρία χρόνια με τα θαύματά Του και τελευταία με τη νεκρανάστασι του Έλεάζαρ στη Βηθανία, ήταν αυτός ο άναμενόμενος από αίωνων Μεσίας, που θα τους έλύτρωνε από τη ρωμαϊκή δουλεία.

★

Ο Κύριος με τους μαθητάς Του, κατέβαινε με βήμα κουρασμένο προς την Άγία Πόλι, που έλαμπε τώρα μέσ' στο φώς σ' όλη της τη δόξα. Ο Ίησους όμως έκλαιγε, αντίκρύζοντας τώρα την Ιερουσαλήμ, γιατί έβλεπε με τα μάτια της ψυχής Του την περίλαμπη Πόλι του Θεού έρειπωμένη, φλόγες και καπνοί του άφανισμού να την κυκλώνουν. «Και ως ήγγισεν ιδών την πόλιν έκλαυσεν επ' αυτή λέγων, ότι ήξουσιν ήμέραι επί σε και περιβαλούσι οι έχθροί σου χάρακά σοι και περικυκλώσουσι σε και συνέξουσά σε πάντοθεν και έδαφιοούσι σε και τα τέκνα σου εν σοί, και ούκ αφήσουσιν λίθον επί λίθον άνθ' όν ούκ έγνωσ τον καιρόν της επισκοπής σου». Έπρεπε να τιμωρηθ' η άνομία. Όσα με πόνο έπρόφεραν τα χείλη Του, έκληρωόθησαν ύστερα από 37 χρόνια, που ο Τίτος δεν άφησε στην Ιερσά Πόλι πέτρα επάνω σε πέτρα, ποτάμια αίματος

ένός εκατομμυρίου Ιουδαίων έπλεναν τους δρόμους, και μάνες έτρωγαν τις σάρκες των παιδιών τους απ' την πείνα.

★

Άπ' το άνατολικό παλιό τείχος της Ιερουσαλήμ, έρχεται το θείο μήνυμα: «Φτάνει! Έρχεται ο Μεσίας!» Οι δρόμοι στο άκουσμα του θριαμβευτικού αυτού συναπαντήματος είχαν πλημμυρίσει από κόσμο, που φοβώταν τις λόγγες του Λογγίνου, από κόσμο περιεργό, ύποπτο, από κύμα ανθρώπων, που περίμεναν το Μεσία στις μάντρες, στα παράθυρα, στις αλόπορτες, στα δένδρα, στα πεζούλια, —να περάσει.

Άπό το μεγάλο τείχος έως το Ναό, ο δρόμος στρωμένος με πολύτιμα χαλιά, με λουλούδια, με δάφνες, μυρτιές και κεδρόκαρες. Χιλιάδες άνασκουμπωμένα παρθενικά χέρια, χέρια ζαρωμένα και τρεμμένα, χέρια με ρόζους και γαλαχτερά περιμένουν με κλάρες δάφνης και φοινικόφυλλα, με μαντήλια μεταξωτά, πολύχρωμα, και λουλούδια, να χαριετίσουνε τον από Ναζαρέτ Βασιλέα των Βασιλέων, το λυτρωτή τους. «Εκ της Σιών, ήτις είναι η έντέλεια της ωραιότητος, έλαμψεν ο Θεός». «Άς αγάλλονται οι υιοί της Σιών εις τον Βασιλέα αυτών».

Και ίδου ο Υιός του Θεού επί όνου καθήμενος, για να πληρωθ' η προφητεία: «μή φοβού, θύγατερ Σιών, Ίδου ο Βασιλεύς σου έρχεται επί πώλου όνου».

Άλλαλαγμοί, έξαλλες φωνές, άγγελικά ξεφωνήματα, χέρια ύψωμένα με λουλούδια, φοινικόφυλλα, δάφνες και μαντήλια, —ίδιες σημαίες θριαμβευτικού συναπαντήματος,— δένδρα που σειούνται, μάτια που γέμισαν δάκρυα άνέκφραστης χαρής. Ένα κύμα άτέλειωτου κόσμου με μιά ψυχή, δσμένη στον έρχόμενον Μέγα Βασιλέα, εν όνόματι Κυρίου... «Ψαανά! τ'ό Υιό Δαυίδ!... Ε'λογημένος ο έρχόμενος εν όνόματι Κυρίου!... Ψαανά εν τοις Ύψιστοις!...»

★

Άναβρασμός, σόγχυσις, παράδοξη κίνησις παρατηρείται στους κύκλους των Έθνικών και των Φαρισαίων. Ο Ίησους έφυγε στη Βηθανία. Η Ιερουσαλήμ πήρε όψι νεκρική. Μιά ατμόσφαιρα μυστηριακή πνέει μέσ' στην Πόλι, ένας άνεμος τρόμου. Τα πλήθη άπεσώθησαν, οι δρόμοι έρημώθηκαν. Έκλεισαν αλόπορτες, παράθυρα. Σουρου πώνει...

Ρωμαίοι στρατώναι με μπρούτζινα, ασύτηρά πρόσωπα διασχίζουν σιωπηλοί τους δρόμους. Στο μέγαρο του Καίσαρα μιά ύποπτη κίνησις. Γίνεται εκεί συγκέντρωσις τιτουχών Φαρισαίων. Τα πρόσωπά τους φωτοβολούν από κατάπληξι και όργη. Έρχονται με απόφασι...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Δ'

‘Η Σεμίραμις του Βορρά

Κείμενον και εικονογράφησις
υπό
ΘΟΡΤΟΥΝΙΝΟ ΜΑΤΑΝΙΑ

Οταν έφθασε ή στιγμή να χωρισθί από την οικογένεια που τόσον καιρό της είχε δώσει ασυλο και προστασία ή Μάρθα Σκαβρόνσκα δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυά της.

Αυτή με τη Λιβονική φορεσιά της και ο καλός της με την όμορφη στολή των θραυγών έκαναν ένα πολύ παρυσαστό ζευγάρι.

Παντρεύτηκαν ύστερα από έναν κεραυνόβολο άμοιβαίο έρωτα. Έκείνη δεν ήταν άκόμη 16 χρονών, μά φαινόταν κιόλας ώριμη γυναίκα κι' αυτό της πρόσθετε χρόνια. "Όχι περίεργα χαρακτηριστικά. Ένας θαυμάσιος συνδυασμός από μαύρα καλλιά, σκοτεινά μάτια και κάταπρο δέρμα. Ο κινήσεις της φανέρωναν θρηνητικά άτίθασσα νεάτα.

Η ήρωίδα μας ήταν κόρη μιās χωριατοπούλας, που ζούσε στο κτήμα του κόμητος Ρόζεν. Πολλοί ιστορικοί προσπάθησαν ν' ανακαλύψουν ποιός ήταν ο πατέρας της, μά του κάκου. Όταν πέθανε ή μάνα της ήταν 3 χρονών. Την περιμάζεψε ο κόμης. Ύστερα από λίγο όμως πέθανε ο προστάτης της και τότε ή καλή τύχη την έφερε στο δρόμο ενός παπα Λουθηρανού, που την πήρε στο σπίτι του για να αναθρέψη τα παιδιά του. Λέμε

ή καλή τύχη, γιατί ή εποχή εκείνη ήταν βάρβαρη, πρωτόγονη και ή θέσις ένός άπροστάτευτου νέου κοριτσιού δεν ήταν καθόλου εύχάριστη και μάλιστα στο Μάρεμπουργκ, που κατοικούσε ή Μάρθα. Καί τουτό, γιατί την πόλι αυτή την χρησιμοποιούσε ο Πέτρος ο Α' για πολεμική βάση. Οι Σουηδοί όμως κατέφεραν να έκτοπίσουν τους Ρώσους κι' ανάμεσα στους Σουηδούς αξιωματικούς της φρουράς θρέθηκε και ο νεαρός λοχαγός που κατέκτησε την καρδιά της Μάρθας.

Ο γάμος έγινε κατά το Λουθηρανικό δόγμα και οι γιορτές σύμφωνα με την τοπική συνήθεια. Ξαφνικά, όμως, όπως συμβαίνει συχνά στα παραμύθια, ήρθε μία διαταγή νύ φύγη ο στρατός για τη Ρίγα, γιατί ο Πέτρος έτοιμάζε έπιθεσι. Οι νεόνυμφοι άποχωρίστηκαν μ' ένα φιλι για να μην ξανασιμίζουν πιά. Τ' ένειρό τους είχε τελειώσει!

Στην αρχή ή νίκη πήγε με τους Σουηδούς. Μά ο Πέτρος δεν πήρε τον τίτλο του Μεγάλου χωρίς λόγο. Στις άνατιώτη

τες της τύχης ποτέ δεν έχανε το θάρρος του. Είνε μάλιστα πολύ χαρακτηριστικά τα λόγια που έλεγε κάποτε για τους Σουηδούς που τον νικούσαν διαρκώς: "Όσο περισσότερο νικούνα τόσο περισσότερο διδάσκουν τους στρατιώτες μου πώς να νικούν".

Ξαναγύριζε διαρκώς με νέο στρατό και έπεδίωξε το σκοπό του με τόση επιμονή και πίστι ώς που στο τέλος τα κατάφερε. Το Μάρεμπουργκ παραδόθηκε. Οι πόρτες άνοιξαν και οι έπιδρομείς χύθηκαν μέσα. Πρωτοφανής λεηλασία άκολούθησε.

Πώς να γλυτώσουν οι νέες γυναίκες από τους τριχωτούς αυτούς λύκους, που με το δίκαιο του κατακτητού τις τραβούσαν με κτηνώδη βιαιότητα; Ο καυμένος ο παπās, ο προστάτης της Μάρθας, τί λύπη θά έννοιωσε βλέποντας ν' άρπάζουν το κορίτσι που άνάθρεψε με τόση φροντίδα, οι άγριοι στρατιώτες του Τσάρου!

Θά πήτε ο Ρώσος αυτό κράτωρ δεν τά έβλεπε όλα αυτά; Καί βέβαια. Προσπαθούσε μάλιστα με κάθε τρόπο να έκπολιτίση το στρατό του, με την πειθαρχία και τη μόρφωσι. Αυτό όμως δεν είναι κάτι που μπορεί ν' ά το πετύχη κανείς από σήμερα ως αύριο. Είχε μάλιστα καταφέρει αρκετά πράγματα, για τί στην αρχή ο στρατός του ήταν σαν μία μεγάλη λητοσυμμορία. Οι αξιωματικοί δεν ήταν πολλοί καλότεροι από τους στρατιώτες στο ζήτημα αυτό.

Με τον σκοπόν ν' άποκτήση γνώσεις είχε ταξιδέψει πολύ, ήλθε σε σχέσι με προωδευμένους λαούς και παίρνοντας ό,τι αξιομίμητο εύρισκε το μετέφερε στη Ρωσία είτε για νόμους έπρόκειτο, είτε για έφευρέσεις και τέχνες.

Παρ' όλα αυτά όμως, κάτω από το έπίστρωμα αυτό του πολιτισμού ένμενε ή κληρονομική σκληρότης, ή πρωτόγονη ψυχή, που άπό καιρό σε καιρό εύρισκε την εύκαιρία να κάμη την εμφάνισί της. Το τρανώτερο παράδειγμα ώς προς το ζήτημα αυτό ήταν ο ίδιος ο Τσάρος.

Τη Μάρθα την πήρε ένας άγριος μισόκοπος άξιωματικός που όλοι τον έτρεμαν και τον υπάκουαν. Η ζωή της είχε περάσει τόσο ειρηνικά στο παρελθόν, ανάμεσα σε πρόσωπα χαμογελαστά και άφωσιωμένα, που τώρα, με την άπότομη αυτή μεταβολή, ένόμιζε πώς το πόν είχε χαθή. Πρό πάντων δεν μπορούσε ν' άντικρύση τά δια-

περαστικά πράσινα ματια του τυράννου της, που τον φοβόταν μαζί και τον μισούσε. Τώρα όμως οι στρατιώται την έσέβοντο και κανείς δεν έκανε τίποτα άπρεπο μπροστά της μά και ήταν προστατευόμενη του στρατηγού.

"Όσο ο καιρός περνούσε ή όμορφη της Μάρθας μεγάλωνε. Το τρυφερό της δέρμα και πρό πάντων τά μαύρα της μάτια που μαγνιζέζαν, θαρρείς, σκορπούσαν γύρω της μία γοητεία άκαταγώνιστη.

Αυτή την εποχή μπαίνει αίφνης στη ζωή της ένας άλλος άνδρας, ο στρατηγός Μέτονικωφ.

Ο Αλέξανδρος Μέτονικωφ είχε γεννηθί από γονείς άγνωστους και στην αρχή του σταδίου του πουλούσε γλυκά στους δρόμους της Μόσχας. Πιο ύστερα κατατάχθηκε στο στρατό, διεκρίθη, έφτασε στο βαθμό του στρατηγού και έγινε μάλιστα άχώριστος σύμβουλος του Τσάρου.

Ήταν μόλις 30 χρονών, όταν όλοι στη Ρωσία θεωρούσαν ότι είναι το δεύτερο, μετά τον Τσάρο, σημαντικό πρόσωπο.

Κατά τη διάρκεια λοιπόν μιās περιόδου του πέρασε από το Μάρεμπουργκ και φιλοξενήθηκε από τον κύριο της Μάρθας.

Στά συμπόσια που έγιναν προς τιμήν του άνάμεσα στα τσουγκρίσματα των ποτηριών και τους ήχους της μπαλαλάϊκας, τά βλέμματα του Μέτονικωφ και της Μάρθας συναντήθηκαν.

Ο νέος γοητεύθηκε και δεν έκρυψε τά αισθήματά του. Της μίλησε. Είδε πώς ήταν έξυπνη και χαριτωμένη. Καί έπειδή ήταν μία έποχή που κοινωνική εθέρπεα, σεβασμός στον κατώτερο και τιμή ήταν δευτερευούσης σημασίας, ο Μέτονικωφ πήρε άπ' το συνάδελφό του την κοπέλλα χωρίς άλλη δικαιολογία, παρ' όσον πώς του άρεσε.

Ο καινούργιος έρωμένος της Μάρθας είχε όλα τά προσόντα για να είναι άρεστός σε μία γυναίκα... Ήταν ψηλός και όμορφος και παλληκάρι.

"Άλλη ζωή περίμενε τη Μάρθα κοντά στον Μέτονικωφ, μία ζωή γεμάτη πολυτέλεια.

Φορούσε άκριβές γούνες, σαν πριγκίπισσα και ήταν περιτριγυρισμένη από άναριθμητους ύπηρέτες. Το χωριάτικό της κοστούμι που φορούσε με τόση υπερφάνεια άλλοτε το φόλαζε πιά για ένθύμιο,

Ό,τι έκλεκτοτερο είχε ή Εύρώπη άπλώθηκε μπροστά της.

Πολύτιμα κοσμήματα και δαντέλλες της Φλάνδρας και άπαλά Βενετσιάνικα ύφασματα.

Μ' όλο που δεν ήξερε ούτε να γράφη, ούτε να διαβάξη, ή Μάρθα, έπαιξε όμως θαυμάσια τον ρόλο της μονάχα με το ένστικτο μιās ισχυράς γυναικείας προσωπικότητος.

Στο σπίτι του Μέτονικωφ έγινονταν περιφημες δεξιώσεις. Σε μία από τις δεξιώσεις αυτές, ο Πέτρος ο Α' συνάντησε τη Μάρθα. Βρισκόταν σ' όλη τη λάμψη της γοητευτικής όμορφιάς της.

Καθώς πήγε να ύποκλιθί μπροστά του χαριτωμένα, έκείνος τη σήκωσε πάνω στα χέρια του. Αυτό έκανε πολλή έντύπωσι στη Μάρθα. Της άρεσε το πάλωριο άνάστημα του Τσάρου. Ήταν ή προσωποποίηση της δυνάμεως, ένας άληθινός οδηγός ανθρώπων. "Ός τότε ο Πέτρος ο Α' δεν είχε γνωρίσει την

άγάπη, κι' όσοι τον γνώριζαν, πιστεύανε πώς ήταν άδύνατον τά χρυσά βέλη του έρωτα να τον χτυπήσουν ποτέ.

Σάν τη μέλισσα περνούσε από το ένα λουλούδι στ' άλλο και έμενε ίκανοποιημένος από εύκολες και άσημαντες έρωτοδουλειές.

Θά ήταν πολύ ένδιαφέρον να ξέρουσε με ποιόν άκριβώς ήρπο ζήτησε ο Πέτρος από το φίλο του να του παραχωρήση τη Μάρθα. Μά ή ιστορία, βλέπετε, είναι σοδαρή και αυτά τά περιστατικά της φαίνονται πολύ άσημαντα και τά άποσιωπά. Ίσως δεν μεταχειρίστηκε καν λέξεις.

Βλέμματα μόνο και μερικές διαταγές στους ύπηρέτες. Ο Μέτονικωφ έκλινε φυσικά το γόνατο μπροστά στο θέλημα του αυτοκράτορα και άρκέστη να γελάση, αφού δεν μπορούσε να κάμη τίποτα άλλο.

Η Μάρθα χωρίς άλλο, θά ήταν σαν παραχαλισμένη από την άπροσδόκητη

αυτή εύτυχία. Η τύχη της έπαιξε μεγάλο παιχνίδι. Ο μεγάλος κυβερνήτης της Ρωσίας, ο άνθρωπος που από ένα νεύμα κρεώτανε ή ζωή και ο θάνατος έκαιτομυρίων ανθρώπων, ο φόβος της Εύρώπης και μαζί ο δυνατός άντρας που μπορούσε μ' ένα χτύπημα σπαθιού να κόψη κεφάλι ανθρώπου, βρισκόταν στα πόδια της αίχμαλωτισμένης από την όμορφη της.

Μαζί της ήταν τρυφερός σαν περιστέρι. Ποιά γυναίκα δεν θά έννοιωσε στη θέσι της τον έαυτό της μεθυσμένον από εύτυχία;

Κανείς στον κόσμο δεν μπορούσε να έχη αντίθετη άποψι πόν τον Τσάρο και να τον κάμη ν' αλλάξη μά λιστα γνώμη όταν αυτός ήθελε κάτι.

Η Μάρθα ήταν ή μόνη που μπορούσε να κατορθώση τέτοια θαύματα. Έπαιζε άριστοτεχνικά τον σπουδαίο ρόλο που της έμπιστεύθηκε ή μοίρα. Είχε ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τρόπο ν' άστειεύεται, να κρίνη, να μαλώνη και

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Έπικαιρο πρωτότυπο διήγημα της Κ. Α. ΣΦΑΕΛΟΥ

ΓΥΡΝΟΥΣΕ με βήματα βαρεία στο σπίτι του ο Μέγας Αρχιερέας. "Ολη τη νύχτα είχε ξαγρυπνήσει προεδρεύοντας στο Σανγκρεντίν, το ιερό δικαστήριο, και την επομένη ήταν η μεγάλη ημέρα της τελετής που θα ιερουργούσε εμπρός σ' όλο τον λαό εις ανάμνησιν της διαβάσεως της 'Ερυθράς. Και αλήθεια, ήταν και για τον ίδιο διάβασις σ' ένα ξένοιαστο ή ημέρα εκείνη, αφού είχε επί τέλους ξεφορτωθή τον γιου του μαργακού, που, δύο χρόνια τώρα, με τα κηρύγματά του, εκλόνιζε το κύρος του Ιερατείου και έφερνε δόγματα πρωτάκουστα στον παληό του 'Ισραήλ νόμο.

"Α! Είχε επί τέλους άπαλλαγή από τον άνθρωπο αυτόν που κάθε λόγος του και κάθε διδοχή των ήταν έμμεσος έλεγχος των πράξεων και της διδασκαλίας του Συνεδρίου. Αυτός ο λαοπλάνος δεν είχε μήπως έξευτελίσει τόσες φορές τους Φαρισαίους και δεν είχε βγάλει άμιαθείς το Νομικούς; Εύτυχώς τώρα κι' εκείνος ήταν κρεμασμένος. Το έπικίνδυνο στόμα του θα βουβαίνονταν έτσι! Και ήταν γι' αυτό μεγάλη ή ημέρα εκείνη.

Κι' όμως δεν ήταν χαρούμενος ο Καϊάφας. Κάτι τον έβάραινε. Κάτι που κι' αυτός δεν ήξερε πώς έπρεπε να το εξηγήσει. "Ήσαν τύψεις για τον θάνατο ενός ανθρώπου; "Οχι δά! Άλλως τε δεν τον είχε σκοτώσει εκείνος, μά οι Ρωμαίοι. Ούτε καν τον είχε παραδόσει εκείνος! — "Ήταν κι' αυτό άλλου έργου; του 'Ιούδα απ' το 'Ισραήλ.

Τά χέρια του αρχιερέως ήσαν λευκά από αίμα: εκείνος δεν είχε κάμει άλλο, παρά να υπερασπισθή τον Νόμο που κινδύνευε. Κι' αν τώρα αισθανόταν

σμός που είχε κλονίζει λίγο πριν την 'Αγία Πόλι και είχε ράσει τους τοίχους του Ναού...

Μά τώρα, μια καινούργια ζωή θ' άρχιζε... Μπορούσε πια άνερόκλητος ν' απολαύσει τις τιμές, τα μεγαλεία, χωρίς να φοβάται τον Έλεγχο κανενός.

★

Οι δούλοι του, όταν τον είδαν να προβάλλει στο κατώφλι, τον προσκυνήσανε βαθιά ως τη γη.

—Μια γυναίκα σ'ε περιμένει, Ραββί, είπε ο πιο γέρος.

Ο Καϊάφας κοντοστάθηκε. Ποιά ήταν και τί γύρευε σήμερα;

—Πήτε της πώς δεν δέχομαι κανέναν.

—Της το είπαμε, μά δεν μάς άκουσε.

—Έπρεπε να της κλείσετε την πόρτα. Στο σπίτι του Μεγάλου Αρχιερέως δεν μπαίνει όποιος λάχνη.

—Οι πόρτες... άνοιξαν μόνες στο πέρασμά της και...

—Τρελλάθηκες; Ο γέρος έσκυψε σαν βνοχος το κεφάλι.

—... Καί μπήκε σαν νάτανε νοικοκυρά, έπρόσθεσε.

Μήν ήταν τάχα, συλλογίσθηκε ο αρχιερέας, καμιά άρχοντισσα τρανή, σταλμένη από τη Ρώμη.

—Πώς είναι; ρώτησε.

—Πολύ, πάρα πολύ γρηάρικνη, καμπουριασμένη, με μύτη γρυπή και δόντια που βγαίνουν έξω από το στόμα. Ή πνοή της βρωμά χειρότερα από των τσακαλιών.

—Βγάλτε την έξω! διέταξε ο Καϊάφας.

Οι δούλοι κυττάχτηκαν με τρόμο, μά κανείς δεν έσάλεψε απ' τη θέσι του.

—Ένας που πήγε να την έμποδίσω, έπαθε μεγάλο κακό. Ξεράθηκε το χέρι του, μουμούρισε πάλι ο γέρος δούλος.

—Αφήστε τις τρέλλες και κάνετε ό,τι είπα, φώναξε πάλι εκείνος.

Οι δούλοι ύποχώρησαν ένα βήμα, μά κανείς δεν έτρεξε να εκτελέσει την προσταγή του αρχιερέως. Και άργά, άργά σαν ύπνωτισμένος ο Καϊάφας άνέβηκε τα σκαλοπάτια και μπήκε στο άτριο.

Καθισμένη κοντά στη φωτιά, ή μυστηριώδης άγνωστη είχε εξαπλώσει, σαν νοικοκυρά. Ο αρχιερέας την έκύτταξε με φρίκη:

"Ήταν πλάσμα ανθρώπινο, ή γέννημα της κολάσεως το όν αυτό που ήταν θρονιασμένο μέσα στο σπιτικό του και μύριζε ή πνοή του βαρεία, σαν φοβίμι;

Καθώς έγύρισε και τον κύτταξε, οι ματιές της έμοιαζαν με φλόγες.

—Με φώναζες κι' ήρθαι, του είπε.

—Σε φώναξα; Έγώ; Πόε;

—Πώς; Τόσες μέρες με καλούσε επίμονα και έκανες τόσους κόπους για να μ' άποκτήσης. Σήμερα το πρωί άκόμα εμπρός στον ύπατο εδήλωσες πώς με θες συντρόφισά σου! Ήταναι τρελλά — άλλο

τρελλάθηκαν σήμερα» συλλογίσθηκε ο Καϊάφας.

—Δεν σε ξέρω, εδήλωσε ξερά.

—Πώς; Όλα τα βιβλία σου, που έξηγουσες στο λαό, μιλούσες για μένα.

—Και τί ήρθες να κάμης; ρώτησε άνυπόμονα ο αρχιερέας.

—Ήρθα να μείνω έδω, να σωθώ από τον 'Ιησού που με κυνήγησε και κόνεψε να μ' έξολοθρεύσει.

Στο άκουσμα του όνόμα

τος αυτού, ο Καϊάφας συνωφρυνώθη.

—Σ' έβλαψε κι' έσένα; Μά τώρα πια είναι κρεμασμένος.

—Ούτε έτσι δέ χάνει τη δύναμή του. Άκουσες το σεισμό πριν λίγο; Ήταν που γκρέμισε το πελώριο παλάτι μου το έφτασεμειωμένο, κι' έλευθέρωσε τόσων αίωνων σκλάβους μου άμέτρητους. Και μέσα στα συντρίμια θα εξαφανιζόμουναι κι' έγώ αν με τα έργα σου δεν μωχες άνοιξει για άσυλο το σπιτικό σου. Άρρησα εύθους, και καθώς τα πέπλα μου έκρυβαν τον ήλιο και έρριχναν σκότος στη γη έφθασα έδω που με είχες προσκαλέσει.

"Ένας άόριστος φόβος που άδικα προσπαθούσε να πνίξη, κυριεύε όλο και περισσότερο τον Μέγαν Αρχιερέα.

—Και τώρα τί θές; ρώτησε με φωνή που προσπαθούσε να κάμη ήρεμη.

—Τίποτε... και όλα! άποκρίθηκε το άλλόκοτο πλάσμα, άνοίγοντας τα σκεβρωμένα χέρια του σαν φτερούγες όρνέου ένώ το βλέμμα του άγκάλιαζε με βουλιμία τον Καϊάφα. Έσένα, το σπιτικό σου, τα ταιδιά σου!...

Στο άκουσμα της τελευταίας λέξεως, ο Καϊάφας ξαναβρήκε τη χαμένη έργρητικότητα του.

—Έξω απ' έδω άμέσως, έφώναξε με θυμό.

—Κάθισε φρόνιμα, είπε εκείνη άτάραχα πιάνοντας έλαφρά το χέρι του, μολονότι άπείχε τρία σχεδόν μέτρα. Βλέπεις πώς τα δικά μου χέρια φτάνουν τα μακρυνά όπως και τα κοντινά.

Ο Καϊάφας σήκωσε το χέρι του. Ή καρδιά του σπαραττούσε στη στήθη του σαν σπουργίτι στο γερაკίου τα νύχια. Έκεί που ή άγνωστη τον είχε άγγίξει, λίγο πιο πάνω απ' τον καρπό, ή σάρκα ήταν κόκκινη και γεμάτη φούσκες σαν νάχε άκουμπήσει άναμμένο κάρβουνο. Και οι φούσκες γρήγορα μεγάλωσαν και γέμισαν δύσοσμο πύον.

—Γιατί με χτύπησες; είπε ύποταγμένος.

—Δεν σε χτύπησα; Σ' άγγίξα μόνον. Άν σε χτύποσα, και τα κόκκαλά σου θα σάπιζαν!

"Όσο εκείνη μιλούσε, ο τρόμος του Αρχιερέως μεγάλωνε. Πώς θα εύχόταν την ώρα αυτή να παρουσιαζόταν έστω ο μισητός Ναζωραίος, που τ' άποκρουστικό πλάσμα ώμολογούσε ότι φοβόταν! Τώρα ένοιώθε καθαρά πώς δεν αντίκρυζε εμπρός του άνθρωπο, πώς οι δούλοι του δεν παραμιλούσαν και ως ύστατο καταφύγιο έπικαλέσθηκε το όνομα του 'Ιεχωβά, του παντοδύναμου των Σεραφείμ άφέντη.

—Όπου τα έργα μου έχουν άνοιξει δρόμο, κανένας λόγος δεν μπορεί πια να με διώξη, τον διέκοψε ή γρηά. Ούτε τ' όνομα 'Ε-

Κ. Α. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ Ραλλού ή άπιστη αρχοντοπούλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—
"Άγριο μίσος χωρίζει τις δύο μεγάλες ελληνικές οικογένειες, του Φαναριώτου Βουγά και των Πελοποννησίων Θεοχάρηδων. Μιά μοιραία σύμπτωση φέρει τις δύο οικογένειες αντιμέτωπες: Ο γιός του πρώην αξιωματικού και δουλευτού Θεοχάρη, Κώστας, γνωρίζεται με την κόρη του Βουγά Ραλλού και ένα έρωτας φλογερών ανάβει τις ψυχές των νέων. Μα άπειρα εμπόδια παρουσιάζονται, στα οποία ό μέν Κώστας έπιμένει, ή Ραλλού όμως φαίνεται πως κάμπτεται, και τέλος γίνεται νύμφη κα του Φώτη Μπέη, του πρεσβευτού της Τουρκίας στην Αθήνα. Η έγγαμος ζωή της Ραλλούς κυλάει ανάμεσα σε τιμές και απολαύσεις χωρίς καν αυτή να σκέπτεται πιά τον προδωμένο Κώστα.

Η δασκάλα της Ραλλούς αρχίζει έκτοτε να παίζει το ρόλο της παρηγορητριάς φίλης του Κώστα αλλά και να προσπαθή να αποδείξει με τρόπο στη Ραλλού το σφάλμα της άπιστίας της προς τον Κώστα.

Αλλά κάποτε ο Φώτης Μπέης μετατίθεται στην Κρήτη και έν' απόγευμα ή Ραλλού άκοιταζόταν τον άντρα της φεύγει από την Αθήνα. Τότε κι' ο Κώστας παίρνει τη μεγάλη απόφαση να συμφιλιωθεί με τον πατέρα του.

Η συμφιλίωση έγινε. Πατέρας και γιός πλέουν σε πελάγη ευτυχίας. Ο γερο-Θεοχάρης εντεπέρηφνος για το γιό του, ό οποίος του δίνει πια όλη τη ψυχή του, άποφασίζει να έλθει στην Αθήνα και να δει τον Κώστα. Είπε παραμονές της επαναστάσεως της Κρήτης και σε λίγο έλπομε τον Κώστα ήνωμένο με τον όλη αρχηγό Κορομηλά σκαρφαλωμένους σ' άπατήτα δουνά της Κρήτης, μαχόμενοι για την ελευθερία. Η άφωτισμένη φίλη του Σουζάννα τον ακολουθεί με άυταπάρνηση στην περιπέτειά του και ό, τον κάποιος μέρα, ύστερα από μία σύγκρουση με τους Τούρκους βρίσκονται άπομονωμένοι σε κάτι άπότομους γκρεμούς και κατορθώνουν με άπειρους κινδύνους να ξεφύγουν, ή άμορφη Γαλλίδα ρωτάει λαχταρισμένη τον Κώστα — Σωθήκαμε, Κώστα!.

15ον

— Γ' αυτή τη φορά σωθήκαμε, λέει ο Κώστας, κυττάζοντάς την συγκινημένος. Αλλά, δέ θα δεχόμουν να σου υπογράψω ασφάλεια για τη ζωή σου.
— Δέ θάβην άσχημος ένας τέτοιος θάνατος, λέει ή κοπέλλα...

"Επειτα περιπατεί ώρες κοντά του, άμίλητη, συλλογισμένη.

★

Οι μέρες περνούν, γίνονται μήνες. Η Σουζάννα μαθαίνει τον πόλεμο σαν άληθινό πρωτοπαλλήκαρο. Έρχεται ο Όκτώβριος. Ο Κώστας φαίνεται συλλογισμένος.

— Τι έχεις; τον ρωτάει μία μέρα ή κοπέλλα.

— Νά, συλλογίζομαι πώς θάρη ή χειμώνας, και πώς θα γίνει σκληρή ή ζωή για σένα στο ύπαιθρο.

— Για μένα; κάνει ή Γαλλίδα, σηκώνοντας τους ώμους. Γιατί όχι και για σένα;

— Καπετάνιε! φωνάζει εκείνη τη στιγμή ο Κορομηλάς. Νέα! Τό ντουφέκι άναψε για καλά στο Βαφέ. Οι δικόι μας χτυπιούνται με τό στρατό.

— Πάμε! λέει ο Θεοχάρης.

— Θα φύγουμε; φωνάζει ή Σουζάννα.

— Ναι, θα έγκαταλείψουμε τη στέγη μας, άποκρίνεται ο Κώστας ελπιωμακά, δείχνοντας τις πρόχειρες καλύβες που είχαν στήσει, όπως τις έστηναν

"Ενα άνάγνωσμα έρωτος, άυτοθυσίας και ήρωϊσμών

Κατά διασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

παντού όπου έμεναν κάμποσες μέρες.
— Και θα ίδω άληθινό πόλεμο; ρωτάει πάλι ή κοπέλλα.

— Κάτι τέτοιο φαντάζομαι, άποκρίνεται ο νέος.

"Από μακριά, όταν φθάνουν κοντά στο Βαφέ, άκούει τό τουφεκίδι. Τό μάτι του Θεοχάρη άνάβει.

— Παιδιά! φωνάζει! Προσοχή! Νά κατοπιστούμε πρώτα.

Μά καθώς στέκει και περιεργάζεται γύρω τό πεδίο της μάχης, βλέπει ένα μπουλούκι άντρες να τρέχουν ξέφρενοι προς τό μέρος τους. Όταν ζυγώνουν, άναγνωρίζουν πώς είναι Έλληνες.

— Παιδιά, φωνάζει ο Θεοχάρης, τί γίνεται; Γιατί τρέχετε;

Οι άντρες δέν του άποκρίνονται, τον κυττάνε με μάτια πελώρια, τρομαγμένα. Σε λίγο έρχονται κι' άλλοι, κι' άλλοι. Κάποιοι άπ' αυτούς, τους φωνάζει:

— Φευγάτε—νικηθήκαμε. Οι Άρβανίτες έρχονται—πλήθος. Μας πετσόκοψαν—λίγοι μείναμε ζωντανοί.

— Ντροπή! φωνάζει ο Θεοχάρης. Σταθείτε! Νά συγκεντρωθούμε.

— Ξέρεις τί λές; του φωνάζει ένας άντρας ξερακιανός, με πρόσαπο βασανισμένο. Είδες τη μάχη; Πολεμήσαμε σαν λιοντάρια. Μά τί να σου κάνουμε που είμαστε ένας με χίλιους;

— Και τώρα που πάτε; ρωτάει ο Κώστας χλωμός.

— Στο μοναστήρι, στο Άρκάδι. Έκεί θα κυττάσουμε να θαστάσουμε. Στο μεταξύ, τ' άλλα σώματα των δικών μας θα χτυπηθούν άλλο με τους Τούρκους κι' ο Θεός βοηθός.

— Έγώ δέν έρχομαι! λέει ο Κώστας άποφασιστικά. Θα κυττάξω να ένωθώ με τά σώματα που θα χτυπηθούνε.

— Είναι τρέλλα! του φωνάζουν εκείνοι που φεύγουν. Είμαστε ζωσμένοι από τους Άρβανίτες. Πού θα πάς;

Έκείνη τη στιγμή, κάτι σφύριξε. Μιά σφαίρα πέρασε σύρριζα στο μάγουλο του Κώστα.

— Βλέπεις; του φωνάζει ή Σουζάννα. Είναι κίνδυνος.

Μά πριν προφθάει να πη έλλη λέει, πέφτουν οι σφαίρες γύρω θροχή.

— Καπετάνιε! φωνάζει ο Κορομηλάς. Δέ σωζώμαστε. Σε δύο λεπτά θάβην άργά. Τό καλύτερο μου φαίνεται κι' έμένα, να κλειστούμε στο Άρκάδι...

— Καλά! κάνει ο αρχηγός με βαρεία καρδιά. Και δίνει τη διαταγή:

— Παιδιά! γρήγορα, στο Άρκάδι!

★

Παράξενες, καταθλιπτικές περνούν οι μέρες στο μοναστήρι. Μιά περιερη γαλήνη, πίσω από τους ψηλούς τοίχους, μία γαλήνη γεμάτη αγωνία και φοβέρα.

Άντρες, γυναίκες, παιδιά, έχουν στοιβαχτή άνάκατα στις αίθουσες στά κελλά, στις αυλές. Ο ήγούμενος άνοιξε διάπλατα τις πόρτες για να δέχτη τό τρομαγμένο πλήθος και τις ξανάκλεισε καλά. "Επειτα, άρχισε να κάνει τη γνωριμία των ανθρώπων που ζητούσαν έτσι παράξένα τη φιλοξενία του.

"Όταν του συστήθηκε ο Θεοχάρης, ο ήρωμένος τον χαιρέτισε φιλόφρονα.

— Ω, ξέρω την οικογένειά σου, καπετάνιε! Κι' ή άμορφη αυτή κοπέλλα, που φορεί φουστανέλλα, κ' ήλθε μαζί σου; Γυναίκα σου;

"Ανεπαίσθητα κοκκίνισε σ' αυτή την έρώτησι τό παλληκάρι...

— Όχι, άποκρίθηκε — μία γνωστή μου, ή δεσποινίς Σουζάννα Ραμώ.

— Έτσι; Έκανε ο ήγούμενος, και τά μάτια του καρφώθηκαν έξεταστικά, πονηρά, στο νέο.

— Όχι — έκανε αυτός γρήγορα — δέν είναι αυτό που ίσως φαντάζεσαστε. Σας τό όρκίζομαι στην Ιερή αυτή στιγμή που περνούμε... "Επειτα, ή καρδιά μου έμένα είναι δοσμένη αλλού...

— Ο Θεός βλέπει την καρδιά σου, είπε ο κληρικός, κι' έφυγε, αφήνοντας τον Κώστα με την έντύπωσι πώς δέν τον είχε πείσει.

Οι γυναίκες φάνηκαν πιό έπιμονες. Όταν πέρασαν οι πρώτες ήμέρες της τρομάρας, τριγύρισαν τη Σουζάννα, κι' άρχισαν να την τρελαίνουν στις έρωτήσεις:

— Άντρας σου είναι; Όχι; Πώς; Γιατί φόρεσε φουστανέλλα; Γιατί έρέθηκες έδω;

Σ' όλα αυτά άποκρινόταν καλόκαρδα, ύπομονητικά ή Γαλλίδα.

Μετά τη συζήτησι με τον ήγούμενο, ο Κώστας προσπαθούσε να την άποφύγη, όσο μπορούσε. Μά δέν ήταν δυνατόν. Ο χόρος ήταν περιωρισμένος, κι' έπειτα, έβλεπε τόση θλίψιν στα μάτια της Σουζάννας κάθε φορά που περνούσε κοντά της χωρίς να της μι-

λήση, που την λυπόταν.

"Ενα θρόδυ, καθόταν ή Σουζάννα σ' ένα πεζούλι παράμερα και κύτταζε γύρω τό ήρεμο τοπίο. Τά μάτια της ήταν δακρυσιμένα, κι' ένοιωθε στην καρδιά εκείνην την παράξενη νοσταλγία που την τυραννούσε πότε-πότε.

Κάτι θήματα κοντά της, την πράθιζαν από τ' όνειροπόλημά της. Γύρισε μ' ένα προαίσθημα. Ήταν ο Θεοχάρης.

"Όταν την είδε, στάθηκε, σ' άπόστασι.

— Μόνη είσαι Σουζάννα; ρώτησε μαλακά.

— Ναι, άποκρίθηκε ή κοπέλλα, σηλώνοντας τά μάτια της παρασπινόμενα στα δικά του.

— Νά μη σου διακόψω τις σκέψεις σου... ψιθύρισε ο Θεοχάρης.

— Δέ θα ή καθήσκη λιγάκι κοντά μου, να μου κάνης συντροφιά; ρώτησε ή κοπέλλα, προσπαθώντας να φανή άδιάφορη και γελαστή.

Διστάζει ο νέος μία στιγμή. Μά ή ματιά της κοπέλλας είναι τόσο γλυκειά, τόσο ευχλωπή.

"Έρχεται, άδιάφορα τάχα και κάθε-ται κι' αυτός στο πεζούλι.

— Πόσο άλλαξε άλήθεια ή Σουζάννα! συλλογίζεται. Προσπαθεί να φέρη στη μνήμη του, την παλιά δεσποινίδα Ραμώ, όπως την πρωτογνώρισε έξυπνη, άτίθαση, με την άπάντησι έτοιμη στα χείλη. Η κοπέλλα που κάθεται τώρα δίπλα του, με τά μάτια χαμένα στον πλατό όρίζοντα, δέν της μοιάζει. Τί μεσολάβησε κι' έλλαξε τόσο ή πεταχτή Γαλλίδα; Κι' όχι μόνον έλλαξε, αλλά κι' όμορφηνη. Ποτέ δέν είχαν τόση γοητεία τ' άκανόνιστα, παριζιάνικα χαρακτηριστικά της. Κάποια παράξενη αήλη.

— Λοιπόν, Κώστα; λέει εύθυμα ή κοπέλλα. Πώς σου φαίνονται τά πράγματα;

— Δέν ξέρω, άποκρίνεται ο νέος σιγά. Κίνδυνος θέβαια υπάρχει.

— Άν έλθουν έδω και μäs έπιτεθούν, τί θα κάνουμε;

— Θ' άντισταθούμε.

— Ως πότε;

— Όσο βαπτάζουμε.

— Κι' έπειτα;

— "Επειτα... Ύπάρχουν πολλές λύσεις.

— Μά, θα θαστάζουμε πολύ;

— Κάμποσες ώρες.

— Όρες, ή ήμέρες;

— Όρες...

"Αθελαι άνατριχιάζει ή κοπέλλα.

— Φοβάσαι; ρωτάει ο νέος.

— Ένα φοβάμαι. Τους άντρες θα τους σκοτώσουν, αν πατήσουν τό μοναστήρι. Τις γυναίκες;

— Τις γυναίκες...; κάνει ο Κώστας, κ' ή ματιά του καρφώνεται μακριά σκοτεινή.

— Ατίμως, έ; ρωτάει ψιθυριστά ή Σουζάννα.

— Τι άλλο;

— Κώστα, λέει ή κοπέλλα, παρακλητικά. Μοι δ'νεις τό λόγο σου πώς αν έλθη αυτή ή στιγμή, δέν θα διστάσης να με σκοτώσης;

Την κυττάζει ο νέος με μάτια άστραφτερά.

— Άκουσε, Σουζάννα, της λέει σιγά, είσαι τόσο γενναία που αξίζει να μάθης τό μυστικό. Στα χέρια των άλλολόπιστων δέ θα πέση κανείς. Έχω συνεννοηθή με τό Δεσπότη

— Δηλαδή;

— Δηλαδή; Άν ιδούμε ότι δέν έ-

χουμε καμιά έλπίδα, ή άποθήκη είναι γεμάτη μπαρούτι.

— Και; κάνει ή Γαλλίδα δίχως να καταλαβαίνει.

— Καί... λέει ο νέος, προσπαθώντας να δώση τόνο εύθυμο στη φωνή... ένα πυροτέχνημα... και τελειώνουν όλα.

Τό αίμα φεύγει για μία στιγμή από τά μάγουλα της νέας. "Επειτα πλησιάζει κοντά του και λέει με φωνή γλυκειά:

— Θάβην άραίος θάνατος...

Σιγά, μαλακά, τραδιέται από κοντά της ο Θεοχάρης.

— Γιατί να συλλογίζώμαστε τό κακό; λέει, χαμογελώντας. Οι δικόι μας σίγουρα κάποιου θάχουν συγκεντρωθή τώρα. Θα πολεμήσουν. Άν νικήσουν. Θάρθουν να μäs έλευθερώσουν.

— Άν όμως μäs έπιτεθούν έμäs πρώτα οι Τούρκοι;

— Δέν άποκλείεται, ψιθυρίζει ο Κώστας. Έξαρτάται τί διαπαγές θα δώση ο Φώτης-Μπέης, ο Πασάς.

— Άλήθεια, ψιθυρίζει ή Σουζάννα. Ποιός έφέρει τί να γίνεται ή κακομοίρα ή Ραλλού;

— Τη λυπάσαι; ρωτάει ειρωνικά ο Κώστας.

— Ξέρω κι' έγώ; Πάντως ούτε τη θέσι του Φώτη-Μπέη ζηλεύω. Διοικητής σ' έπαναστατημένο νησί, με αντίπαλους τους συμπατριώτες τους.

— Πάντως, έχω την ιδέα, λέει ο Θεοχάρης ειρωνικά, πώς ή Ραλλού δέ θα κουράξη τη σκέψη της με τά πολιτικά προβλήματα. Περισοιχισμένη από τους νεαρούς ύπασπιστάς του άντρός της, θα σκέπτεται τί τουαλέττες θα φορέση...

— Είσαι σκληρός! λέει ή Σουζάννα και άθελά της, μία λάμψη χαράς περνάει στα μάτια της.

— Κι' έσύ, παλεύεις μέσα σου, ψιθυρίζει ο Κώστας άνάμεσα από τά δόντια του.

Τον κυττάζει στα μάτια, κάτι πάει να πη, κοκκινίζει και σωπαίνει.

Σε λίγο, καρφώνοντας τά μάτια της μακριά, στις πράσινες πλαγιές που άρχίζουν και σκοτεινιάζουν, ρωτάει άδιάφορα τάχα:

— Δέν μου λές την αγαπäs άκόμα;

Δέν άποκρίνεται άμέσως ο Θεοχάρης. Σε λίγο ή φωνή του άκούγεται μέσα από ένα πνιγμένο στεναγμό:

— Την αγαπώ; Τη μισώ; Κι' έγώ δέν ξέρω. Πάντως, δέ θα θρώ ήρεμία, δέ θα ξαναθρώ τον έαυτό μου, αν δέν την πάρω από τό Φώτη.

— Πώς τό συλλογίζεσαι αυτό; κάνει με φωνή δονούμενη ή Γαλλίδα.

— Σ' αγαπώ!... ψιθυρίζει ή κοπέλλα, και κλείνει τά μάτια, έτοιμη να δεχτή τό φιλήμά του.

Μά ο Κώστας άργεί. Τό στήθος του άνεβοκατεβαίνει φουρτούνιασμένο. Χύλιες σκέψεις περνάνε γρήγορα, σε τρελλό κυνηγητό, στο μυαλό του.

Και μέσα σ' όλες, δύο μάτια, μαύρα, ύγρά, θλιμμένα, πόν κυττάνε έπιμόνα, γεμάτα παράπονο. Τά χέρια του όμως χαϊδεύουν άουναίσθητα τά μπράτσα της κοπέλλας. Και τό άγγιγμα της λευκής, θελουδένιας έπιδερμίδος, νοιάθει μία παράξενη άνατριχίλα.

"Εκπληκτη σε λίγο, μισοανοίγει ή Σουζάννα τά μάτια, τον κυττάει έρωτηματικά.

Μία άγρια κραυγή, πούρχεται άπάνω από τό κάμπαναριό, κόβει την άπάντησι του Θεοχάρη. Μιά φωνή, που χτυπάει σαν ντουφεκιά τον ήρεμο ύραδυνό άέρα.

— Στά όπλα!

Ο Κώστας πετιέται άμέσως. Περνούν όμως κάμποσα δευτερόλεπτα

Ποιά είναι αυτή ή κοπέλλα; ρώτησε ο ήγούμενος.

Πώς είναι δυνατόν;

— Είναι τρέλλα, μά κάτι μου λέει μέσα μου πώς ή Ραλλού είναι πιό πιό πολύ δική μου παρά του Διοικητού της Κρήτης.

— Όλα γίνονται, κάνει μελαγχολικά ή κοπέλλα. Τώρα με την έπανάσταση, ποιός ξέρει τί άνωμαλίες θα παρουσιαθούν, ο Φώτης-Μπέης μπορεί να σκοτωθή...

— Όλα γίνονται... ψιθυρίζει άφηρημένος κι' ο νέος.

— Όταν τελειώση αυτή ή περιπέτεια, λέει σε λίγο ή Σουζάννα, προσπαθώντας να μιλήση άπλά, θα γυρίσω κι' έγώ στη Γαλλία.

— Θα γυρίσης στη Γαλλία; κάνει ο Κώστας εξαφνιασμένος. Γιατί;

— Τί θα κάνω πιά έδω; άναστενάζει ή Γαλλίδα. Μοι φαίνεται πώς θα με φάη ή μελαγχολία.

— Α, έγώ δέν σκέπτομαι να χωριστούμε πιά, φωνάζει θερμά ο νέος. Νά πάρης την ελληνική ύπηκοότητα και να μείνης για πάντα στην Έλλάδα.

— Ίσως τό κάνω κι' αυτό, ψιθυρίζει ή Σουζάννα, σά να μιλήη μοναχή της. Έσύ, στο μεταξύ, θάχης πάρει τη Ραλλού... Και τότε, μπορεί ν' άναθρέψω έγώ τά παιδιά σας.

Γυρίζει και του χαμογελάει. Μά εξαφνα, στο μισοσκόταδο, βλέπει ο Κώστας κάτι ν' άστράφτη στα χλωμά της μάγουλα, κάτι να κυλάη.

"Ενα δάκρυ, κι' έπειτα άλλο, θουβά, ενώ τα χείλη της χαμογελούν.

— Κλαίς, Σουζάννα; ρωτάει σιγά.

— Ω, όχι, όχι! άποκρίνεται ή κοπέλλα.

Μά τά δάκρυα κυλάνε πιό γοργά. Σιγά, διστακτικά, τη σφίγγει ο Κώστας άπάνω του.

— Σουζάννα! ψιθυρίζει.

"Ενας βαθύς άναστεναγμός θγαίνει από τά χείλη της:

— Κώστα!

Τά μάτια της θολά από τά δάκρυα, ευθίζονται στη ματιά του. Τρέμει σύγκορμη. Καθώς της πιάνει τά δύο της χέρια μέσα στις χούφτες του, τά νοιάθει να καίνε.

Άργά-άργά, ζυγώνει τά χείλη του στα δικά της.

— Σ' αγαπώ!... ψιθυρίζει ή κοπέλλα, και κλείνει τά μάτια, έτοιμη να δεχτή τό φιλήμά του.

Μά ο Κώστας άργεί. Τό στήθος του άνεβοκατεβαίνει φουρτούνιασμένο. Χύλιες σκέψεις περνάνε γρήγορα, σε τρελλό κυνηγητό, στο μυαλό του. Και μέσα σ' όλες, δύο μάτια, μαύρα, ύγρά, θλιμμένα, πόν κυττάνε έπιμόνα, γεμάτα παράπονο. Τά χέρια του όμως χαϊδεύουν άουναίσθητα τά μπράτσα της κοπέλλας. Και τό άγγιγμα της λευκής, θελουδένιας έπιδερμίδος, νοιάθει μία παράξενη άνατριχίλα.

"Εκπληκτη σε λίγο, μισοανοίγει ή Σουζάννα τά μάτια, τον κυττάει έρωτηματικά.

Μία άγρια κραυγή, πούρχεται άπάνω από τό κάμπαναριό, κόβει την άπάντησι του Θεοχάρη. Μιά φωνή, που χτυπάει σαν ντουφεκιά τον ήρεμο ύραδυνό άέρα.

— Στά όπλα!

Ο Κώστας πετιέται άμέσως. Περνούν όμως κάμποσα δευτερόλεπτα

Ωσπου να συνέλθω κ' η Σουζάννα, ωσπου να ξυπνήσω από το όνειρο.

— Στά όπλα! Ξανακούγεται η ίδια φωνή.

Πριν περάσουν πέντε λεπτά όλο το μοναστήρι είναι στο πόδι.

Ο ήγούμενος, με τα ράσα του ν' ανεμίζουν στο θραυνό αεράκι, τρέχει επάνω στο Θεοχάρη.

— Καπετάνιε! του φωνάζει, έρχονται οι Άρσενίτες!

— Φαίνεται προτίμησαν, λέει ο Κώστας, να μάς ξεφορτωθούν πρώτα έμεις, πριν πολεμήσουν με τον άρσανωμένο επαναστατικό στρατό.

— Λέγε τώρα, τί να κάνουμε! λέει ήρεμα ο Δεσπότης.

— Πρώτη δουλειά, κλείσε τ' γυναικόπαιδα μέσα στην έκκλησία.

— Καλά.

— Έπειτα, οι άντρες να πιάνουν τα πόδια.

— Βέβαια, κι' αυτό θα γίνει. Μά αν δεν έλθουν απ' έξω να μάς βοηθήσουν πάμε χαμένοι. Πόσο θα βασταζούμε;

— Πρέπει να είδοποιήσουμε τους άλλους όπλαρχηγούς που είναι κοντά.

— Σωστά. Μά πώς; Μας έχουν κυκλώσει.

— Δώσε μου την ευχή σου, ήγούμενε! λέει ο νέος άμέσως. Θα προσπαθήσω εγώ να περάσω ανάμεσα από τις γραμμές του έχθρου, για να είδοποιήσω τους άλλους.

— Έσύ; φωνάζει τρομαγμένος ο κληρικός. Άδύνατον!

— Γιατί;

— Γιατί έσένα ή θέσι σου είναι έδω: Τί θα κάνουν τα παλληκάρια σου χωρίς έσένα;

Μένει σκεπτικός ο Θεοχάρης μιά στιγμή.

— Καλά! λέει σε λίγο. 'Η σκέψι σου είναι σωστή. Πιο χρήσιμος θα φανώ έδω. Έννοια σου όμως, θα θρω άνθρωπο να στείλω.

Άφηνει το δεσπότη, κι' αρχίζει να τρέχει γύρω στο μοναστήρι, φωνάζοντας:

— Κορομηλά! Κουμπάρε! Κορομηλά! Ποδ είσαι;

— Έδω! ακούγεται μιά φωνή, κι' ο Κορομηλάς βρίσκεται κοντά στον Κώστα.

— Άκουσε, του λέει ο Θεοχάρης. Αποφασίζεις να περάσεις τις έχθρικές γραμμές, για να είδοποιήσεις τους όπλαρχηγούς, ότι μάς κύκλωσαν;

— Ρωτάς; αποκρίνεται ζωηρά εκείνος.

— Τότε, φύγε άμέσως.

Δίχως λέει, σφίγγοντας γρήγορα το χέρι του άρχηγού του, φεύγει τρέχοντας ο Κορομηλάς και χάνεται μέσα στη νύχτα.

★

Βαρύ προχωρεί το σκοτάδι, πέφτει καταθλιπτικό στα καμπαναριά, στα τείχη, στα δέντρα. Μέσα στη μαυρίλα, φωτάνε τα παράθυρα της έκκλησίας, παρήγορα, τρεμουλιαστά, από τα μύρια κεριά, θλιμμένες ψαλμωδίες χύνονται στον ήρεμο άέρα. Οι άντρες, ακίνητοι στις θέσεις τους στα τείχη, στις πύλες, νοιώθουν την καρδιά τους να μαλακώνει στο άκουσμα της θλιμμένης ψαλμωδίας.

Τα μάτια τους αστράφτουν σαν κάρβουνα στο σκοτάδι καθώς παρ-

τηρούν, σαν κυνηγημένα άγριμια, από που θα φανή ο κίνδυνος.

Και νά, σε μιά στιγμή, κάτι αστραφει κάτω στην πεδιάδα.

Κι' άμέσως σχεδόν, ο ξερός κρότος του κανονιού.

— Φυλαχτήτε! φωνάζει ο Θεοχάρης, τρέχοντας προς εκείνο το μέρος. Αρχίζει το κανόνι.

— Ναι, μά δέ μας πέτυχαν! φωνάζουν τα παλληκάρια.

— Φυλαχτήτε πάντα, δεν κανόνισαν τη βολή. Όταν την κανονίσουν, θα μάς πετύχουν.

Πολλές φορές αστραφει κάτω το κανόνι, πολλές φορές βροντάει, κι' οι άντρες ζητωκραυγάζουν ένθουσιασμένοι κάθε φορά, γιατί οι όβιδες πέφτουν μακριά.

— Άξαφνα το τείχος τραντάζεται

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

«ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ»

ή γλυκύτερη και παρ-
δενικώτερη μορφή

από το ΑΣΜΑ ΑΣΜΑ-
ΤΩΝ του Σολωμώντος

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΕΜΑΤΟ ΑΠΟ ΦΛΟΓΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΑ, ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΜΙΣΗ

ΚΑΙ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗ

που ξετυλίγεται μέσα σ' ένα περιβά-
λλον μυστηρίου, ραδιουργιών και ά-
φθαστου άσιατικώς πολυτελείας. Σύγ-
κρουσις του άγνωστου αίσθηματος με την
νυδαιότερη βία και τον άγριώτερο αλ-
θητισμό.

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ 100 %

σαν από σεισμό.

— Σκυλιά! φωνάζει ο Θεοχάρης.

— Πέτυχαν! άκούει μιά γυναικεία φωνή κοντά του.

Γυρίζει και βλέπει τη Σουζάννα πλάι του, που παρατηρεί το ρήγμα πουκανε ή όβιδα στο τείχος. Το πρόσωπό της είναι ήρεμο, κρατεί ένα τουφέκι στο χέρι.

— Σουζάννα! φωνάζει ο Κώστας χλωμός. Τί δουλειά έχεις έσύ έδω; Γιατί δεν πήγες μέσα, με τις γυναίκες, στην έκκλησία;

— Βλέπεις, δέ φορώ γυναικεία ρούχα, φορώ φουσινέλλα, αποκρίνεται ή Γαλλίδα γελώντας. Δέ μπορώ να πάω μέσα με τις γυναίκες. Θα σκανδαλιστούν!

— Τρελλοκόριτσο! κάνει ο Θεοχάρης μαλακά. Μά έδω άπάνω δέ μπορείς να μείνεις. Όπως μάς πέτυχε μιά όόμβρα, μπορεί να μάς πετύχει κι' άλλη.

— Έσυ που θα είσαι;

— Έμένα είναι ή θέσι μου έδω.

— Κι' ή δική μου ή θέσι είναι κοντά σου.

Βλέπει στο σκοτάδι τα μάτια της να γυαλίζουν, άκούει την άνάσα της δυνατή.

Με μιά κίνησι θερμή και γρήγορη, τη σφίγγει στην άγκαλιά του.

Ένας θόρυβος δαιμονισμένος τους χωρίζει. Κατρακυλάει ένα μέρος του τείχους, χτυπημένο σε καίριο σημείο.

— Άσχημα την έχουμε! ψιθυρίζει ο Θεοχάρης, κι' έπειτα φωνάζει:

— Παιδιά! δώ! Γρήγορα! Μερικοί από σάς να διορθώσουν τις ζημιές.

Άν χαράξη και ίδουν οι Τούρκοι ρήγματα στο πείχος, θα όρμήσουν.

— Όπωσδήποτε θα ίδουν, λέει ή συχα ή Σουζάννα. Δέν είναι δυνατόν να κλειστούν όλες οι πύλες.

— Νά κάνουμε ό,τι μπορούμε, ψιθυρίζει ο Κώστας, νάχουμε ήσυχη τη συνειδησί μας κι' έπειτα, ό,τι θέλει ο Θεός. Μά, άκουσε, Σουζάννα, πήγαινε μέσα, στο λέω και πάλι, σε παρακαλώ. Όλοι έδω με κυττάζουν στα μάτια, κάτι περιμένουν από μένα. Δέ θέλω να νάχω και τη δική σου την έννοια, ν' άγωνιζώ που θρίσκεσαι...

— Δέ θ' άγωνιάς καθόλου άποκρίνεται σταθερά ή κοπέλλα. Νά ξέρης πώς θα βρίσκουμαι πάντα κοντά σου, πλάι σου. Θάσαι πιο ήσυχος έτσι.

Την κυττάζει στα μάτια, την ξανασφίγγει μιά στιγμή άπάνω του κι' έπειτα, ένώ ή κοπέλλα τον άκολουθεί σά σκιά του, τριγυρίζει όλο το μοναστήρι, πότε άπάνω στα τείχη, πότε στις πολυμίστρες, στις πύλες και μερικές φορές ως την πόρτα της έκκλησίας, να δίνει κουράγιο στις γυναίκες και στα παιδιά.

★

Όταν τον βλέπουν να στέκη στο κατώφλι, ψηλός, λεθένης, με τα γαλανά του μάτια αστραφερά, οι ψαλμωδίες σταματούν για μιά στιγμή, και όλα τα μάτια γυρίζουν σ' αυτόν, γεμάτα άγωνία, γεμάτα πυρετό.

Χαμογελάει ο Κώστας σοβαρά, και λέει:

— Καλά πάμε, καλά πάμε. Δέν πετυχαίνουν. Κουράγιο, όσπου νάρθη ή Κορομηλάς με ένίσχυσι.

Τότε αρχίζουν ξανά τα σταυροκοπήματα, κι' ο μυρωμένος άέρας της έκκλησίας σιγοτρέμει από τους άναστεναγμούς και τα πνιγμένα άναφυλλήτα.

Σοβαρός, έπιθλητικός, μπροστά στο 'Ιερό προσέχεται ο ήγούμενος. Τα μάτια του καρφώνονται έρωτηματικά στο Θεοχάρη. Κι' όταν αυτός του κάνει ένα νόημα πώς όλα είναι έν τάξει άκόμη, στη σεβάσμια μορφή του κληρικού χύνεται μιά άνεπαίσθητη χαρά, κι' ή φωνή του άκούγεται πιο δυνατή.

Το κανόνι δέ σταματάει όλη τη νύχτα. Οι άντρες δέν προφθαίνουν να έπισκευάζουν τις ζημιές.

Πρός τα χαράματα δυό-τρείς όβιδες πέφτουν στο ίδιο μέρος. Στις πρώτες θαμπές άχτίδες της αύγης έλέπει ο Κώστας με τρόμο, ένα πελώριο ρήγμα.

— Παιδιά! φωνάζει. Έδω! Γρήγορα! Έγινε μεγάλη ζημιά.

Μά πριν προφθάσουν να έλθουν τα παλληκάρια, μεγάλη βουή άκούσθη από τον κάμπο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

ΡΟΞΩΠΑ.

Π ή ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ (να κιάζει δωμάτια σε έργένηδες και σε ζευγάρια που δέν διαθέτουν πιο πολλά άπ' ό,τι χρειάζεται για μιά μικρή καμαρούλα).

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ (έρχεται να νοικιάση ένα δωμάτιο.

Όσο το δυνατόν πιο ψηλά, στο τελευταίο πάτωμα κι' όσο το δυνατόν πιο φτηνά. Έχουν άρχεισι κυττώντας και παζαρεύοντας δωμάτια από το ισόγειο. Άνεβαίνουν σιγά-σιγά από πάτωμα σε πάτωμα. Έχουν φτάσει πιά στο τελευταίο. Πιο πάνω είναι ή ταράτσα. Το δωμάτιο είναι μι κρδ και φτωχικά έπιπλαμένο. Τα άπολύτως άπαραίτητα. Ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι, μιά ντουλάπα, κάνα-δυό καρέκλες).

★

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: Αυτό νο μίζω πως είναι ό,τι σάς χρειάζεται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άφου δέν έχετε άλλο πιο ψηλά τί να γίνει.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: 'Η θέσι του είναι, καθώς βλέπετε, ύπεροχη.

ΕΚΕΙΝΗ: Όσο γι' αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και έπιμένετε στην τιμή άπολύτως;

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: Ούτε δεκάρα λιγώτερο από πεντακόσες δραχμές.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει την άγαπημένη του. Συνεννοούνται με τα μάτια. Έχουν γυρίσει όλη την Άθήνα χωρίς να βρουν πουθενά άλλο δωμάτιο φτηνότερο): Λοιπόν, σύμφωνοι. (Βγάζει το πορτοφόλι του, δίνει χρήματα στη σπιτονοικοκυρά). Το πιάνουμαι από σήμερα...

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: Με το καλό κι' άγαπημένοι... Έγώ θα κατέβω τώρα και θα πω ν' άνεβάσουν τα στρώματά σας. (Βγαίνει).

(Το ζευγάρι μένει μόνο του).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, χρυσή μου σοφ' άρέσει;

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι θαύμα, άγάπη μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίγο ψηλά μονάχα. Θα κουράζεσαι λιγάκι με τις σκάλες. Όγδονταπέντε σκαλιά. Τα μέτρασα άνεβαίνοντας.

ΕΚΕΙΝΗ: Έσένα σκέπτομαι που θα τ' άνεβαίνης κάμποσες φορές την ήμέρα. Γιατί εγώ δέν πρόκειται να το κουνάω και πολύ από δώ μέσα. (Τρυφερά): Θα κάθωμαι και θα περιμένω το γυρισμό σου (τον άγκαλιάζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη φιλεί): Όταν θα συλλογίζωμαι πώς θα με περιμένη ή γυναικούλα μου δέν θα μου φαίνονται καθόλου οι σκάλες όσες και νάναι. Πουλί θα γίνωμαι για να βρεθώ όσο μπορώ πιο γρήγορα στην άγκαλιά σου (γελούν κι' οι δυό τους. Χαρούμενα, άληθινά, εύτυχισμένα).

(Λίγες μέρες άργότερα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λάθος. Έπρεπε να το προσέξωμε όταν το νοικιάσαμε. Είναι βορεινό το δωμάτιο. Δέν το βλέπει ήλιος ούτε μιάν

★

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ, αυτός ο χειμώνας δέν έννοει να μάς άφήση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα χέρια σου είνε παγωμένα.

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρή ειρωνεία): Μά, τί, δέν μπορείς πιά να μου τα ζεσταίνης σαν άλλότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπρεπε να το σκεφθώμε αυτό σοβαρά από την αρχή. Ότι είχαμε μπροστά μας όλόκληρο χειμώνα.

★

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ, αυτός ο χειμώνας δέν έννοει να μάς άφήση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα χέρια σου είνε παγωμένα.

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρή ειρωνεία): Μά, τί, δέν μπορείς πιά να μου τα ζεσταίνης σαν άλλότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπρεπε να το σκεφθώμε αυτό σοβαρά από την αρχή. Ότι είχαμε μπροστά μας όλόκληρο χειμώνα.

★

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ, αυτός ο χειμώνας δέν έννοει να μάς άφήση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα χέρια σου είνε παγωμένα.

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρή ειρωνεία): Μά, τί, δέν μπορείς πιά να μου τα ζεσταίνης σαν άλλότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπρεπε να το σκεφθώμε αυτό σοβαρά από την αρχή. Ότι είχαμε μπροστά μας όλόκληρο χειμώνα.

★

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ, αυτός ο χειμώνας δέν έννοει να μάς άφήση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα χέρια σου είνε παγωμένα.

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρή ειρωνεία): Μά, τί, δέν μπορείς πιά να μου τα ζεσταίνης σαν άλλότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπρεπε να το σκεφθώμε αυτό σοβαρά από την αρχή. Ότι είχαμε μπροστά μας όλόκληρο χειμώνα.

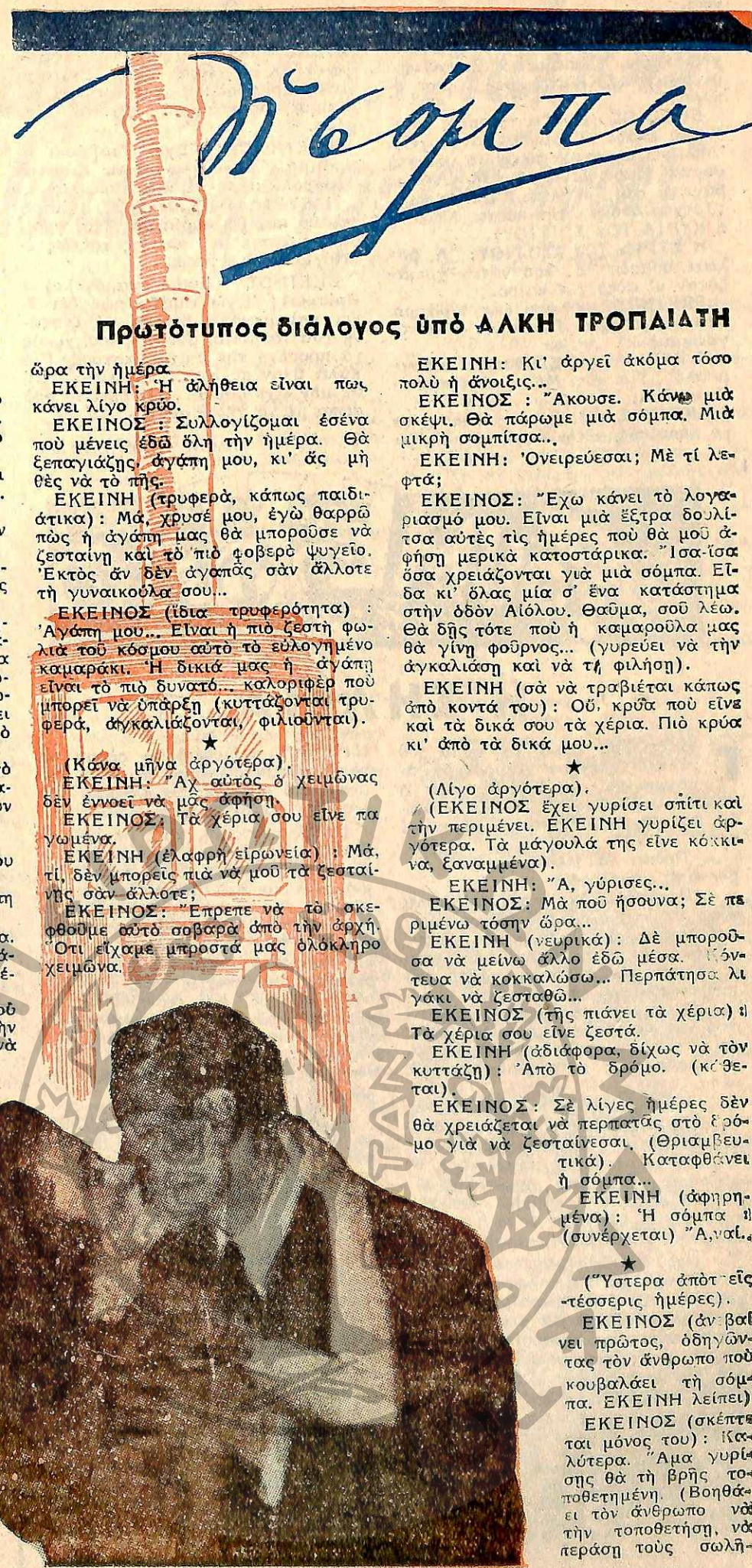
★

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ, αυτός ο χειμώνας δέν έννοει να μάς άφήση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα χέρια σου είνε παγωμένα.

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρή ειρωνεία): Μά, τί, δέν μπορείς πιά να μου τα ζεσταίνης σαν άλλότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπρεπε να το σκεφθώμε αυτό σοβαρά από την αρχή. Ότι είχαμε μπροστά μας όλόκληρο χειμώνα.

Πρωτότυπος διάλογος υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΔΗ

ώρα την ήμέρα

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η αλήθεια είναι πως κάνει λίγο κρύο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συλλογίζομαι έσένα που μένεις έδω όλη την ήμέρα. Θα ξεπαγιάξης, άγάπη μου, κι' άς μη θές να το πής.

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά, κάπως παιδικά): Μά, χρυσέ μου, εγώ θα αρρώπως ή άγάπη μας θα μπορούσε να ζεσταίνη και το πιο φοβερό ψυγείο.

Εκτός αν δέν άγαπάς σαν άλλότε τη γυναικούλα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ίδια τρυφερότητα): Άγάπη μου... Είναι ή πιο ζεστή φωλιά του κόσμου αυτό το εύλογημένο καμαράκι. 'Η δικιά μας ή άγάπη είναι το πιο δυνατό... καλοριφέρ που μπορεί να ύπάρξη (κυττάζονται τρυφερά, άγκαλιάζονται, φιλιούνται).

ΕΚΕΙΝΗ (σά να τραβιέται κάπως από κοντά του): Ού, κρύα που είνε και τα δικά σου τα χέρια. Πιο κρύα κι' από τα δικά μου...

(Λίγο άργότερα).

(ΕΚΕΙΝΟΣ έχει γυρίσει σπίτι και την περιμένει. ΕΚΕΙΝΗ γυρίζει άργότερα. Τα μάγουλά της είνε κόκκινα, ξαναμμένα).

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, γύρισες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά που ήσουν; Σε περιμένα τόσην ώρα...

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Δέ μπορούσα να μείνω άλλο έδω μέσα. Ήντενα να κοκκαλώσω... Περπάτησα λιγάκι να ζεσταθώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της πιάνει τα χέρια): Τα χέρια σου είνε ζεστά.

ΕΚΕΙΝΗ (αδιάφορα, δίχως να τον κυττάξη): Από το δρόμο. (Κάθεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε λίγες ήμέρες δέν θα χρειάζεται να περπατάς στο έρόμο για να ζεσταίνεσαι. (Θριαμβευτικά). Καταφθάνει ή άόμπα...

ΕΚΕΙΝΗ (άφηρημένα): 'Η άόμπα ή (συνέρχεται) 'Α, ναι...

(Υστερα από τρεις τέσσερις ήμέρες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άν βάλει πρώτος, όδηγώντας τον άνθρωπο που κουβαλάει τη άόμπα. ΕΚΕΙΝΗ λείπει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται μόνος του): Κανά λύτερα. Άμα γυρίσης θα τη βρής τοποθετημένη. (Βοηθάει τον άνθρωπο να την τοποθετήση, να περάση τους σωλή-

νες:

★
(Μιά ώρα αργότερα, 'Η σόμπα έχει ανάψει. Το δωμάτιο ζεσταίνεται σιγά-σιγά. ΕΚΕΙΝΗ δεν γύρισε ακόμη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βγάζει το ρολόι του). Μά τι έπαθε κι' άργει; (άνησυχεί). Άπλώνει μηχανικά τα χέρια του στη σόμπα. Παρά λίγο να καί. Άκούει βήματα στη σκάλα). 'Επί τέλους. (Τρέχει. άνοίγει την πόρτα. Μπαίνει η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ).

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: "Α, βάλατε σόμπα; "Ε, όσο νάταν χρειαζόταν μ' αυτό τον καιρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Βλέπει ένα γράμμα στα χέρια της): Για ποιόν είναι το γράμμα;

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: Εϊδάτε μυαλό... Για σάς. Μόλις το έφερε ένα παιδάκι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τό παίρνει. Κάποιο κακό προαίσθημα τον δαγκώνει. Σκίζει

νευρικά το φάκελλο).

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ (Έρχεται κοντά στη σόμπα, την περιεργάζεται ζεσταίνει τα χέρια της): "Εκτακτη είναι. Καλοροϊζική. Καί τραβάει περίφημα. Λουτρό θά γίνεται εδώ μέσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: ("Έχει διαβάσει το γράμμα. "Έχει χλωμιάσει. Κάθεται αποσβολωμένος σε μια καρέκλα).

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ: Χαρά που θά πάρη η κυρία σας άμα γυρίση... Κάνετε μια πρώτης τάξεως επίτευξη στην αγορά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πικρό χαμόγελο): Βρίσκετε; 'Εγώ νομίζω πως δεν έχει και μεγάλη δύναμι να ζεσταίνη (σά να μιλάει μοναχός του, χωρίς να προσέχη την σπιτονοικοκυρά). Πιο καλά ήταν πρώτα... Πιο ζεστά... Κι' άς μην είχε σόμπα... (Κρύβει το πρόσωπο με τα χέρια του).

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ

Για δεύτερη φορά τα φώτα του ταμπλώ έλέγχου τρεμόσβυσαν απότομα και για δεύτερη φορά ο νεαρός μηχανικός 405.000.209 ένοιωσε ένα ρίγος να διατρέχη το κορμί του.

— Πρέπει να ειδοποιήσω τον κυβερνήτη, μουμούρισε.

— Περιττόν!, άκούστηκε μια φωνή πίσω του, κι' ο 405.000.209, γυρίζοντας ξαφνιασμένος το κεφάλι του, διακρίνει στο μικρό άνοιγμα της καμπίνας του την αυστηρή μορφή του κυβερνήτου που έπανελάμβανε;

— Περιττό να με ειδοποιήσης, γιατί από την ακανόνιστη γραμμή πορείας που ακολουθούμε εδώ και λίγη ώρα, κατάλαβα πως κάτι συμβαίνει εδώ μέσα.

— Μου φαίνεται, άπήντησε διαστακτικά ο 405.000.209, ή δικλείς απομονώσεως του ατμοσφαιρικού άερος...

Δέν έπρόλαβε όμως να τελειώσει τη φράση του ο νεαρός μηχανικός κι' ενώ τα φώτα του ταμπλώ έλέγχου τρεμόσβυναν για τρίτη φορά ή πινακίς κινδύνου φωτίστηκε ζωηρόχρωμα.

— Πολύ άργα!, έκαμε ψύχραμα ο κυβερνήτης. Σε λίγα λεπτά είμαστε χαμένοι. Απομονώσατε την ζώνη ασφαλείας των επιβατών και ειδοποιήστε το πλήρωμα να ετοιμασθή.

Κι' ενώ ο κυβερνήτης χανόταν στο άνοιγμα από το όποιον μητρή, κατάχλωμος ο μηχανικός μετακινούσε, τον ένα ύστερα από τον άλλον, δυο-τρείς μοχλούς στη σειρά.

— Και να σκεφθί κανείς πως δεν μας έμεναν παρά λίγα μονάχα χιλιόμερα, για να φθάσουμε στη Σελήνη, ψιθύρισε, καθώς έφθραγε θιαστικός την τζελατινένια μάσκα του και προσ-

έδενε στη φλοιοδένδρινη φόρμα του το μηχανήμα σωτηρίας που ετράθηζε μέσα από ένα γυάλινο κιβώτιο. Τούλαχιστον να σωθή εκείνη...

Την ίδια στιγμή, μαζί με τον κυβερνήτη, έμπαιναν στην καμπίνα του μηχανικού και δυο άλλοι άνδρες και μια γυναίκα που από το σχήμα της φόρμας τους έφαινονταν ότι ανήκαν στο πλήρωμα. "Όταν έφθρεσαν όλοι τους τις ίδιες τζελατινένιες μάσκες και προσέδεσαν και τα μηχανήματα σωτηρίας στις πλάτες τους, ο κυβερνήτης ρώτησε, ενώ άκουμπούσε το χέρι του επάνω σ' έναν γυάλινο μοχλό:

— "Ετοιμοι;

— "Όλοι μέσ' στην καμπίνα κατέβασαν το κεφάλι τους.

— Άποστείλατε ραδιοτηλεφωνήματα σ' όλους τους πλανήτες; ρώτησε πάλι ο κυβερνήτης τη μόνη γυναίκα του πληρώματος που είχε στριμωχθή κοντά στον 405.000.209.

— Μάλιστα, άπήντησε εκείνη, και μάς περιμένουν.

— Καλά, έκανε ξηρά ο κυβερνήτης. Το διαμέρισμα της ζώνης ασφαλείας επιβατών έφ' όσον δεν έχει πιά ανυψωτική δύναμι, αναγκαστικώς θά ανακατέβη στη Γη. Κι' έφ' όσον εκεί είνε ειδοποιημένοι για το άτύχημά μας, τά έλκτικα μηχανήματα θά την προσγειώσουν κανονικά. 'Εμείς με τα άτομικά πτητικά μηχανήματα θά κατευθυνθούμε μπρος την Σελήνη. Καλή αντίμωσι εκεί!

Και με μιάν άπότομη κίνησι του χεριού του, ο κυβερνήτης μετεκίνησε δυνατά τον μοχλό που κρατούσε...

Δυο-τρείς ζηροί κρότοι άκούσθηκαν, ένα ισχυρό τράνταγμα έπηκολούθησε και σχεδόν άμέσως ή μακρό-

στενή αεροβολής της γραμμής Γης— "Αρεώς— Σελήνης χωριζόταν σε τρία μέρη, σ' εκείνο το άπώτατο σημείον του άπειρου.

Το μεσαίο, που άποτελούσε τη ζώνη ασφαλείας επιβατών, άρχισε σιγά και ρυθμικά να κατέρχεται, πριν εκείνοι που ήσαν μέσα προλάβουν ν' άνησυχήσουν, έκτός από μιάν επιβάτιδα που λιποθύμησε φωνάζοντας:

— 405.000.209!

Τά δυο άκριανά μέρη έπεφταν προς τό κάτω μ' όρμή, ενώ άπ' αυτά πέντε στίγματα, σε σχήμα ανθρώπου προσπαθούσαν ν' άπομακρυνθουν προς τά επάνω.

"Ήταν ο κυβερνήτης και το πλήρωμα της αεροβολίδος, που διαλύθηκε ύποχρεωτικά, και προσπαθούσαν να κατευθυνθουν προς τη Σελήνη. Κι' ενώ για λίγο πετούσαν διαδικά, ξαφνικά χάρισαν σε δυο ομάδες: Τον κυβερνήτη και τον πιλότο και τον ρυθμιστή πορείας, που πήγαιναν εμπρός, και τον μηχανικό με την ραδιοτηλεφωνήτρια, που έδειχναν πως ήθελαν ν' άπομακρυνθουν από τους άλλους.

Κι' όταν οι δυο ομάδες άπέγχαν πιά αρκετά, ή μια από την άλλη, ο 405.000.209 ρώτησε μ' αυστηρή φωνή την ραδιοτηλεφωνήτρια που πετούσε δίπλα του:

— Γιατί τώκαμες αυτό;

Και καθώς εκείνη δεν άπήντησε άμέσως, ο νεαρός μηχανικός έπρόσθεσε άγριοκυττάζοντάς την:

— Ξέρω ότι έσύ κατέστρεψες την ασφαλιστική δικλείδα τη στιγμή που ήσθες, χωρίς λόγο στην καμπίνα μου για να μου έπαναλάβης τά συνηθισμένα σου λόγια. Γιατί λοιπόν τώκαμες αυτό;

— Γιατί; έκαμε στόν ίδιο τόνο ή 306.507.402. Γιατί ήξερα ότι ανάμεσα, στους επιβάτες που μεταφέραμε, ήταν κι' εκείνη με την όποιαν έσκόπευες να ταιριάσης επίσημα μόλις θά φθάναμε στη Σελήνη. Νά, γιατί τώκαμα! Κι' άφου το ξέρεις πιά, δέ μου μένει παρά αυτό.

Και πριν προλάβη ή 405.000.209 να καταλάβη τί του έλεγε, με μια γρήγορη κίνησι, ή 306.507.402 άφήρεσε άπ' την πλάτη της το μηχανήμα σωτηρίας και άρχισε στριφογυρίζοντας να πέφτη από τά ύψη που πετούσε, στο κενόν...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Μιά νέα σειρά αυτότελών φανταστικών Ιστορημάτων:

«ΖΟΥΜΕ Σ' ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ»

Υπό ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΛΗ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΙ οι δύο φίλοι σ' ένα παγκάκι του Ζαππείου άπελάμβαναν τη λιακάδα.

— Είμαι ώραία ή ζωή, 'Ιωακείμ!

— Θαυμασία, Τηλέμαχε!

Άπό τους φιλοσοφικούς των ρεμβασμους τους άπέσπασε μία γυναίκα κεία φωνή:

— Παρντόν, μου έπιτρέπετε;

— Ο Ιπποτικός Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος έτινάχθηκε όρθιος:

— Παρακαλώ, μαντάμ.

— Έστράφηκε έπειτα στον φίλο του:

— Σήκω, 'Ιωακείμ. Πρόσφερε κάθισμα στην κυρία!...

— Ο 'Ιωακείμ Τοσοδανός συνεμορφώθη άμέσως και, στη βιασύνη του, έδοκίμασε να.. σηκώσει τον πάγκο, να της τον προσφέρει. Άλλ', είδε ότι ήταν στερεωμένος γερά στο έδαφος και περιωρίσθη, να υποδείξη στην κυρία να καθήση.

— Όχι, εύχαριστώ, άπήντησεν εκείνη. Δέν θά καθήσω. "Ήθελα μονάχα να σάς ζητήσω μια χάρη...

— "Ό,τι θέλετε, κυρία μου.

— Έσχημάτισα για σάς την έντύπωσιν, ότι είσθε δυο πολύ καλοί κύριοι.

— Ώ, μαντάμ!... έκαμε ο Μεχρικειπάνος και έκοκκίνισε από ντροπαλότητα.

— Λοιπόν, συνέχισε ή κυρία, πρόκειται για μια λίγο λεπτήν υπόθεσι. Για τον κόπο σας, βέβαια, θ' άμειφθήτε...

— Μά τί λεεέετε, κυρία μου! Τί λεεέετε!.. άπήντησε με ύποχρεωτικώτατον ύφος ο Μεχρικειπάνος.

— Νά! "Ήθελα να σάς παρακαλέσω για την Φιφή μου. Ξέρετε, έχει ανάγκη το καυμένο... Πως να σάς το πώ; Ντρέπομαι άλήθεια...

— Έλεούθερα, κυρία μου, έλεύθερα.

— Σάν στο σπίτι σας, μαντάμ, προσέθεσε και ο Τοσοδανός.

— Πρέπει, για να σάς δώσω να καταλάβετε, να... παντρευτή.

— "Η Φιφή σας!

— Νά!

— Ωραία! Θά καμψ σγια δουλειά...

— "Η κυρία έχαμογέλασε. Και συνέχισε:

— "Αν λοιπόν είχατε καιρό, ήθελα να σάς παρακαλέσω να την έβγάξετε λίγο έξω. Γιατί εγώ, ξέρετε, δέν εύκαιρψ. Για τον κόπο σας, βέβαια, θ' άμειφθήτε.

— Μά τί λεεέετε, κυρία μου! Τί λεεέετε!...

— Λοιπόν; Μπορείτε να μου κάμετε αυτή τη χάρη;

— Εύχαριστώ, κυρία μου. Ύπερευχαριστώ!

— Θά μου ύποσχεθήτε όμως, ότι θά την προσέχετε πολύ.

— Σάν τα μάτια μας, κυρία!

— Ωραία! Νά σας περιμένω λοιπόν αύριο στις τέσσερις το άπόγευμα στο σπίτι μου; Κάθομαι στην όδον Καρνεάδου 302.

— Θά έλθωμε άφεύκτως και άναποτρέπτως, μαντάμ.

— Σας εύχαριστώ πολύ... Λοιπόν, άρεβούάρ.

— Ωρεβούάρ, μαντάμ.

★

Οι δύο φίλοι έμειναν μόνοι.

— Λοιπόν, 'Ιωακείμ;

— Τί λοιπόν;

— Τί λές έσύ για όλα αυτά;

— Τί να σου πώ; Το πράγμα είναι άπλουστατον. "Η κυρία θέλει δυο σοβαρούς και άξιοπρεπείς κυρίους για να συνοδεύουν την κόρη της στα διάφορα κέντρα. Αυτό δέν είναι πρωτοφανές. Κι' άλλες φορές έχει συμβή, να πληρώνεται ένας καβαλλιέρως, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του.

— Νά, αλλά ή κυρία μάς είπε ότι ή κόρη της θέλει να παντρευτή.

— Ωραία! Το κορίτσι θά είναι στον καιρό του.

— Κι' έμείς τί θά κάνωμε, δηλαδή... Καλύτερα να μην το πώ!

— Τί σε μέλλει, καυμένο;

— Ο ύπερήφανος όμως και εύαίσθητος Μεχρικειπάνος δέν τό άνεχότανε να κάνει τον «μεσάζοντα», για να βρή γαμπρό ή Φιφή της εν λόγω κυρίας. Τον είχε δυσχερεστήσει όλη αυτή ή υπόθεσις, όποτε ο Τοσοδανός του έκαμε μιάν άπρόσπη πρότασι.

— Δέν θέλεις να γίνης μεσάζων; του είπε. Τότε γίνου το άλλο.

— Ποιό;

— Γαμπρός!

— Νά παντρευτώ εγώ την Φιφή;

— Γιατί όχι;

— Ο Μεχρικειπάνος έσκέφθηκε για λίγο. Και ανέφωνησε:

— Αυτό είναι μια πρώτης τάξεως ιδέα, 'Ιωακείμ.

— Ασφαλώς, Τηλέμαχε.

— Πάντα είχα σκοπό να άποκατασταθψ κι' εγώ μια μέρα.

— Καλά θά κάμης, Τηλέμαχε.

— Έργνης!... Έργνης!... Βαρέθηκα πιά.

— Σωστά, Τηλέμαχε.

— Νά μην έχης μια γυναικούλα, να σε παρηγορή εις τον βίον σου...

— Νά σου ράβει τις κάλτσες...

— Νά σε περιμένη να γυρίσης από την δουλειά σου το βράδυ...

— Νά σου ψάχνη τις τσέπες το πρωί...

— Πάει, τελείωσε 'Ιωακείμ. Θά παντρευτώ.

— "Η ώρα ή καλή, Τηλέμαχε.

— Θά πάω αύριο στην κυρία, να ζητήσω την χείρα της Φιφής.

— Μου φαίνεται ότι θά σε μιμηθψ κι' εγώ.

— Δηλαδή;

— Θάρθω αύριο μαζί σου...

— Τί να κάμης;

— Νά ζητήσω... λέωρα της μητέρας της Φιφής. Την έπρόσεξες; Τρώγεται ακόμη.

— Αυτό στο άπαγορεύω 'Ιωακείμ.

— Γιατί, Τηλέμαχε;

— Διότι δέν θά σε άφήσω ποτέ, να γίνης... πεθερός μου.

★

Ανέτειλεν ή έπομένη. Άπό πρωίας συγκίνησις είχε καταλάβει τους δύο φίλους. Πυρετός προετοιμασιών τους κατείχε. Ο Μεχρικειπάνος έβγαλε το μαύρο του κουστούμι. Το ξεσκόνισε. Ζιζέρωσε το πανταλόνι. Έγυάλισαν και οι δύο τά παπούτσια τους. Έξυρίσθηκαν. Ο Μεχρικειπάνος έπέρασε διπλή «κόντρα» στο πρόσωπό του.

— Είμαι ώραίος, 'Ιωακείμ;

— Άγγελος, Τηλέμαχε.

— Θά άρέσω, λές, στη Φιφή;

— Ασφαλώς, άν δέν είναι στραβή. Στις τρείς το άπόγευμα, τά πάντα ήσαν έτοιμα. Ντυμένοι στην έντέλεια, οι δυο φίλοι περίμεναν να έρθη ή ώρα να ξεκινήσουν.

— Λουλούδια, Τηλέμαχε! Ξεχάσαμε να πάρωμε λουλούδια.

— Καλά λές. Τρέξε μια στιγμή.

Άγοράστηκαν και τά λουλούδια, και οι δυο φίλοι ξεκίνησαν. Έμπήκαν σ' ένα ταξί και στις τέσσερις άκριβώς έχτυπούσαν την πόρτα του μεγάρου της όδου Καρνεάδου 302.

— "Η κυρία τους ύποδέχθηκε έγκαρδώς.

— Ω! Μου φέρατε και άνθη! Τί εύγενείς που είσθε!

— Ο Μεχρικειπάνος της ήσπασθη άβρότατα το χέρι. Και χωρίς να χτυνοτριβήση, ενώ ή καρδιά του παρπούσε σάν ταμπούλο εν ώρα παρ-

λάσεως, έμπηκε στην οδίσαν της ο ποθέσεως.

—Κυρία — είπε — από χθές που μάς αφήσατε, έσκέφθηκα σοβαρώς και ώριμως. Και έπηρεα μία μεγάλη απόφαση.

Τό πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο. 'Η φωνή του έτρεμε.

Δέν ξέρω τί εντύπωση σας έκαμα, κυρία...

—Αρίστην εντύπωση, κύριε, άπηντησεν εκείνη.

—Ω, Εύχαριστώ. Αυτό μου δίνει τό θάρρος να συνεχίσω. Λοιπόν, 'Ερίτιμος κυρία, δέν ήλθα σήμερα εδώ ως συνοδός της Φιφής.

—'Αλλά γιατί ήρθατε;

—Γιά γαμπρός!...

—Δέν σας έννοώ, κύριε.

—Απεφάσισα, άγαπητή κυρία, να παντρευτώ εγώ την δεσποινίδα Φιφή.

'Η κυρία άνοιξε στην άρχή διάπλατα από την έκπληξή της τά μάτια και τό στόμα. Και κατόπιν εξέσπασε σ' ένα θορυβώδες γέλιο...

'Ο καϋμένος ο Μεχρικειπάνος τάχασε.

—Μά τόσο άστειό τό βρίσκετε, κυρία;

'Η κυρία δέν μπορούσε να κρατήσει τά γέλια. 'Ο φουκαρής ο Μεχρικειπάνος είχε γίνει κίτρινος.

—'Ωστε τόσο γελοίο σας φαίνεται τό ότι θέλησα να παντρευτώ εγώ την κόρη σας;

—Μά, κύριέ μου, άπηντησε πνιγόμενη από τά γέλια ή κυρία, ή Φιφή δέν είναι κόρη μου.

—Τί είναι; Υπηρέτριά σας; Δέν έχει σημασία.

—'Ούτε υπηρέτριά μου.

—Τότε τί είναι;

—'Η... σκυλίτσα μου.

—'Ω συμφόρα συμφορών! 'Ω κάκο άνεκδιήγητον! 'Ω πάθημα άνεκκλήλητον. Νέον κύμα γέλωτος έπνιξε την κυρία. 'Αλλά και ο Τοσοδανής δέν άργησε να έκραγη σ' έναν χείμαρρο γέλωτος. Τό τί γινόταν δέν περιγράφεται. Μονάχα ο Μεχρικειπάνος έκασόταν θλιβερός, άμυλητος και ρεζίλεμένος.

Μάλιστα, εκείνη τη στιγμή για να δλοκληρωθή ή ήλαροτραγωδία του, έμπηκε στο σαλόνι ή Φιφή, έπήδησε στα γόνατα του άτυχους Μεχρικειπάνου και άρχισε να τρίβει τό μουσούδι της στο πρόσωπό του.

—'Εν τάξει τά πράματα!, άνέκραξε ο είρωνικός Τοσοδανής. Τό συνοιέκσιον είναι πιά βεβαίο. Τηλέμαχε, ή Φιφή σέ βρήκε του γούστου της.

—Σκάσε!, του φώναξε ο Μεχρικειπάνος. Διότι εσύ μ' έμπλεξες σ' αυτή την ιστορία.

'Η κυρία έπενέβη.

—'Οχι, όχι! 'Εγώ φταίω, που δέν έξηγήθηκα καλά. 'Ηθελα να σας πώ, νάρθητε να πάρετε την Φιφή, να την βγάλετε έξω και να έφροντίζατε, μία και είναι 'Ανοιξίς, να της έβρίσκατε ένα σκυλί καλής ράτσας... με καταλάβατε; Γιά να μη σας τό πώ λοιπόν ώμά τά πράγματα, σας τά είπα συγκεκαλυμμένα και έγινε ή παρεξήγησης. Σας ζητώ χιλιάκις συγγνώμην.

'Ο Μεχρικειπάνος έπιθύρισε ένα στενόχωρο «παρκαλώ» και έσηκώθηκε.

—Πού πάς; τόν ρώτησε ο Τοσοδανής.

—Νά φύγωμε...

—Ξεχνάς ότι υποσχέθηκες στην κυρία, να βγάλεις περίπατο τη Φιφή; 'Ο Ιπποτισμός του Μεχρικειπάνου έξύπνησε και πάλι.

—'Α, ναι! Καλά λές, άπηντησε.

'Επιασε την άκρη του λουριού της Φιφής, έχαιρέτησε εύγενικώς την κυρία και έβγήκε. 'Ενώ κατέβαινε τη σκάλλα, μαζί με την σκυλίτσα, ο Τοσοδανής του φώναξε από πάνω:

—Τηλέμαχε, να την προσέχης και να μην ξεχάσης...

—Τί πρᾶμα;

—'Όταν γεννήση, να μου κρατήσεις ένα... Τηλεμαχάκι!

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ Τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟΣ ΤΥΠΟΣ

που θα σκορπίση τό γέλιο και την
εύθυμία.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ κ. ΣΟΥΣΟΥΣ

Τόν γράφει ο άσος των εύθυμογράφων μας:

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΕΧΕΙ

— Παίρνω από τόν πατέρα σου 7 τάλληρα, μετά παίρνω άλλα 5, τί έχω;

— Χρέος, δάσκαλε!

— ΔΕΝ ΤΟ ΛΕΕΙ

— Μά, καϋμένε, Δημητράκη, τί διάβολο γούστο βρίσκεις στο κρασί; Πάλι σκνίπα εισαι!

— Δέ σου τό λέω, γυναικα, τί γούστο βρίσκω, γιατί τότε θα μεθας κι' εσύ!

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΙΣ

Νεαρός:— Χαμουρίστε, θλέπω, δεσποινίς. 'Ασφαλώς θα είχατε πολλές όχληρές επισκέψεις σήμερα.

Δεσποινίς:— 'Α, μπά! Σεις είσθε ο πρώτος.

Σε μία συναναστροφή δυο γέροι συνταγματάρχαι περνούν μπρός από ένα νεαρό άνθυπολοχαγό που χαριεντίζεται με μία όμορφη νεαρή χήρα:

— Τί λές; λέγει ο ένας στον άλλο, θδταν άσχημα να μάς π ρ ο σ θ ι β α ζ α ν σ' άνθυπολοχαγούς;

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

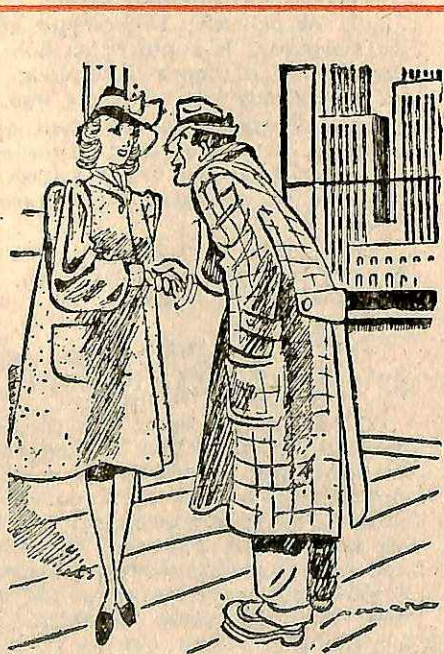
— Καί δέν ήρθε τίποτε σ' αυτή σου, μάρτυς, από την ιστορία αυτή του εασιμάτος του άνδρογύνου;

— Τίποτε, κύριε δικαστά, δέν ήρθε σ' αυτή μου, έκτος από ένα χα στούκι όταν πήγα να τους χωρίσω.

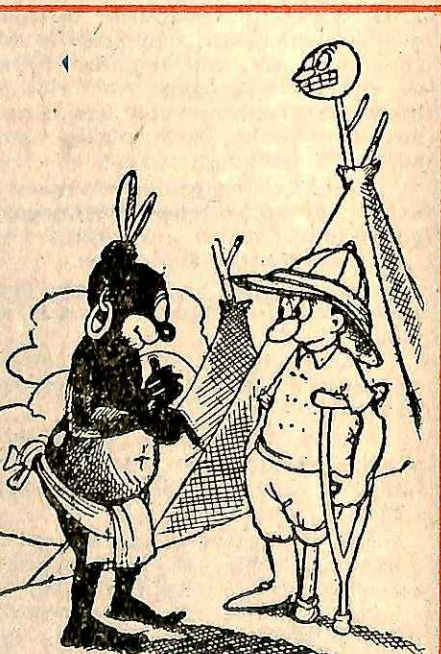
Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ρώτησε κάποιος τό διάσημο Γάλλο μελοποιό 'Ωμπέρ ποιά μουσική του άρεσε περισσότερο.

— 'Η ώραιότερη για μένα μουσική, άπηντησε, είναι τό φρού-φρού μεταξωτού φουστανιού στις σκάλες του σπιτιού μου!

ΣΤΗ ΧΩΡΑ
ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ
ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

—'Ωρεβουάρ, κυρία μου. Χάρηκα πολύ που σας... παντρεύτηκα!

—Δέ μου λέτε; Πρίν έρθετε εδώ, πήραν μεζέ κι' άλλοι συνάδελφοι από σας;

Αυτό συνέβη τό Μάρτη.

Καθόμουν στο τραπέζι της ρουλέττας, μαζί με τόν Στέφανο.

'Ο Στέφανος ήταν ένας άνδρας όμολογουμένως γνωστικός, μανιώδης κυνηγός, κοσμογυρισμένος, διάσημος χαρτοπαίκτης, άνθρωπος που ήξερε από όλογο της κούρσας και από γυναίκες. 'Επίσης, στη σκοποβολή, από δέκα στόχους οι δέκα ήταν δικό του.

Τέλος, έγνώριζε σχεδόν όλες τις γλώσσες του κόσμου και ή δημοτικότητα του ήταν άπερίοριστη.

'Ηταν παληός μου φίλος ο Στέφανος, και ως με κυτούσε κάποτε με κάποια συγκαταβατικότητα, και ως με κορόιδευε έπειδή ήμουν λιγάκι ποιητής. 'Ηταν της γνώμης, ότι για έναν έξυπνον άνθρωπον δέν υπάρχει έξευτελιστικότερο έπάγγελμα από τό να είναι κανείς ποιητής. 'Απειρες φορές μου είπε ότι δέν θα γίνω ποτέ άνδρας, αλλά τό πολύ συγγραφέας, θα βρίσκαμαι δηλαδή διαρκώς στην στρατόσφαιρα και δέν θα μπορέσω ποτέ ν' άπολαύσω πραγματικά τη ζωή. Με άλλους λόγους: ένας όνειροπόλος, ένας άνίκανος: έτσι με έχαρκτηρίζει.

—'Ακόμη κι' εκεί μέσα, στην αίθουσα της ρουλέττας, ήθελε σώνει. και καλά να με διορθώση, όπως έλεγε, να με κάμη άνθρωπο.

Λοιπόν, έπαίζαμε. Και όπως την παθαίνουν όσοι παίζουν για να κερδίσουν, έχάναμε συστηματικά. 'Εγώ έκυνηγούσα τόν αριθμόν 11 και αυτός τό 29. Και τό σφαιρίδιο της ρουλέττας άπέφυγε συστηματικά αυτούς τούς αριθμούς.

Ντροπισαμένοι για την ήττα μας, αποφασίσαμε να σταματήσουμε τό παιχνίδι. Τότε, τρεις φορές κατά συνέχεια τό σφαιρίδιο έσταμάτησε στο 11 και δυο φορές στο 29. 'Επέσαμε λοιπόν πάλι με τά μούτρα στο παιχνίδι, με κάποια έλπίδα, φυσικά. 'Αλλά τό σφαιρίδιο εξακολούθησε και πάλι να μάς άγνοή.

—'Ετσι, έμεις διασκεδάσαμε. Και ή ρουλέττα διασκεδάζε μαζί μας.

Σ' αυτό τό σημείο έμπηκε στην αίθουσα ή όμορφη κυρία Ματσέκι. 'Εκανε τό γαμήλιο ταξίδι με τόν τέταρτον άντρα της.

Τό πρόσωπο του Στέφανου έφωτίστηκε, όταν την είδε.

— Γαμήλιο ταξίδι!... Πρώτης τάξεως γούρι! Στάσου και θα ίδης ότι τώρα θα γυρίση ή τύχη και θα κερδίσουμε.

Χαιρετισμοί, εύχές και λοιπά. Σά. Ούγγροι που συναντώνται στο έξω τερικό.

— Φιλώ τά χέρια σας, Γιολάνκα, είπε ο Στέφανος στην όμορφη κυρία

Ματσέκι.

Και άμέσως έπρόσθεσε:

— Θα με υποχρεώσετε πολύ αν μου πητε πόσων χρονών είστε...

'Η αίθουσα της ρουλέττας είναι τό μόνο μέρος του κόσμου όπου μία τέτοια έρώτησης δέν φαίνεται καθόλου άδιάκριτη. Κάθε αριθμός έχει τη δύναμή του, τη σημασία του: ο αριθμός του δωματίου σας στο ξενοδοχείο, της γκαρδάρμπας, του διαμερίσματος του τράινου, του τελευταίου ταξί που έχρησιμοποίησατε, του έτους που γεννήθηκε ή γυναίκα σας ή τό πρώτο παιδί, και πάει λέγοντας. Με τούς αριθμούς αυτούς γίνονται χίλιοι δυο συνδυασμοί, οι όποιοι θα έπηρεάσουν κάπως τό παιχνίδι, θα παραλύσουν τις κινήσεις του «κρουπιέ», θα σταματήσουν τό σφαιρίδιο εκεί όπου θέλετε εσείς, θα σας βοηθήσουν τέλος πάντων να κερδίσετε.

Αυτό τό ξέρουν και τά μικρά παιδιά, κατά συνέπειαν τό ήξερε και ή κυρία Ματσέκι. Δέν της κακοφάνηκε λοιπόν καθόλου αυτή ή έρώτησις, που σέ όποιοδήποτε άλλο μέρος θα ήταν πολύ άδιάκριτη, και άπηντησε με ένα χαμόγελο άγγελικό:

— Μόλις είκοσιοκτώ.

'Ο Στέφανος έγέλασε κάτω από τά μουστάκια του. Μετά μου έκλεισε πονηρά τό μάτι και μούπε σ' αυτό:

— Παντρεύτηκε είκοσι χρονών... Δυο χρόνια με τόν πρώτον άντρα, τρία με τόν δεύτερο, δυο χρόνια έλεύθερη, ενάμιση την άνέχθηκε ο τρίτος άντρας και πρό δεκαπέντε ήμερών παντρεύτηκε με τόν Ματσέκι. Είπε πως είχε είκοσιοκτώ. Μας τρώει τουλάχιστον δυο. Τό νού σου!

—'Επαις: επάνω στο 30. Κι' έβγήκε τό 28. 'Ο Στέφανος έκτύπαζε την κυρία

ρία, ντροπισαμένος. 'Απίστευτο! 'Η όμορφη κυρία είπε λοιπόν την αλβεία:

—'Εγέλασα με κακεντρέχεια και είπα τό φίλου μου:

— Αυτά παθαίνουν όσοι δέν πιστεύουν τις γυναίκες.

'Επειτα έπαιξα εγώ επάνω στο 28. Τό σφαιρίδιο άρχισε να γυρίζει σαν τρελλό, μετά πιά σιγά, πιά διστακτικά, και ύστερα από μερικές ταλαντεύσεις, κουρασμένο, έπήγε κι' έσφηνώθηκε στο 36.

Τότε ο Στέφανος, έβιάστηκε να μου πη με άπερίγραπτη χαρά:

— Να τί παθαίνουν όσοι πιστεύουν τις γυναίκες.

Διαμαρτυρήθηκα:

— Τό είκοσιοκτώ έπρεπε να τό παίξουμε άμέσως μόλις ή κυρία είπε την ηλικία της. Κάτι τέτοιες εύκαιρίες, όταν χαθούν δέν ξανάρχονται.

—'Αφησε τό παιχνίδι, σέ παρακαλώ.

'Εκαθήσαμε σε μία γωνιά και άρχισαμε τό κάπνισμα για να μάς κατέβη καμμία καλή ιδέα.

'Ο Στέφανος ήταν στενοχωρημένος και ίσως λιγάκι ντροπισαμένος για την ήττα του. Να χάνω εγώ, δέν ήταν και τόσο σπουδαίο τό πράγμα.

—'Αλλά αυτός!... Αυτός που είχε υποσχεθή να με διορθώση, να με κάνη άνθρωπον!...

—'Επειτα έθύμωσε πραγματικά και βάλθηκε να κερδίση, με κάθε τρόπο.

—'Επήγε κι' έδιπλώσε πάλι την κυρία Ματσέκι.

— Φιλώ τό χέρι σας, Γιολάνκα. Πητε μου, σας παρακαλώ: ποιο χρόνο έγεννηθήκατε;

— Στά χίλια έννακόσια έπτά, ά

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

—Εκτελώντας διαταγή του βασιλέως Φιλίππου ο Πικουίλλο, εγκαταλείπει την Παμπελλόν με τον Πετρώδη και τους πιστούς οπαδούς και μετά λιγοῦς μερο πορείας, έφθασε στη Βαλάντοια και καθυθύνθη στην έπαυλη του Ντ' Αλζέρικ. Εκεί συνήντησε τον Γεζίντ και την 'Αϊζά, πρὸς τοὺς ὁποίους διηγήθηκε τὸ σκεδῖό του περὶ ἀνακλήσεως τοῦ διατάγματος ἐξουσίας τῶν Μαυριτανῶν καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα πού τὸν ἀνάγκασαν νὰ κάμῃ στοὺς πιστοὺς τοῦ ὁμήκευ.

—Ἡ ἐπιτυχία ὅμως ἐνδὲς τέτοιου σχεδίου ἀπαιτεῖ μεγάλης θυσίας.

—Δὲ θὰ διαστάσωμε νὰ τίς ὁποστούμε γιὰ νὰ ἐξασφαλίσωμε τὴν εὐτυχία τῶν ἀδελφῶν μας καὶ τὴν ἐπάνοδό τους σὲ τὴν πατρίδα, εἶπε ἡ 'Αϊζά.

15ον

Ὁ Πικουίλλο ἐξήγησε τότε σὲ τὴν ἀδελφή του καὶ σὲ τὸν Γεζίντ ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωσε ἀπεριόριστη ἐξουσία νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως νομίζει αὐτὸς καλύτερα, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τους. Ζητοῦσε ὅμως ὡς ἀντάλλαγμα τὸ χέρι τῆς δουκίσσης ντὲ Σανταρέμ, γιὰ τὴν ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέφῃ τὸν βαθύτερο ἔρωτα.

Ἡ 'Αϊζά τὸν ἀκούσε ἀτάραχη καὶ εἶπε:

—Ὁ βασιλεὺς μοῦ κάμνει μεγάλη τιμὴ καὶ τὸν εὐχαριστῶ. Σὰς βεβαιῶ, ἀδελφοί μου, ὅτι θὰ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰ δεχθῶ τὴν πρόταση τοῦ βασιλέως χάριν τῶν ἀδελφῶν μας, ἂν τὸ πρῶγμα ἐξαργυρώταν μονάχα ἀπὸ μένα. Ἀλλὰ τὴ θυσία αὕτη πρέπει τώρα νὰ τὴν ζητήσετε ἀπὸ ἄλλον.

—Τί ἐννοεῖς; ρώτησάν καὶ τὰ δύο ἀδελφία μαζί.

—Ὅτι ἡ καρδιά μου δὲν μοῦ ἀνήκει πιά. Τὴν ἔδωσα ἀπὸ καιρὸ τώρα.

—Σὲ ποιόν; ρώτησε ὁ Γεζίντ.

—Στὸν Φερνάντο Ντ' Ἀλμπάντα, εἶπε ὁ Πικουίλλο πού πρὸςπαθοῦσε νὰ φανῇ ἀτάραχος.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του; ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ 'Αϊζά.

—Υπάρχουν μουσικὰ πού τὰ μοντεύουμε, χωρὶς ποτὲ νὰ μᾶς τὰ φανερῶσουν.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ νέα, πὼς κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀθετῇ τίς ὑποσχέσεις του, οὔτε νὰ παραθεῖνῃ τοὺς ὅρκους του. Ἐδέχθηκα κάποτε τὸν ἔρωτα τοῦ Φερνάντο καὶ

τοῦ ὑποσχέθηκα τὸ χέρι μου καὶ τὴν καρδιά μου. Τώρα ὅμως δὲ μπορῶ πιά νὰ τὸν παντρευθῶ. Δὲν μπορῶ ὅμως καὶ νὰ γίνω σύζυγος ἄλλου καὶ μάλιστα τοῦ βασιλέως. Ὁ Φερνάντο θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸν πρόδωσα ἀπὸ ματαιοδοξία.

Ἐπειτα, κυττάζοντας τὸν Πικουίλλο, πρόσθεσε:

—Συγχώρεσέ με, ἀδελφέ μου, ἂν ἡ ἀρνησίς μου αὕτη ματαιώσῃ καὶ εὐγενικά σου σχέδια. Καὶ τώρα ἔχω μιὰ χάρι νὰ σὰς ζητήσω τὴν τελευταία.

—Γιατί τὴν τελευταία; ρώτησε ὁ Γεζίντ.

Ἡ 'Αϊζά φάνηκε στενοχωρημένη γιὰ τὴ λέξι πού τῆς ἔφυγε καὶ εἶπε:

—Σὰς ζήτησα τόσες χάρες ὡς σήμερα, κινδυνεύσατε τόσες φορές γιὰ μένα, ὥστε διατάζω νὰ σὰς ρίξω καὶ σ' ἄλλους κινδύνους γιὰ χάρι μου.

—Λέγε μας, τί θέλεις; εἶπε ὁ Γεζίντ.

—Ἐρῶ πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ φύγωμε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀσφαλὲς καταφύγιο. Ὡστόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ πάω στὴ Γρενάδα.

—Στὴ Γρενάδα; Καὶ γιατί;

—Γιὰ νὰ δῶ τὴν Κάρμεν.

—Ἀλήθεια! ἔκαμε ὁ Πικουίλλο. Ἡ Κάρμεν μαζὶ μὲ τίς ἄλλες μοναχές τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἀναλήψεως θρίσκειται τώρα στὴ Γρενάδα. Θὰ μείνουν ὅμως ἀρκετὸ καιρὸ ἐκεῖ. Δὲ βλέπω λοιπὸν τὸ λόγο γιὰτὶ νὰ μὴ πᾶς ἀρ-

γότερα νὰ τίς δῆς, ὅταν θάσαι πὶὸ ἡσυχῇ, λιγώτερη κουρασμένη.

—Ὁχι!, ἐπέμενε ἡ 'Αϊζά, θέλω νὰ φύγω σήμερα. Σὰς τὸ παρακαλῶ θερμὰ.

—Μὰ δὲ θὰ μπορέσης, ἔτσι ἀδύνατη πού εἶσαι, νὰ ὑποφέρῃς πάλι τοὺς κόπους ἐνὸς τόσο μακρινοῦ ταξιδιοῦ.

—Δὲν πρέπει, ν' ἀργοπορῶ!, εἶπε ἡ νέα. Πρέπει νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο. Ἄν μ' ἀγαπάτε, μὴ μ' ἀρνηθῆτε αὕτη τὴ χάρι πού σὰς ζητῶ.

Στὶς τόσες παρακλήσεις της καὶ σὲ τὴν ἐπιμονή της, τὰ δύο ἀδελφία ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ ἐτοιμάστηκαν γιὰ τὸ ταξίδι τῆς Γρενάδας, παρ' ὅλο τὸ κίνδυνο πού διέτρεχαν ν' ἀναγνωρισθῶν σὲ τὸ δρόμο ἡ 'Αϊζά καὶ ὁ Γεζίντ.

Ἐκείνησαν ὁράδου λοιπὸν καὶ ταξίδευσαν μόνο τὴ νύχτα. Τὶς μέρες στάθμευσαν κάπου γιὰ νὰ μὴ κουρασθοῦν καὶ γιὰ νὰ μὴ συναντήσουν κανένα πού νὰ τοὺς γνωρίσῃ. Ταξίδευε μαζί τους καὶ ὁ Φερνάντο ντ' Ἀλμπάντα, πού συχνὰ ρωτοῦσε τὴ νέα ἂν αἰσθανόταν καλύτερα τὸν ἑαυτοῦ της.

—Ναί, πολὺ καλύτερα, ἀπαντοῦσε ἐκείνη μὲ τὸ ἀγγέλιο τῆς χαμόγελο.

Κι' αὐτὸς πίστευε. Μόνο ὁ Πικουίλλο δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ, ὅσο κύτταζε τὴν ἀδελφή του καὶ τὴν περιεργαζόταν προσεκτικὰ. Τοῦ φαινόταν πὼς ἀνεκάλυπτε σ' ὅλο τὸ πρόσωπο,

τὰ ἴδια σημάδια τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας πού ἔφερε τόσο πρόωρα στὸν τάφο τῆς βασίλισσας τῆς Ἰσπανίας Μαργαρίτας. Ὅπως καὶ ἐκείνη, ἔτσι καὶ ἡ 'Αϊζά δὲν πονοῦσε, δὲν ὑπέφερε, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἴδια ἀτονία καὶ τὴν ἴδια ὠχρότητα καὶ ἡ ζωὴ της σιγά-σιγά ἔφευγε χωρὶς τίποτε νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἐνα ὁράδου ἔφθασαν ἐπὶ τέλους στὴ Γρενάδα, χωρὶς τίποτε δυσάρεστο νὰ τοὺς συμβῇ στὸ ταξίδι.

ΣΤΗΝ ΑΛΑΜΠΡΑ

Ἡ Ἀλάμπρα, ἡ παλιὰ τῶν Μαυριτανῶν βασιλείων κατοικία, δὲν ἦταν ἀκόμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐρειπωμένη ὅπως σήμερα. Ὁ φύλακας Ματτέν, ἡ γυναῖκα του καὶ μερικοὶ κλητήρες, πού διαρίχωναν ἀπ' τὸν διοικητὴ τῆς Γρενάδας, κατοικοῦσαν μόνο τοὺς στίς ἀπέραντες ἐκείνες αἰθουσες τῶν ἀνικτόρων.

Ἀπὸ τὸν Ματτέν καὶ τὴν γυναῖκα του, πού ἦσαν κόρη μιὰς πιστῆς ὑπέρτριρας τοῦ πατέρα του, ὁ Γεζίντ ἐξήγησε ἄσυλο μάλιστα ἔφθασε στὴ Γρενάδα, καὶ ἐκείνοι προθυμοποιήθηκαν νὰ διαθέσουν γιὰ τοὺς εὐεργέτες τοὺς τὰ καλύτερα δωμάτια τῆς Ἀλάμπρας.

Ἡ Κάρμεν δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

—Γιατί κλαῖς, ἀδελφή μου; εἶπε ἡ 'Αϊζά. Καὶ θέλοντας νὰ παρηγορήσῃ τὴν Κάρμεν, τῆς εἶπε χαϊδευόντας μὲ στοργὴ τὰ μαλλιά της.

—Τρόμαξες γι' αὐτὰ πού σὰς ἔλεγα; Μὴ δίνεις προσοχή, ἀδελφή μου, στὰ λόγια μιὰς ἀρρωστητῆς πού αἴριο ἴσως θὰ εἶναι καλά. Ναί, αἴριο Κάρμεν ἔλα πάλι, θὰ σὲ περιμένω.

Μόλις ἔφυγε ἡ Κάρμεν, γύρισε στὸν Πικουίλλο ἡ 'Αϊζά καὶ μ' ἓνα χαμόγελο προσπάθησε νὰ ξεγελάσῃ καὶ αὐτόν. Ἐκείνος ὅμως ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ κρεβάτιο τῆς φωνάζοντας:

—Ὁχι! Ὁχι! Μὴ προσπαθῇς νὰ γελάσῃς καὶ ἐμένα, 'Αϊζά, πὲς μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Ναί, ἔχεις δίκιο ἀδελφέ μου. Σ' ἔσένα μόνο θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια πού ἤθελα νὰ κρύψω ἀπ' ὅλους, γιὰ νὰ μὴ σὰς λυπήσω γρηγορώτερα. Ἐσὺ θὰ μοῦ κλείσῃς τὰ μάτια, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, ὅπως ἔ-

νοιώσω μὴν ἀπερίγραπτη λύπη καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

—Σὰν τὴ βασίλισσα, εἶπε σιγὰ πλεισιάζοντας τὴν ὁ Πικουίλλο.

—Δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ, ἔκαμε κλαίοντας ἡ Κάρμεν.

—Γιὰ σένα μονάχα ἤρθα, εἶπε σὲ λίγο, ὅταν συνῆλθε ἡ 'Αϊζά, χαϊδεύοντας τὰ χέρια τῆς Κάρμεν. Δὲν ἔχω ἀκόμη τὴ δύναμι νὰ σοῦ μιλήσω, ἀργότερα ὅμως θὰ σοῦ πῶ.

Ὑστερα κυττάζοντας τὸν Πικουίλλο καὶ τὴν Κάρμεν ἐξακολούθησε:

—Ὁ καλὸς μέρες ξαναγυρίζουν, τοὺς εἶπε χαμογελώντας γλυκά. Νομίζω πὼς εἴμαστε ἀκόμα παιδιὰ, μοῦ φαίνεται πὼς θ' ἀνοιξῇ ἡ πόρτα σὲ λίγο καὶ πᾶς θὰ δῶ τὸν πατέρα σου, Κάρμεν, νὰ μπαίνει γιὰ νὰ μᾶς φιλήσῃ ὅπως ἔκανε κάθε πρωτὶ. Σὲ λίγο ἐλπίζω νὰ τὸν δῶ. Εἶναι τόσος καιρὸς πού τὸν στερηθήκαμε, ὥστε πολὺ θὰ χαρῶ. Λυποῦμαι μόνο πού θὰ σὰς ἀφήσω, ἀγαπημένοι μου. Θὰ συναντηθοῦμε ὅμως πάλι μιὰ μέρα καὶ θὰ ζήσουμε σ' ἓνα καταπράσινο καὶ ὁλοδρόσο μέρος, πού δὲ θὰ ὑπάρχουν κακίες καὶ μίσση, πού ὅλες οἱ ψυχές θ' ἀγαπιῶνται ἀδελφωμένες καὶ λυτρωμένες γιὰ πάντα ἀπ' τίς ἀνθρώπινες ἀμαρτίες.

Ἡ Κάρμεν δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

—Γιατί κλαῖς, ἀδελφή μου; εἶπε ἡ 'Αϊζά. Καὶ θέλοντας νὰ παρηγορήσῃ τὴν Κάρμεν, τῆς εἶπε χαϊδευόντας μὲ στοργὴ τὰ μαλλιά της.

—Τρόμαξες γι' αὐτὰ πού σὰς ἔλεγα; Μὴ δίνεις προσοχή, ἀδελφή μου, στὰ λόγια μιὰς ἀρρωστητῆς πού αἴριο ἴσως θὰ εἶναι καλά. Ναί, αἴριο Κάρμεν ἔλα πάλι, θὰ σὲ περιμένω.

Μόλις ἔφυγε ἡ Κάρμεν, γύρισε στὸν Πικουίλλο ἡ 'Αϊζά καὶ μ' ἓνα χαμόγελο προσπάθησε νὰ ξεγελάσῃ καὶ αὐτόν. Ἐκείνος ὅμως ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ κρεβάτιο τῆς φωνάζοντας:

—Ὁχι! Ὁχι! Μὴ προσπαθῇς νὰ γελάσῃς καὶ ἐμένα, 'Αϊζά, πὲς μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Ναί, ἔχεις δίκιο ἀδελφέ μου. Σ' ἔσένα μόνο θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια πού ἤθελα νὰ κρύψω ἀπ' ὅλους, γιὰ νὰ μὴ σὰς λυπήσω γρηγορώτερα. Ἐσὺ θὰ μοῦ κλείσῃς τὰ μάτια, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, ὅπως ἔ-

κλείσῃς καὶ τὰ μάτια τῆς βασίλισσας. Θυμᾶσαι τὸ κρυστάλλινο ἐκεῖνο μπουκάλι τῆς κομῆσης Ντ' Ἀλταμέρα, ἐκεῖνο πού τῇ ῥα ἀπ' τὰ χέρια σου νὰ τὸ φυλάξω; Ὅταν ἐρῇθῃ καὶ γιὰ δευτέρη φορά στὴν ἐξουσία τοῦ Ζουάν Μπατίστα, χωρὶς καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας, ἐπάνω σὲ πᾶς δὲν μποροῦσα νὰ διατάσω. Καὶ μὲ τὴν ἰδέα, πὼς, ἂν ἀντὶ νὰ πάρω λιγὼς μόνο σταγόνες, ἀδείαζα ὅλο τὸ ὕγρὸ, ὁ θάνατος θάταν κεραυνοβόλος, ἦπια ὅλο τὸ δηλητήριον, πού ἔμενε ἀκόμα σὲ μπουκάλι. Γελάσθηκα ὅμως. Ὁ θάνατος ἀργοῦσε νάρθῃ καὶ ἂν δὲν προφθάνει ὁ πλοίαρχος τῆς «Βέρα» Κρουζ» νὰ μὲ σώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ λησῆ, θάμουνά τώρα ἀτιμωμένη. Νά, σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια, ἀδελφέ μου, ὁ θάνατος ἀργοπορεῖ μὰ ἔρχεται ἀσφαλῶς, βοήθησέ με νὰ τὸν περιμένω ψυχραῖμα, ἀφοῦ τίποτε πιά δὲν ἔμεινε νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ φύλαξε τὸ μυστικόν μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν θήματα νὰ πλησιάζουν καὶ ἡ 'Αϊζά ἔκαμε νόημα στὸν Πικουίλλο νὰ σιωπήσῃ. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Φερνάντο σὲ τὴν πόρτα. Ὁ Πικουίλλο τοῦ σφίξε τὸ χέρι μὲ συμπάθεια καὶ ἔφυγε διακριτικὰ γιὰ ν' ἀφήσῃ μόνους τοὺς δύο ἐρωτευμένους.

Τότε ἡ 'Αϊζά φανέρωσε σὲ τὸν Φερνάντο τὸ μυστικόν πού τῆς ἐμπιστεύθηκε ἡ Κάρμεν στίς τραγικὲς ἐκείνες στιγμὲς τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἀναλήψεως, ὅταν νόμιζε πὼς δὲν θάθωναν πιά ζωντανὲς ἀπ' ἐκεῖ.

—Σὺ πά, 'Αϊζά, σὲ παρακαλῶ! Μὴ μὲ βασανίζεις.

—Ἀκουσέ με, φίλε μου, θέλω αὕτη τὴ στιγμὴ νὰ μοῦ δώσης τὴν πιὸ μεγάλη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης σου πού θὰ μπορέσω νὰ

Ἡ Κάρμεν, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν Ζουαννίτα, φόρεσε τὸ λευκὸ τοῦ φόρεμα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀρρωστὴν 'Αϊζά.

μέσα.

—Ναί, φίλε μου, κατέληξε, ἡ Κάρμεν σ' ἀγαποῦσε πάντα καὶ ἐθυσίαστηκε γιὰ τὴν εὐτυχία μας. Σ' ἀγαπᾷ καὶ τώρα Φερνάντο, ὅπως θὰ σ' ἀγαπᾷ σ' ὅλη τὴν ζωὴ. Κι' ἂν ὁ πατέρας της σ' ἐρωτήσῃ ποτὲ ἂν φύλαξες τοὺς ὅρκους σου τί θὰ μπορέσης ν' ἀπαντήσης;

—Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Φερνάντο, ἴσως νὰ φάνηκα ἐπιόρκος. Μὰ πὼς μπορῶ νὰ σθεῖω στὴν καρδιά μου τὴ φλόγα πού μοῦ ἄναψε ἡ ἀγάπη σου; Πὼς μπορῶ νὰ μεταβάλλω σ' ἔρωτα τὴ φιλία πού νοιώθω γιὰ τὴν Κάρμεν;

—Κι' ὅμως εἶναι ἀξία τοῦ ἔρωτός σου.

—Τί εἶπες; Θέλεις τώρα κι' ἐσὺ ν' ἀθετήσης τίς ὑποσχέσεις σου. Θέλεις νὰ πάρῃς πίσω τὸ λόγο πού μοῦ δώσες;

—Ὁχι! ποτέ! φώναξε ἡ 'Αϊζά, ἐνὸς ὅρας κοίμαι στὴ ζωὴ. Εἶμαι ὅμως προληπτική, ἀγαπημένε μου. Χθὲς ὁράδου εἶδα ἓνα ὄνειρον πού μὲ τρόμαξε. Εἶδα τὸν πατέρα μου πού μ' ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του, σὰν νὰ μὲ προσκαλοῦσε κοντά του.

—Ἦταν ἓνα ὄνειρο.

—Ἰσως, Φερνάντο, ἐγὼ ὅμως πιστεύω τὰ ὄνειρα. Ὁ πατέρας μου μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα τοῦ μάτια, γεμάτα στοργὴ καὶ ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του μοῦ ψιθύρισε: «Ἐλα κοντά μου». Ἄν θελήσῃ νὰ μὲ πάρῃ, Φερνάντο;

—Σὺ πά, 'Αϊζά, σὲ παρακαλῶ! Μὴ μὲ βασανίζεις.

—Ἀκουσέ με, φίλε μου, θέλω αὕτη τὴ στιγμὴ νὰ μοῦ δώσης τὴν πιὸ μεγάλη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης σου πού θὰ μπορέσω νὰ

σοῦ ζητήσω. Θέλεις ἂν ὁ πατέρας μου μὲ καλέσῃ κοντά του νὰ φύγω ἡσυχῇ καὶ νὰ παρουσιασθῶ στὸ Θεό μου, χωρὶς κανένα φόβο καὶ καμμιά τύψη; Πὲς μου, τὸ θέλεις;

Κατάχλωμος ὁ Φερνάντο ἀπ' τὴ συγκίνησί του, τῆς εἶπε:

—Ἐσὺ πού εἶσαι γιὰ μένα ἡ ζωὴ μου, πὲς μου τί θέλεις; Διάταξέ με, κι' ἐγὼ θὰ ὑπακούω.

—Θέλω, λοιπόν, ἂν πεθάνω, νὰ μοῦ ὀρκισθῇς πὼς θὰ πάρῃς γυναικα σου τὴν Κάρμεν.

Ὁ Φερνάντο ἔπεσε μὲ λυγμούς στὰ πόδια τοῦ κρεβάτιο λέγοντας:

—Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ξανᾶρε ἡ Κάρμεν, ἡ 'Αϊζά, πρὸ χλωμὴ καὶ πρὸ ἀδύνατη πάντα, μόλις μποροῦσε πιά νὰ μιλήσῃ. Ὅταν ἡ Κάρμεν τῆς εἶπε ὅτι ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας της εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ καὶ τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Γρενάδας θὰ τὴν ὀνόμαζε ὀριστικὰ πιά νύμφη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ 'Αϊζά δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰ της, ψιθυρίζοντας:

—Δόξα σοι ὁ Θεὸς πού εἶναι καιρὸς ἀκόμα νὰ τὴ σώσω. Καὶ γυρίζοντας στὴν Κάρμεν τῆς εἶπε:

—Ὡστε δὲν εἶσαι ἀκόμα καταδικασμένη νὰ φορῇς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ αὐτὸ τὸ ράσο πού μοῦ προξενεῖ τόση λύπη;

—Γιατὶ, ἀδελφὴ μου, σοῦ προξενεῖ λύπη;

—Δὲν μπορῶ, καλὴ μου Κάρμεν, νὰ σὲ θλέπω μ' αὐτὸ τὸ ράσο, δὲν μπορῶ ν' ἀναγνωρίσω τὴν παιδικὴ μου φίλη, τὴν ἀδελφή μου, πού πού περάσαμε μαζί τὰ ὁμορφὰ μας χρόνια στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ πατέρα σου στὴ Παμπελλόν. Ἀκουσε, λοιπόν, Κάρμεν, θέλεις νὰ κάνῃς γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἄρρωστη ἀδελφή σου νὰ χαρῇ; Θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ ντυμένη ὅπως ἦσουν ἄλλοτε στίς συναστροφές καὶ στοὺς χοροὺς πού δίναμε στὸ μέγαρο τοῦ ἀντιβασίλεως τῆς Ναβάρρας. Πὲς μου, θὰ κάνῃς αὕτη τὴ χάρι στὴν ἀδελφή σου;

Συγκινημένη ἡ Κάρμεν δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση. Ἡ 'Αϊζά πού ἡ χαρὰ τῆς ξανάδιδε δύναμι καὶ ζωὴ, χτύπησε τὰ χέρια της καὶ πρόσταξε τὴν Ζουαννίτα πού μῆκε νὰ φέρῃ τὰ πιὸ ὥραϊα τῆς φορέματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα διάλεξε ἓνα κάτασπρο κεντημένο μὲ μαργαριτάρια. (Στὸ ἐχόμενο τὸ τέλος).

Μια νέα σταυροφορία

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

Την περιέργην ειδησί-
την αναφέρουν σχε-
δόν όλες οι ευρωπαϊ-
κές εφημερίδες:

«Στην Αγγλία, οι μα-
θηταί πάρα πολλῶν σχο-
λείων υποχρεώθηκαν νά
δρῶσιν ὅτι δέν θά κά-
νουν ποτέ κουτσομπολιό.
Πρόκειται περί πραγματι-
κής σταυροφορίας κατά
τῆς κακογλωσσίας. Καί ἐ-
πί κεφαλῆς τῆς σταυροφο-
ρίας αὐτῆς θρίσκεται ὁ
καίδεσιμώτατος Γουάιτ, ὁ
ὁποῖος εἶπε ὅτι ἡ κακο-
γλωσσία εἶνε ἀποτέλεσμα
τῆς ἀργίας καί τῆς τεμ-
πελιάς καί ὅτι εἶνε μιᾶ
κακή συνήθεια καί ὀφείλε-
ται στήν μεταπολεμική
κρίσι καί στήν ἀνεργία».

ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛΟΥ

Ἡ σταυροφορία αὐτή
δικαιώνει ἀπολύτως αὐ-
τούς πού υποστηρίζουν ὅτι
πιπότε πιά τὸ καινούργιο
δέν ὑπάρχει στόν κόσμο.
Νά καί ἡ ἀπόδειξις:

Στά 1500 ὁ μέγας ζω-
γράφος Ραφαήλος ἔκαμε
ένα περίφημο σχέδιο πού
εἶχε γιά τίτλο: «Ἡ συκο-
φαντία». Εἶνε μιᾶ σπου-
δαιότατη ἀλληγορία καί
θρίσκεται στό μουσεῖο
τοῦ Λούβρου, στό Παρίσι.

Νά, τί παριστάνει αὕτη
ἡ ἀλληγορία: Ἐπάνω σ'
έναν μαρμάρينو θρόνο εἶ-
νε καθισμένη ἡ Εὐπιστία.
Με τὸ ἀριστερό χέρι κρα-
ταεῖ ένα σκήπτρο, ἐνῶ τὸ
δεξιὸ εἶναι τεντωμένο πρὸς
τὴ Συκοφαντία. Ἡ τελευ-
ταία αὕτη προχωρεῖ σέρ-
νοντας ἀπὸ τὰ μαλλιά ένα
θῦμα. Ἡ Συκοφαντία ἔ-
χει τὴν ὀμὴν μιάς γοητευ-
τικῆς γυναίκας, νέας ἀκό-
μη καί ὠραίας, με τὸ πρό-
σωπο ξαναμμένο ἀπὸ μιᾶ
ψεύτικη ἀγανάκτησι. Δί-
πλα τῆς θρίσκεται ἡ Μο-
χθηρία καί ἡ Ἀπάτη, τυ-
λιγμένες σέ πέπλο.

Τὸ δυστυχισμένο θῦμα
πού σέρνεται κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπο σηκώνει τὰ χέ-
ρια πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ
Εὐπιστία ἔχει ἀπὸ τὸ ένα
μέρος τὴν Ἀγνοία πού
παριστάνεται ἀπὸ μιᾶ γυ-
ναίκα ὅχι ἀσχημῆ, ἀλλὰ
χοντρή καί πλαδαρή, καί
ἀπὸ τ' ἄλλο τὴν Ὑποψία,
με πρόσωπο σκελετωμένο
καί ἀνήσυχο. Στά σκολο-
πάτια τοῦ θρόνου στέκε-
ται ὁ Φθόνος, με τὴ μορ-

φή ἑνὸς χλωμοῦ καί κου-
ρελιάρη γέρου.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ἡ συκοφαντία ἐνέπνευ-
σε καί ένα διάσημον Ἀγ-
γλον συγγραφέα, τὸν Ρί-
τσαρντ Σέρινταν, πού ἔ-
γραψε στά 1771 μιᾶ πεν-
τάπρακτῃ κωμῳδία με τὸν
τίτλο: «Ἡ σχολὴ τοῦ
σκανδάλου». Εἶναι ἡ ἴδια
ἐκείνη κωμῳδία πού ἀνε-
βάστηκε τελευταίως στό
«Βασιλικὸ Θέατρο» με
τὸν τίτλο «Σχολεῖο κακο-
γλωσσίας». Καί εἶναι ἡ
περιφημότερη ἰσως σάτυ-
ρα πού ἔχει γραφῆ ἐναν-
τίον τῆς κακῆς αὐτῆς συ-
νηθείας.

Στὴν πρώτη πράξι ἀνα-
φέρονται ὅλες οἱ ζημιές
πού μπορεῖ νά προκύψουν
ἀπὸ τὸ κουτσομπολιό. Ἐ-
να ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ
ἔργου ἀφηγεῖται:

—Ἐμάθατε κατὰ ποῖον
τρόπο τὸ περασμένο καλο
καίρι ἡ λαϊδὴ Παίπερ συ-
κοφαντήθηκε τόσο πολὺ,
ὥστε ἔχασε τὸν ἀρραβώ-
νιαστικό της; «Ἐνα θράδυ
στό σπίτι τῆς κυρίας Πον-
τό μιλοῦσαν γιά τὰ πρό-
βάτα τῆς Νέας Σκωτίας,
ἵπου πολλὰ πλάσιάζονται
τώρα καί στή χώρα μας.
Σέ μιᾶ στιγμῇ μιᾶ νέα
κυρία εἶπε: «Βέβαια, αὐ-
τὴ ἡ προσπάθεια ἔχει πε-
τύχει θαυμάσια! Ἡ ἑξα-
δέλφη μου Λετίτσια Πάι-
περ εἶχε ένα πρόβατο τῆς
Νέας Σκωτίας πού ἔκαμε
δίδυμα. Ἡ λαϊδὴ Ντόθας
Ντάντιζ, πού ἦταν στή

συζήτησι, ἀλλὰ εἶναι κου-
φή καθὼς ξέρετε, ἐφώνη-
ξε, ὅταν τ' ἄκουσε: Πῶς;
Ἡ μὴς Παίπερ ἔκαμε δίδυ-
μα;» Ὅλοι ἐγέλασαν, φυ-
σικά καί τῆς ἐξήγησαν πε-
ρὶ τίνος πρόκειται, ἀλλὰ
... Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέ-
ρες ὅλοι στή χώρα ἔλε-
γαν σιγά μετὰ τὸς ὅ-
τι ἡ μὴς Παίπερ εἶχε ἀπο-
κτήσει δίδυμα, ένα ἀγορά
κι κι' ένα κορίτσι. Καί ὕ-
στερα ἀπὸ μιάν ἑβδομά-
δα θρέθηκαν ἀνθρωποι
πού ἤξεραν τὸ ὄνομα τοῦ
πατέρα καί τῆς παραμά-
νας πού τὰ ἐθήλαξε».

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ

Τέλος, ἀναφέρομε ένα
ιστορικό γεγονός πού θά
ἦταν σχεδόν ἀπίστευτο ἂν
δέν τὸ ἐπεβεβαίωσαν οἱ
σχετικὲς περιγραφές τῆς
ἐποχῆς.

Ἀπὸ τὸ 1894 ἕως τὸ
1897 πολλὲς περιφέρειες
τῆς Νοτιοανατολικῆς Γαλ-
λίας εἶχαν μεταβληθῇ σέ
πεδία δράσεως ἑνὸς ἀλή-
του καί φοβεροῦ ἐγκλημα-
τίου, ἑνὸς Ἰωσήφ Βασέρ,
πού ἔμεινε περιβόητος
στά χρονικά τῆς ἐγκλημα-
τολογίας. Αὐτὸ τὸ ἀνθρώ-
πινο κτήνος ἐσκότωσε πολ-
λὲς γυναῖκες καί παιδιὰ,
καί ὅσους εὗρισκε σ' ἐρη-
μικούς ἐξοχικούς δρόμους
ἀπὸ ὅπου τοὺς παρέρυρε
στό πλησιέστερο δάσος.

Τὸ καταπληκτικὸ σ' αὐ-
τὴν τὴν ὑπόθεσι εἶναι τὸ
ἔξης: ὅτι ένα τέτοιο τέ-
ρας ἐπὶ τρία χρόνια ἐγύ-
ριζε ἐλεύθερο στά μέρη
αὐτά, διαπράττοντας τόσα
ἐγκλήματα καί χωρὶς νά
τὸν ὑποψιαστῇ κανεὶς.
Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ
Βασέρ συνελήφθη δυὸ φο-
ρές, ἀλλὰ τὸν ἀφήσαν ἐ-
λεύθερον ἐπειδὴ δέν ὑπῆρ-
χε κανένα στοιχεῖο ἐναν-

τίον του.

Καί ξέρετε πῶς ἐγινε
αὐτό; Ἀπὸ τὴν κακογλωσ-
σία τοῦ κόσμου. Ὅταν
γινόταν ένα ἀπὸ τὰ φρικι-
αστικά ἐκείνα ἐγκλήματα
οἱ κάτοικοι τῆς περιφε-
ρείας εὗρισκαν κατάλλη-
λὴ τὴν εὐκαιρία γιά νά ἱ-
κανοποιήσουν τὰ προσωπι-
κά τους πάθη, κατηγορών-
τας πότε τὸν ένα καί πότε
τὸν ἄλλον. Καί ὑποστήρι-
ζαν τὴν κατηγορία τους
με μιᾶ τέτοια κατάθεσι,
πού ἔστελναν τὸν ἄλλον
κατ' εὐθείαν στή φυλακή.

Ἐνας ἱστορικός τῆς ἐ-
ποχῆς πού ἀφηγήθηκε τὰ
θλιβερά αὐτὰ συμβάντα
λέει: «Ἀμέσως ὅλος ὁ κό-
σμος πρεφόταν ἐναντίον
ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ μιάς οἰ-
κογενείας καί ἡ συκοφαν-
τία αὕτη εἶχε πάντα τρα-
γικά ἀποτελέσματα. Πρῶ-
τα ἡ συκοφαντία ἀπλῶν
ταν ὑπόκωφα κι' ἔπειτα,
ξαφνικά, ὅλος ὁ κόσμος
περικύκλωνε τὸ σπίτι τοῦ
θύματος φωνάζοντας:

«Ἐδὼ εἶνε οἱ δολοφό-
νοι! Πιάστε τους!» Στὴν
ὑπόθεσι Βασέρ εἶνε ἀδύ-
νατο νά θυμηθῇ κανεὶς ὅ-
λα τὰ θύματα πού θυσια-
στηκαν κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον ἀπὸ τὰ πλήθη, χω-
ρὶς ν' ἀνατριχιάσῃ. Πολ-
λοὶ ἐκλείστηκαν στή φυλα-
κή καί ἄλλοι λιθοβολήθη-
καν ἀπὸ τὸ κουτσομπολιό
ὄχι μονάχα τῶν γυναι-
κῶν, ἀλλὰ καί τῶν ἀν-
δρῶν».

Τὸ τραγικώτερο θῦμα
αὐτῆς τῆς συκοφαντίας ἦ-
ταν ἡ οἰκογένεια Μπαρνέ
στό Σαιντ Ἐτιέν τῆς Βου-
λώνης. Εἶχαν σκοτώσει
ἐκεῖ ἕναν μικρὸ βοσκό,
πού τὸν ἔλεγαν Μυσσὸ
Πελέ. Ἀντὶ νά ὑποψια-
στοῦν ὅλοι τὸν ἀλήτην
Βασέρ, τὸν ὁποῖον μάλι-
στα εἶδαν πολλοὶ νά περ-
νάει ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος,
ὅλος ὁ κόσμος ἐκατηγόρη-
σε τὸν Μπαρνέ. Ἡ ἀστυ-
νομία τὸν συνέλαβε φυσι-
κά, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἀφήσε
ἐλεύθερον, ἀφοῦ δέν μπο-
ροῦσε νά ἐρῇ κανένα στοι-
χεῖο ἐναντίον του. Ἀλλὰ
ἡ κοινὴ γνώμη δέν ὑποχώ-
ρησε. Ὅλος ὁ κόσμος ἄρ-
χιζε νά μπουκοτάρῃ τὸν
Μπαρνέ καί τὴν οἰκογέ-
νειά του, νά τὴν προσβάλ-
λῃ δημοσίᾳ καί μάλιστα
με τόσο σκληρότητα καί
ἀπανθρωπία, πού ὁ ἀτυ-
χῆς Μπαρνέ τρελλάθηκε.

Ἐπὶ τέλους ὁ Βασέρ
συνελήφθη καί ἔδειξε κα-
ταπληκτικὸν κυνισμό. Ἀλ-
λὰ ὅταν ἔμαθε τὸ μαρτύ-
ριο πού ἔπαθαν αὐτοὶ οἱ
ἀθῶοι ἐξ αἰτίας του, δέν
μπόρεσε νά κρατήσῃ τὰ
κλάματα καί πᾶ ὡμολό-
γησε ὅλα.

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

ΜΙΑ σκέψις τρομερή
τοῦ βασανίζει ἀπὸ και-
ρὸ τὸ μυαλό. Μιά ἀπὸ
τὶς σκέψεις ἐκείνες πού,
πολλὲς φορές, καταλύγουν
σέ μιᾶ καταστροφή, σ' ένα
ἐγκλημα.

Προσπαθοῦσε νά τὸν διω-
ξῇ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη,
προσπαθοῦσε νά πείσῃ τὸν
ἑαυτοῦ πῶς αὐτὸ πού
σκεφτόταν δέν εἶχε καμ-
μιᾶ σχέσι με τὴν πραγμα-
τικότητα, καί πῶς ἂν ἐξα-
κολουθοῦσε αὕτη ἡ ἱστο-
ρία δέν θάχε καλὸ τέλος.
Ἀλλὰ πῶς εἶν' αὐτὸς
πού μπορεῖ νά περιορίσῃ
τὴ σκέψι;

Ἐρχόταν πρὸ παντὸς τῆ
νύχτα, ὅταν ὅλα ἦταν σκο-
τεινὰ καί μαῦρα — σάν τὴ
σκέψι του — ὅταν ὅλα
σβωπαίνον, τυλιγμένα σὲ
βαρὺ σάβανο τῆς σιγῆς
καί τοῦ ὕπνου. Ἐρχόταν
ἐπίμονα νά καρφωθῇ σὲ
μυαλό του, ὡς πού τὸν ἀ-
νάγκαιζε νά σηκωθῇ καί
νά περπατήσῃ μισόγυμνος,
ἰδρὲς ὀλόκληρος, δίχως νά-
χη τὴ δύναμι νά τὴν ὑπο-
τάξῃ, νά τὴν περιορίσῃ.

Καί ἡ γυναίκα του, κοι-
μῆταν ἐκεῖ, ἀμέριμνη, δι-
χῶς καμμιὰ ὑποψία, ἀφή-
νοντας κάπου-κάπου ἕναν
στεναγμό, ἀνύποπτη γιά
τὴν τραγωδία πού τῆς ἐ-
τοίμαζε ἡ μοῖρα.

Καί ὅταν ἐκεῖνος ἀκου-
γε αὐτὸν τὸν στεναγμό, ἡ
τρομερὴ σκέψις ὠρθνό-
ταν μπροστά του μεγάλη.

μαύρη, ἀπειλητικὴ καί τὸν
ἀνάγκαιζε νά ξεσπάσῃ κά-
που, γιά νά ἐκδικηθῇ. Ἀλ-
λὰ πῶς, ἀφοῦ δέν εἶχε
καμμιᾶ ἀπόδειξι, καμμιᾶ
βάσι στήν ὑπόψία του; Κί'
ἔτσι περνοῦσε τὶς μακρὲς
καί φοβερὲς νύχτες, ἀγρυ-
πνος, συντροφευμένος πάν-
τα ἀπὸ τὸν τρομερὸν ἐ-
κείνον ἐφιάλτη, πού τόσο
τὸν ἐτρόμαζε, περιμένοντας
μιάν ἀπόδειξι καί μιάν εὐ-
καιρία γιά νά φθάσῃ σὲ
σκοπὸ του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγύρι-
σε πολὺ ἀργὰ σὲ σπῆτι,
με τὴν ἴδια τυραννικὴ σκέ-
ψι πού τὸν ἐβασάνιζε καί
ὡς τὴν προαίσθησι πῶς
θάβρισκε γρήγορα τὴν ἀ-
πόδειξι τῆς ἀλήθειας γι'
αὐτὰ πού σκεφτόταν.

Μιά φωνή πού δέν μπο-
ροῦσε νά ἐξακριβώσῃ τὴν
προέλευσί της, δυνατώτε-
ρη ἀπὸ ἄλλες ῥορὲς, ἐφώ-
ναζε διαρκῶς σ' αὐτιά
του:

— Ἡ γυναίκα σου... Πρέ-
πει νά τὴν προσέχῃς... Σέ
ἀπατᾷ με κάποιον...

Ἐστάθηκε γιά ν' ἀκού-
σῃ καλύτερα, ἀλλὰ δέν
ἄκουσε παρὰ τὴν καρδιά
του πού χτυποῦσε δυνατὰ.

Ἐπείσε νά κοιμηθῇ, ἀ-
φοῦ πρῶτα ἔκρυψε κάτω
ἀπ' τὸ προσκέφαλό του ἕνα μι-
κρὸ στιλέτο, χαδευόντάς
το με μιάν ἀργία ἡδονή.

Ἐπῆρατε ποτέ στά χέ-
ρια ἕνα καινούργιο, γυαλι-
στερὸ στιλέτο; Κί' ἂν τὸ

πῆρατε, δέν ἐδοκιμάσατε
κάποιον ἀντριχίλα καί
μιάν ἀκατανίκητην ἐπιθυ-
μία νά τὸ μπήξετε κάπου,
νά σχίστε κάτι; Εἶνε μιᾶ
αὐθόρμητη κίνησις, πού ἂν
δέν τὴ συγκρατήσωμε ἐγ-
καίρως, μπορεῖ νά μᾶς
κλείσῃ γιά πάντα σ' ένα
σκοτεινὸν κελλί ἢ νά μᾶς
χωρίσῃ τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ
κορμί με τὴ λαίμητόμο.

Αὕτῃ τῇ νύχτᾳ — παρὰ
ξένοι — μόλις ἔπεσε, ἀ-
ποκοιμήθηκε ἀμέσως. Δί-
πλα ἡ γυναίκα του κοι-
μῶταν ἀμέριμνη, σάν ἂν
ἄνθρωπος πού δέν ἔχει τίποτα
τὸ σοβαρὸ νά σκεφτῇ, οὔτε
γιά τὸ σῶμα, οὔτε γιά τὴν
ψυχὴ του.

Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν πε-
ράσει ἀπὸ ὥρα πολλή.

Ἦταν τρεῖς παρὰ πέντε.
Ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦσαν
τὸν ὕπνο τους καί οἱ λε-
ποδεῖκτες ἑνὸς μεγάλου
ρολογιοῦ, τὸ δρόμο τους.
Καί ἡ ὥρα περνοῦσε, καί
μαζὶ τῆς ἡ ζωή...

Μὰ ξάφνου ἐκεῖ, σέ μιᾶ
γωνιά τῆς κάμαρας, ἀρ-
χιζε ν' ἀκούγεται ένα κα-
ταχθόνιο μουγγρητό, πού

σιγά-σιγά δυνάμωσε, ὡς
πού ἔμοιασε με θόρυβο με-
γάλης τροχαλίας πού τὴν
γυρίζουν χιλιὸι κολασμέ-
νοι. Ἐπειτα ἀκούστηκαν
τρεῖς ξεροὶ χτύποι, πού
τόραξαν τὴ σιγὴ τῆς τρα-
γικῆς ἐκείνης νύχτας κι'

ὅλα ξανάπεσαν στήν πρῶ-
τη τους γαλήνη, τυλιγμέ-
να σὲ τὸ ἴδιο μυστήριο τοῦ
ἐρέβους πού τὸ ἐγκλημα
τῶς ἀχώριστο σύντροφο.

Τοὺς τρεῖς ἐκείνους χτύ-
πους κάποιοι τοὺς ἄκουσε:
Ἐκεῖνος!

Ἐκατάλαβε πῶς ἦταν τὸ
ρολόι, ἀλλὰ κατάλαβε πῶς
ἦταν καί ἡ ὥρα τοῦ θανά-
του. Γιατί, νά, ἐκεῖ στή
γωνία, δίπλα σὲ τὸ μεγάλο
τῆρας πού εἶχε σβῆσει καί
ἡ τελευταία του σπῆθα,
κάτι ἀρχίσε νά κουνιέται,
κάνοντας ένα ἐλαφρότατο
θρόισμα, σάν τὸ φρουροῦ
ὑφάσματος πού σέρνεται.

Ἦξερε ἀκόμα, ὅτι σ' αὕτῃ
τῇ γωνιά κοιμῶταν ἕνας
ψυχογυῖος τοῦ πού τὸν εἶχε
κάμψον καιρὸ σὲ σπῆτι.

Σιγά-σιγά ὁ θόρυβος
μεγάλωνε, κι' αὐτὸς ἐνό-
μισε πῶς εἶδε σὲ σκοτάδι
μιάν ἀόριστη σκιά νά κα-
τεβαίνει ἀπ' τὸ κρεβάτι,
νά παίρνῃ ένα σῆμα ὠρι-
σμένο καί νά προχωρῇ
πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεβ-
βατιοῦ του.

Δέν χωροῦσε καμμιὰ ἀμ-
φιβολία: ἦταν ὁ ψυχογυῖος
του. Μὰ τί ζητοῦσε τέτοια
ὥρα, στή βαθειὰ νύχτα,
κοντὰ σὲ τὸ κρεβάτι ὅπου
κοιμῶταν αὐτός; Κί' ἡ
γυναίκα του;

Ξαφνικά, κάποιοι δαίμο-
νες — βέβαια, δέν μπορού-
σε νά ἦταν ἄλλος — τοῦ

— 'Η γυναίκα σου... δὲν εἶνε τίμια...

Δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. 'Η τρομερὴ ἐκείνη σκέψις τοῦ ξανάρθε στοῦ νοῦ, πὺς καθαρὴ τώρα, πὺς σταθερὴ. Καὶ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν διώξῃ. "Οχι! Γιατί νὰ τὴν διώξῃ, ἀφοῦ εἶχε φθάσει ἡ μεγάλη στιγμή, ἀφοῦ εἶχε τὴν ἀπόδειξιν ζωντανῆς μπροστά στὰ μάτια του; Καὶ ὁ ψυχολόγος του ἐπλησίαζε. Λίγο ἀκόμη καὶ θάφτανε στὸ κρεβάτι.

"Εβαλε μὲ προσοχὴ τὸ χέρι κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλο, ἐφούχτισε τὴ λαβὴ τοῦ στιλέτου ἐνῶ στὰ μάτια του ζωγραφίζονταν μιὰ ἀγρία χαρὰ. Εἶχε φτάσει ἡ μεγάλη στιγμή τῆς ἐκδικῆς σεως. "Επρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασί του.

Σηκώθηκε καθιστὸς στὸ κρεβάτι, ἐσήκωσε τὸ ὠπλισμένο του χέρι, τὸ κράτησε γιὰ λίγο μετέωρο, κι' ἐπειτα τάφισε νὰ πέσῃ βαρὺ ἐπάνω στὴ γυναίκα του, σχίζοντας τὴν ἀπαλὴ σάρκα τοῦ στήθους!...

Βαρὺς στεναγμοὺς ἀγώνιας, πὺς ἐκάλυψε τοὺς χτύπους τοῦ κρεμαστοῦ ρολοιοῦ, ἐτάραξε τὴ νεκρικὴ σιγὴ τῆς νύχτας. Τὸ κατακόκκινο αἷμα πὺς ἐξέπηδε ἀπὸ τὴν πληγὴ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο καὶ τὰ πάντα ξανάπεσαν στὴν πρωτερινὴ τους γαλήνη.

Κι' ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴ μεγάλη ψυχικὴ δύναμι πὺς τοῦ χρειάστηκε γιὰ νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν πράξιν, ἔπεσε κι' αὐτὸς σ' ἕναν λήθαργο, πὺς δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ ὄπνο, δίπλα στὴν αἰμόφυρτη γυναίκα του.

★
"Ὅταν ἐξύπνησε, κατὰ τὸ μεσημέρι, βρέθηκε τριγυρισμένος ἀπὸ ὄργανα τῆς ἐξουσίας πὺς τὸν διέταξαν νὰ τὰ ἀκολουθήσῃ. "Ερριξε μιὰ ματιά στὸ ματωμένο κρεβάτι, ἀγγίξε μὲ τρεμουλιαστὰ χέρια τὰ αἵματα πὺς εἶχανε ξεραθῇ στὸ πρόσωπό του κι' ἕνα πλάσι καὶ νευρικὸ γέλιο ἐξέσπασε στὰ χεῖλιά του.

Τώρα, ἔκτος ἀπ' αὐτά, τίποτα πιά δὲν θυμῶταν. "Ὅλ' αὐτά, μὲ τ' ἀφηγῆθηκε ἕνας τρελλὸς στὸ φρενοκομεῖο τῆς Νεαπόλεως, ἕνα θλιβερό χειμωνιάτικο δειλινὸ, καθισμένος κάτω ἀπὸ μιὰ γερικὴ λεύκα, καὶ μ' ἐβεβαίωσε πὺς ἦσαν ἡ ἱστορία του. Τώρα εἶχε γίνῃ καλὰ κι' ἐπερλήμενε μὲ ἀνυπομονησία νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὴν ἐλευθερίαν του.

ΜΤ' ΟΣ ΧΑΛΙΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Μπρικοῦ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον "Συνάντησις" ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν, μετῃφασμένος σ' ἄγριο περιγλήπτη, κοτορῶνι καὶ συναντᾷ μὲ τὸν ἐφ' ἑμῶς "Ερωτευμένο" στὸν ὁποῖον δείχνει, ἀπὸ ὑπολογισμὸν, μεγάλην συμπίπτειαν καὶ τέλος προσεῖναι τὸν βοηθῆσαι νὰ ἐκδικήσῃ ἐκεῖνον πὺς ἄλλοτε τοῦ προσέειπε κακὸ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κυλισθῇ στὸ θόρυβον πὺς ἐρισκόταν.

— Ἐρετε ὅμως πὺς βρίσκετε ὁ ἀνθρώπος πὺς μοσεῖται; Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά του; ἔρω, τῆσε ὁ ψευτο-ἀγγλος.

— Ὁ θάλλος αὐτὸς ἔγινε σήμερον προσωπικότης, ἀπήντησε ὁ "Ερωτευμένος". "Ὀνομάξ' εἰ καὶ Γκοντράν Ντ' Ὠμόν. Γιὰ νὰ τὸν ἐκδικήσῃ θὰ κάμω τὰ πάντα.

— Ἐάν εἶνε πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς δὲ θὰ μπόρεσετε ἴσως νὰ τὸν ἐκδικήσῃτε. Στάθιτε ὅμως, πρὸς θεὸν ὁ ψευτο-περιγλήπτης, ἔχομε ἴσως κάτι καλύτερο νὰ κάμωμε. Κι' ἀφοῦ ἔμαθα τ' ὄνομά του...

— Γκοντράν ντ' Ὠμόν, λέγεται, ξανόπε ὁ ἐφ' ἑμῶς).

15ον

— Λοιπὸν, ἀφήστε με νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ. Θὰ πάρω τίς πληροφορίες πὺς ἔχομε ἀνάγκη καὶ στὴν προσεχὴ μας συνάντησι θὰ σοῦ πῶ τὴν ἰδέαν μου, τότε ἴσως σὺ δώσω καὶ καμμιὰ καλὴ συμβουλή...

Δὲν ἔμεινε πιά παρὰ νὰ συνεννοηθοῦν πὺς καὶ ποῦ θὰ ξαναβλέπονταν.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες βρέθηκαν σ' ἕνα λίγο σύμφωνοι πᾶνω σ' αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ
ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Στὸ μεταξὺ ἡ Λευκὴ Ντ' Ὠμόν ἐπαίξε μὲ τὸν Μαρσιάλ τὴν κωμῆδιαν τῆς ἀδελφῆς.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΛΕΥΚΗ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

αφορία, χωρὶς συγχρόνως νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἐνήμερη τῶν δικημάτων τοῦ πατέρα τῆς πὺς προσπαθοῦσε, ὅπως τῆς βεβαίωσε νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀνοδο τοῦ προστατευομένου του στὸ δικαστικὸ ἀξιόμα.

Καὶ πράγματι, ὁ Γκοντράν, γιὰ νὰ κρύψῃ καλύτερα τοὺς σκοποὺς του καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν κόρη του, ν' ἀγνοῖ τὰ κατὰ τοῦ νεαροῦ δικηγόρου ἐγκληματικὰ του σχέδια, ἔκαμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ διορίσῃ τὸν Μαρσιάλ σὲ δικαστικὴ θέσιν ἐπαρχία.

"Ἐνας ἀνώτερος μάλιστ' ἀπάλληλος τὸν εἶχε διαβεβαίωσει ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ δικαστικοῦ τοῦ σταδίου καὶ πὺς ὁ Μαρσιάλ Μπερὲν δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ προσκολληθῇ στὴν Εἰσαγγελίαν τῶν Παρισίων ὡς ἀνακριτῆς.

Ἡ Λευκὴ ἔμεινε κατενθουσιασμένη ἀπ' τὴ διαβεβαίωσιν αὐτῆς, κάμνοντας τὴ σκέψιν πὺς ὅταν ὁ Μαρσιάλ θὰ ξαναγύριζε ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν, αὐτὴ θάχε κατορθώσῃ ν' ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴ Τζέννη.

Λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ὁ Γκοντράν ἀνῆλθε πρᾶγματι στὸ νεαρὸ δικηγόρο ὅτι ἔπρεπε νὰ προετοιμαστῇ γιὰ τὸ ταξίδι. Εἶχε διορισθῇ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ἡ ἀναχώρησις του ὀρίστηκε γιὰ ὀχτὼ μέρες ἀργότερα.

Τὴν ἰδίαν μέραν ὁ Γκοντράν ἐπαίονε ἀπ' τὸ συνένογόν του Μπρικοῦ ἕνα συμβολικὸ γράμμα ὅπου, ἀνάμεσα σ' ἄλλα λόγια,

φε ὅτι «τ' ἀπιδί ἔχει ὠρμάσει πιά καὶ πρέπει νὰ τὸ κόψουν».

"Επρόσθετε ἀκόμα ὁ παλαιολόγος πὺς ἡ «δουλειὰ» θὰ γινόταν τὸ Σάββατο τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος.

Διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Γκοντράν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του. Ταραχὴ ὅμως πὺς δὲν κράτησε καὶ πολὺ γιὰ τὸ δολοφόνον τοῦ κόμητος Μοράν δὲν ἦταν ἀπ' ἐκείνους πὺς καταλαμβάνονται εὐκολὰ ἀπὸ οἶκτο.

Δὲν εἶχε πιά παρὰ ν' ἀναμῆν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σοβαροῦ του σχεδίου, σχεδίου ἀπ' τὸ ὁποῖο περιμεινε, μ' ἕνα χτύπημα, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' ὅλους ἐκείνους πὺς ἀργότερα μπόρουν ν' ἀποβοῦν ἐπικίνδυνοι γι' αὐτόν.

Καὶ περισσότερον ἀπ' ὅλους τὸν ἀσφαλτοῦσε ὁ Μπρικοῦ πὺς δὲ θάπαυε φυσικὰ, ὅπως τὸν ἤξερε, νὰ ἐπιμένῃ νὰ τὸν ἐνοχλῇ. Καὶ στὸ μυαλὸ τοῦ Γκοντράν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς, φαινόταν ὡς ὁ αἰώνιος ἐχθρὸς του μὲ τὸν ὁποῖον θ' ἀναγκαζόταν πάντοτε νὰ συνθηκολογῇ.

Καὶ κάτω ἀπ' τίς σκέψεις αὐτές, ἔπαυσε στὴ φαντασίαν του, τὴν τόσο γόνιμην σ' ἐγκληματικὰς ἐπινοήσεις, νὰ βρῇ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θ' ἀπαλλάσσονταν κι' ἀπ' αὐτόν.

Σκέφθηκε ἀκόμη νὰ ἐπιφέρῃ κι' ὠρισμένες μετατροπὲς στίς μέχρι σήμερον συνθηθεῖς του.

Τὸ νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ μέγαρον καὶ νὰ πηγαίνῃ στὴν ἐπαυλιν, κάθε φορὰ πὺς εἶχε ἀνάγκη νὰ κάμῃ μιὰ ἀπαραίτητη μεταμόρφωσιν, τοῦ φαινόταν ὅτι ἔχανε πολὺτιμο χρόνο, πὺς κάποτε μπόρουνε νὰ κερδίσουνε ἀνέμελως.

Ζήτησε, λοιπὸν, καὶ βρῆκε ἕνα δωμάτιον σ' ἕνα συνοικιακὸ ξενοδοχεῖον ὅπου θὰ τοῦ ἦταν εὐκολὰ νὰ μεταβάλλῃ τὴ φυσιογνωμίαν του καὶ νὰ μεταμφιεσθῇ, ἐάν οἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦσαν ἀμεση μεταμόρφωσιν.

Στὸ ξενοδοχεῖον εἶπε ὅτι ἦταν ἡθοποιὸς πὺς ἦρθε ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν καὶ συνειθισαν νὰ τὸν θεωροῦν σάν ἕνα ἀπ' τοὺς καλλιτέχνους ἐκείνους πὺς ἀλλάξαν κάθε τόσο πρόσωπον καὶ στὴν πραγματικὴν ζωὴν γιὰ νὰ μπόρουν νὰ σπένουν καλύτερα στοὺς ρόλους ἐπ' αὐτῇ σκηνῇ.

"Επειτα, εἶχε πληρώσει,

χωρὶς νὰ παζαρέψῃ, προκαταβολικὰ μάλιστα καὶ τοῦ εἶχαν μεγάλῃ ὑπόληψιν στὸ ἄθλιο ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Παλόν.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν πὺς ὁ Γκοντράν πῆρε τὴν εἰδοποίησιν τοῦ συνενόχου τοῦ Μπρικοῦ πέρασε ἀρκετὲς ὥρες στὸ δωμάτιον αὐτό, γιὰ νὰ προετοιμάσῃ κάθε τι πὺς θὰ τοῦ χρειάζονταν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

★

"Απὸ τὴν ἡμέραν τῆς τρομερῆς κρίσεως πὺς εἶχε ὑποστῇ τὸ βράδυ πὺς ἡ Τζέννη ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τίς ἐκμυστηρεύσεις τῆς, ἡ Μπερὲθ Μενιὲ πέρασε μιὰ δακρυερὴ περίοδο σχετικῆς ἡρεμίας.

Κι' ὅταν ὁ Ζακόμπ, βλέποντας τὴ σταθερὴν βελτίωσιν, πίστεψε πὺς μπόρουνε νὰ τῆς μιλήσῃ, γιὰ τὸ μέλλον τῆς Τζέννης, τῆς εἶπε ξαφνικὰ κάποιο πρῶτον πὺς ἡ ἐργάτρια εἶχε φύγει γιὰ τὸ ἐργοστάσιον.

— Δὲν πρόσεξες, γυναίκα, ὅπως κι' ἐγὼ πὺς ἡ κόρη μας, τώρα τελευταία εἶναι περισσότερον χαρούμενη;

Ἡ Μπερὲθ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλιν τῆς.

— "Α! "Ὡστε κι' ἐσέαν σου χτύπησε στὸ μάτι! ἔκαμε ὁ Ζακόμπ. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο, γυναίκα; Μοῦ φαίνεται καὶ πὺς φιλάρεσκῃ ἀκόμα. Ναι, τὰ παρατηρῶ ὅλα ἐγὼ καὶ βλέπω καλὰ πὺς ἡ ματωμένη στολίζεται σὰ νάθελε ν' ἀρέσῃ σὲ κάποιον...

Ἡ μεγάλη λέξι εἶχε εἰπωθῇ. "Ὁ Μενιὲ ἐξακολούθησε:

— Κι' ὡς ἐδῶ βέβαια, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ κακὸ, δὲν εἶναι γυναίκα; Τὸ πρᾶγμα δὲν μποροῦσε, πὺς νὰ σοῦ πῶ, νὰ γίνῃ σοβαρότερον. Καὶ δὲν πρέπει νὰ κάνωμε τὴ Τζέννη μας νὰ νοιώσῃ τὴν ἀνάγκη νὰ κάμῃ τίποτε. "Ας μιλήσω με λοιπὸν, γιὰ τὸ μέλλον τῆς λιγάν. "Αν διπλοδὴ συνέβαινε νὰ θελήσῃ καμμιὰ ἡμέραν νὰ παντρευθῇ;

— Νὰ παντρευθῇ; διέκοψε ἡ Μπερὲθ πὺς μόλις συγκρατιώταν ὡς τότε. Αὐτὴ νὰ παντρευθῇ;

— Μὰ αὐτὸ μπόρει νὰ γίνῃ! Μὴ τυχὸν κι' ἀρνιόσουν, σὲ μιὰ τέτοια παρομοία περίστασιν, τὴ συγκρατᾷ σου, γυναίκα;

Ἡ Μπερὲθ δὲν ἀπήντησε ἀμέσως.

Εἶχε κρατήσῃ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα ἐπάνω στὸ σύζυγόν τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς φανέρωνε τὴν ἐκπληξιν πὺς ἐνοίωθε.

"Ὡστόσο! ἐπειδὴ ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ κάτι, ἀγωνίσθηκε νὰ κάμῃ τὴ φωνὴν τῆς σταθερὴν καὶ, γλυκά, σιγανά, εἶπε:

— Γιὰ στάσου Μενιὲ, ἔχοντας λοιπὸν πὺς δὲν ἔχο

με τὸ δικαίωμα νὰ δώσω τέτοιους εἰδους συγκαταθέσι.

— Πάλιν ἀρχίσεις τίς ἰδέες σου! τραύλισε ὁ Ζακόμπ παραγμένος κάπως.

— Κοκκινίζεις βλέπω Μενιὲ, θὰ πῇ λοιπὸν, πὺς καταλαβαίνεις ὅτι ἔχω δίκην. "Αλλωστε, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἀναβάλλωσιν τὴ μιὰ στὴν ἄλλη μέραν νὰ σοῦ κάμω μιὰ πρότασιν. Θέλεις νὰ τὴν ἀκούσῃς τώρα;

— "Ακούω! ἔκαμε ὁ Ζακόμπ.

— Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, μόλις εἶχαμε ἔλθει στὸ Παρίσι, μοῦ ἀνήγγειλες πὺς ἀπάντησες στὸ δρόμο σου τὸν κ. ἐφημέριον πὺς γνωρίσαμε στὸ Μπορντώ.

— Ναι, τὸν ἀββὰ Μουριέ! Ποῦ τώρα λειτουργεῖ στὸν "Αγιο Σουλπίκιον...

— Ἐδῶ κοντά;

— Πολὺ κοντὰ μάλιστα, γυναίκα.

— Τότε λοιπὸν, νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸν κύριον Μουριέ καὶ νὰ τοῦ ζητήσωμε τὴ συμβουλὴν του...

— Τί συμβουλή του; Γιὰ πὺς πράγμα;

— Γιὰ ὅ,τι μοῦ εἶπες γιὰ τὴ Τζέννη! Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὰ ποῦμε δλα στὸν κύριον ἐφημέριον. Νὰ τοῦ ποῦμε πὺς φθάσαμε νὰ θεωροῦμε τὴ Τζέννη παιδί μας. Καὶ θὰ τὸν ρωτήσωμε τί πρέπει νὰ κάνωμε ἂν ἐκείνη πὺς δὲν εἶναι κόρη μας, θελήσῃ μιὰ μέραν νὰ παντρευθῇ κι' ἔρθῃ νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν μας!

Στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Ζακόμπ ἀρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ ἐνῶ ἡ ταραχὴ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπόν του.

— Γυναίκα! φώναξε μὲ ὑψωμένη φωνή, ὕστερα ἂ

Ἡ συζήτησις αὐτὴ γινώταν ὀχτὼ μέρες πρὶν ἀπ' ἐκείνην πὺς ὤρισε ὁ Μπρικοῦ στὸ γράμμα του γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός του.

Στὸ μεταξὺ ἡ Τζέννη ἀνήγγειλε στοῖς γονεῖς τῆς πὺς θάρχιζε νυχτέρι στὸ

Κρυμμένος στὴ βάσιν τοῦ τοίχου ὁ Μπρικοῦ παρακολουθοῦσε τὴ Τζέννη καὶ τὸν Μαρσιάλ...

πὺς τόσο χρόνια, νόμιζα πὺς μιὰ φορὰ γιὰ πάντα εἶχε συγκατατεθῇ στὸ νὰ δεχθῇ ὅ,τι ἐγίνε καὶ νὰ μὴ ξαναμιλήσῃς πιά γιὰ χωρισμὸ ἀπὸ τὴν Τζέννη μας!...

— Μὰ, καὺμένε ἄνδρα μου, ὅλα αὐτὰ θάταν καλά, ἂν τὸ ἀγαπητό μας παιδί δεχόταν νὰ μείνῃ μαζί μας καὶ δὲν εἶχε ἰδέες παντρεῖας στὸ κεφάλιν τῆς. Τί θὰ τῆς πῆς γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀρνήσιν νὰ τῆς δώσῃς τὴ συγκατάθεσιν σου; Κι' ἐπειτα ἂν τὴ δώσῃς τὴ συγκατάθεσιν σου αὐτὴ θὰ κάμῃ πράγμα παρὰ νόμον! "Αλλωστε αὐτὸ θάταν ἐντελὸς ἀδύνατον!

"Ἐχεις ληξιαρχικὴν πράξιν νὰ δείξῃς; Μήπως εἶνε δικό μας τὸ παιδί; Λοιπὸν, γιὰ νὰ μπόρῶμε νὰ βροῦμε κανένα τρόπο νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσιν σοῦ πρότεινα νὰ συμβουλευθοῦμε τὸν κύριον ἐφημέριον! Θέλεις; Λέγε Μενιὲ, θέλεις ἢ ὀχι;

— "Οχι, ἀκόμα, ὀχι γυναίκα, ἔκαμε ὁ Ζακόμπ κρατώντας μὲ δυσκολίαν τοὺς λυγμούς του. "Αφ' ὅ,τι με, σὲ παρακαλῶ, λίγο καιρὸ, νὰ τὸ σκεφθῶ. Πρέπει νὰ συνηθίσω στὴν ἰδέαν αὐτῇ.

— "Εστὼ! στέναξε ἡ Μπερὲθ, δὲν θέλω νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι. Σκέψου Ζακόμπ καὶ θὰ δῇς πὺς ἔχω δίκην.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ γινώταν ὀχτὼ μέρες πρὶν ἀπ' ἐκείνην πὺς ὤρισε ὁ Μπρικοῦ στὸ γράμμα του γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός του.

Στὸ μεταξὺ ἡ Τζέννη ἀνήγγειλε στοῖς γονεῖς τῆς πὺς θάρχιζε νυχτέρι στὸ

ἐργοστάσιον ὡς τις ἐνοικια.

— "Αφοῦ εἶναι ἔτσι, παιδί μου, εἶπε ὁ Ζακόμπ, δὲ θὰ σὲ περιμένω πιά κοντὰ στὴ γέφυρα. Δὲ θάταν σω στὸ αὐτό, σὲ τὴν προχωρημένη ὥραν. Θάρχωμαι νὰ σὲ βρῶ κοντὰ στὸ ἐργοστάσιον!

Ἡ Τζέννη χαμῆλωσε τὰ μάτια χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἐνῶ τὸ πρόσωπόν τῆς γινώταν κατακόκκινον.

Κι' ἐκείνο τὸ βράδυ δὲν ἦταν εὐθυμῇ, ὅπως πάντα, ὅταν πῆγαινε στὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἀναρρωτιώταν πὺς θὰ μπόρουνε τώρα νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Μαρσιάλ. "Επειτα, ἀρχισε νὰ σκέπτεται μὴπως ἔμαθε τίποτε ὁ πατέρας ἀπ' τίς ἀθῶες ἐρωτικὰς τῆς σχέσεις καὶ πρόβαλλε τὸ λόγο αὐτὸ γιὰ νὰ διακόψῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴς συχνὰς συναντήσεις.

Ἐκείνη ὑπακούοντας τὴς συστάσεις τοῦ γιαιτροῦ, πὺς εἶδειε τὴν ἀνησυχίαν γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς Μπερὲθ, ἀπεφάσισε ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐξομολόγησιν πὺς ἤθελε νὰ κάμῃ στοὺς γονεῖς τῆς.

Σήμερα ὅμως ἦταν σὰ νὰ τὴν ἀνάγκασαν νὰ μὴ ξαναδῇ πιά τὸν Μαρσιάλ, νὰ μὴ ξαναμιλήσῃ πιά μ' αὐτόν γιὰ τὰ μελλοντικὰ τους σχέδια καὶ ἡ καρδιά τῆς ἀρνιῶταν νὰ ὑποβληθῇ στὴ θυσίαν αὐτῇ.

Ἐτσι οἱ ὀχτὼ μέρες πὺς ἐπηκολούθησαν, ὑπῆρξαν γι' αὐτὴν μέρες ἀνησυχίας καὶ πόνου.

Τέλος ἐφθασε καὶ ἡ στιγμή πὺς θάπρεπε ν' ἀνακοινώσῃ στὸ Μαρσιάλ ὅτι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέραν θάρχιζαν τὰ νυχτέρια καὶ φυσικὰ γιὰ λίγο καιρὸ δὲ θὰ μπόρουνε νὰ τὸν δῇ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς μέρας ἐκείνης, τὸ πέρασε ἡ Τζέννη στὸ ἐργαστήριόν τῆς μὲ μεγάλη ἀνησυχίαν. "Ὅταν ἐφθασε ἡ ὥρα τῆς ἐξόδου προχώρησε λίγο μαζὶ μὲ τὴν Παυλίνα, πρὶν ἀπὸ τίς ἄλλες ἐργάτριες κι' ἀφοῦ ἔκαμαν λίγα βήματα, ἐγκάτελειψε τὴ φιλὴν τῆς καὶ διευθύνθηκε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Μαρσιάλ πὺς τὴν περιμένε.

Πλησίασε τὸν φίλον τῆς, ἔκαμαν λίγα βήματα σιωπηλοὶ καὶ τέλος ὁ Μαρσιάλ ἀρχισε νὰ μιλῇ πρῶτος.

— Βιαζόμουν νὰ σὲ δῶ, φίλη μου, εἶπε προσπαθώντας νὰ κάμῃ τὴ φωνὴν τοῦ πὺς σταθερὴ, καθὼς ἔπρεπε ἐλαφρά.

— Κι' ἐνῶ ἐπίσης, Μαρσιάλ, δὲν ἐβλεπα τὴν ὥραν...

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Τζέννη; Μοῦ φαίνεται πὺς ὀδύλιν κρατιέσαι στὰ πόδια

σου. Στηρίξου επάνω μου γιατί σε βλέπω έτοιμη να πέσης.

Κι' έπειδή η νέα δίσταζε, ο Μαρσιάλ άρπαξε το μικρό παγωμένο της χέρι και το έσφιξε στο δικό του.

—Ναί, Μαρσιάλ, επανέλαβε η εργάτρια, με κάπως περισσότερο θάρρος τώρα. Είχα μια είδηση να σου αναγγείλω, μια κακή είδηση...

—Κακή; Με τομάζεις Τζέννη! Άς δούμε όμως, μίλα γρήγορα, μη μ' αφήνεις έτσι στην άνησυχία...

Κι' έπειτα πρόσθεσε με δυσκολοσυγκρατού μ ε ν η συγκίνησι.

—Τί έχεις να μου αναγγείλης; Μήπως άλλαξε γνώμη; Δεν μπορώ, δεν θέλω να το πιστεύσω!

Ο Μαρσιάλ φαντάστηκε ότι ίσως η νέα να είχε μάθει την αλήθεια γι' αυτόν και περίμενε να την ακούσει να τον κατηγορεί, διότι της έκρυψε την κοινωνική του θέση, και γιατί θέλησε με τον τρόπο αυτό, να την ηγλώσει. Βιάστηκε λοιπόν να προκαλέσει μόνος του την εξέγηση:

—Τί ξέρεις έκαμε; Μήπως σου είπαν τίποτε κακό για μένα; Μίλησέ μου ειλικρινά, Τζέννη.

—Δε ξέρω πώς να στο πω, Μαρσιάλ, απήντησε στενάζοντας η νεαρή εργάτρια, κι' όμως δε μπορείς να με κατηγορήσεις γιατί υποκαύω στον πατέρα μου...

—Μήπως, ο πατέρας σου αντίτασσεται στην ένωσίμας;

—Δεν ξέρει ότι κάθε βράδυ συναντιώμαστε. Από αύριο όμως θέλει νάρχεται ο ίδιος να με παίρνει από το εργοστάσιο... Καταλαβαίνεις τώρα γιατί είμαι λυπημένη, γιατί δεν πολμούσα να σε παρακαλέσω να μη ξαναρχίσω πιά.

Και βιαστικά πρόσθεσε. —Φυσικά για λίγες μέρες μονάχα, όσο θα διαρκέσουν τα νυχτέρια στο εργοστάσιο. Ύστερα όμως, έκαμε χαμηλώνοντας τη φωνή, θα ξαναρχίσω...

—Α, αυτό ήταν! Έκαμε χαρούμενος ο Μαρσιάλ. Μά, τόσο το καλύτερο τότε. Η τύχη τακτοποιεί μια χαρά τα πράγματα.

—Τί θέλεις να πής μ' αυτό Μαρσιάλ;

—Κι' εγώ έρχομουν Τζέννη να σου αναγγείλω μια δυσάρεστη είδηση, τώρα όμως τα πράγματα τακτοποιούνται μόνα τους.

—Μα γιατί πράγμα μου μιλάς Μαρσιάλ; ρώτησε άνησυχη η Τζέννη.

—Φεύγω από το Παρίσι γιά λίγο καιρό.

—Αλήθεια; —Βλέπεις ότι τα πράγματα συμφωνούν άφου κι' εσύ...

—Μα εγώ δεν φεύγω από το Παρίσι! Κι' αν για λίγες βδομάδες, επρόκειτο να στερηθώ την εύτυχία να μιλώ μαζί σου, ήλπιζα τουλάχιστον πως θα εξακολουθούσαμε να βλέπουμε από το παράθυρο, κατέληξε στενάζοντας η Τζέννη.

—Αν αναγκάζωμαι να άπουσιάζω Τζέννη, μπορείς να πιστέψης πως δεν το κάμω χωρίς μεγάλη μου λύπη. Ωστόσο απέφασα το χωρισμό αυτό, γιατί με τη δοκιμασία αυτή που θα υποστούμε και οι δυο, θα πάρω την άμοιβή που όνειροπωλώ.

—Τί θέλεις να πής μ' αυτό, Μαρσιάλ;

—Αυτό θα πη πως τίποτε πιά δε θα μπορή ν' αντιταχθώ στην πραγματοποίηση των σχεδίων μας, από μέρους μου τουλάχιστον...

Η Τζέννη σήκωσε τα μεγάλα μάτια της και κύταξε σιωπηλή το σύντροφό της. Προχώρησαν λίγα βήματα άκόμα και σταματώντας, πρώτη η εργάτρια.

—Πρέπει να χωρισθούμε, φίλε μου, είπε με φωνή γεμάτη συγκίνησι, καθώς θυμήθηκε πως ο πατέρας της θα θρυσκόταν τώρα εκεί κοντά.

Και δίνοντας τα δυο της χέρια σ' εκείνον που θεωρούσε άρραβωνιαστικό της, —Καλή αντίμωσι, πρόσθεσε.

Ο Μαρσιάλ φίλησε τα δυο χέρια που κρατούσε σφιχτά και κύταξε με βουρκωμένα μάτια τη φίλη του.

—Α, δε θα περάση ούτε στιγμή Τζέννη, χωρίς να σε σκεφθώ, είπε.

Τη στιγμή εκείνη ο Τύρ πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά τους και κυλίσθηκε στα πόδια τους.

—Τό βλέπεις, στέναξε η Τζέννη, πρέπει να χωρισθούμε!

Τράβηξε σιγά-σιγά τα χέρια της, μέσ' απ' του Μαρσιάλ, και ρίχνοντας μια ματιά γύρω της πλησίασε το μάγουλό της στο πρόσωπο του νέου που το γέμισε φιλία...

Τη φορά αυτή έπρεπε να χωρισθούν.

Ο Μαρσιάλ σκούπισε ένα δάκρυ που κύλισε στο μάγουλό του...

Η Τζέννη είχε προχωρήσει κιόλα μερικά βήματα ενώ ο Τύρ χοροπηδούσε μπροστά της σιγογαυίζοντας.

Ξαφνικά η νέα γύρισε πίσω της. Και φέροντας το χέρι στα χείλη της απέ- στείλε ένα τελευταίο χαίρετισμό στον άρραβωνιαστικό της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

Μόλις η Τζέννη κι' ο Μαρσιάλ χωρίστηκαν, άφου άντλήλαξαν τους συγκινητικούς άποχαιρετισμούς ένας άνθρωπος τινάχθηκε ξαφνικά που ως τότε ήταν ζαρωμένος στον τοίχο που άδηγούσε απ' τη γέφυρα στην όχθη του ποταμού.

Ήταν ο Μπρικού. Ένας Μπρικού όμως τελείως άγνωριστος με την καταξέσχισμένη μπλούζα που φορούσε και τη βρώμικη τραγιάσκα με την οποία σκέπαζε το μισό του πρόσωπο.

Ο Μαρσιάλ, μετά την άναχώρησι της Τζέννης, είχε σταθή λίγες στιγμές στη θέση του, παρακολουθώντας τη φίλη του που άπομακρυνόταν.

Διακρίνοντάς τον έκπληκτος ο παλασιώλης, άρχισε να προσποιήται το μεθυμένο.

Έβγαλε από την τσέπη του μια πίπα και πλησιάζοντας τον Μαρσιάλ τραύλισε:

—Με συγχωρείς πολίτα, έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε τη φωτιά σας και λίγο καπνό;

Ο δικηγόρος χωρίς ν' άποκριθί έβαλε στο χέρι του ψευτομεθυμένου ένα δεκάλεπτο κι' άπεμακρύνθηκε με μεγάλα βήματα.

Ο Μπρικού έσκασε στα γέλια μονολογώντας: —Μωρέ να ένα πρώτο κέρδος που δεν περίμενα, μά το Θεό!

Έπειτα, παίρνοντας τη συνηθισμένη του έκφρασι, —Στ' αλήθεια, είσαι πολύ τυχερός σύντροφε, πρόσθεσε μιλώντας στον έαυτό του, που βρέθηκε μέσ' την ώρα ν' άκούσης τι κελαηδούσαν τα δυο αυτά τριγονάκια. Κι' αυτό που άκουσες, γέρο Μπρικού, είναι πολύ σπουδαίο. Έτσι, αύριο βράδυ, στο ίδιο αυτό μέρος θα έχουμε ένα λιγότερο να στείλωμε στα θυμαράκια άφου ο νεαρός θα λείπη.

★ Η μέρα που με τόσο άνυπομονήσι περίμενε ο Γκοντράν Ντ' Ωμόν έφθασε επί τέλους.

Καθισμένη από ώρες δίπλα στη φίλη της Παυλίνα, η Τζέννη, έσκυβε άμίλητη επάνω στα κεντήματα της, χωρίς σήμερα να την μέλλη για τίς ώρες που περνούσαν. Σήμερα δεν επρόκειτο να συναντή-

ση τον Μαρσιάλ, κι' έτσι ενώ ως χθές μόλις θράδουζε, κύταζε άκατάπαυστα το ρολόι, τώρα άδιαφορούσε για όλα.

Γι' αυτό στάθηκε έκπληκτη, όταν στους ένδεκα χτύπους του ρολογιού άκουσε την κυρία Μποστέλ ν' άναγγέλλη πως το νυχτέρι τελείωσε.

Σηκώθηκε, όπως όλες οι εργάτριες και, χωρίς να βιάζεται, όπως άλλοτε, άρχισε να διπλώνη το εργόχειρό της μηχανικά, σαν να μην είχε καμμία βία να φύγη.

Κι' όταν η Παυλίνα, πάντοτε άνυπόμονη, τη ρώτησε γιατί δεν έκαμε λίγο γρηγορότερα.

—Ξέρεις καλά ότι κάποιον περιμένω, απήντησε η Τζέννη. Δε σου είπα πως θάρρη ο πατέρας μου να με πάρη απ' εδώ;

—Αλήθεια, καλά λές, μικρή μου. Μά τότε κι' εγώ δε φεύγω πρίν βεβαιωθώ πως άόχης κάποιον για να σε συνοδεύση. Είμαι άλλωστε ελεύθερη κι' εγώ γιατί ο άρραβωνιαστικός μου, άπόψε έξαιρετικώς δε θάρρη από το εργοστάσιο να με πάρη, απήντησε η Παυλίνα.

—Α! έκαμε με στεναγμό η Τζέννη, ούτε έσύ δε θα τον δής, λοιπόν;

Η Παυλίνα κατάλαβε τον ύπαινιγμό, γιατί απήντησε:

—Γιατί να στενοχωρήσαι έτσι άγάπη μου; μήπως δεν ξέρης πως σ' αγαπάει, μήπως δε σου υποσχέθηκε να γυρίση για το γάμο; Κάμε ό,τι κάνω κι' εγώ, έχε θάρρος και υπομονή!

Στάθηκε λίγες στιγμές και μετά πρόσθεσε:

—Σούλεγα, λοιπόν, πως ο άρραβωνιαστικός μου δε θάρρη άπόψε ως εδώ. Θα μείνη με το γέρο σύντροφό του που πάντα πάνε μαζί και θα με περιμένη κοντά στη γέφυρα. Ώστε αν θέλεις κι' έσύ, θάρρω άπόψε με τον πατέρα σου και με έσένα, Τζέννη.

Τα λεπτά όμως περνούσαν και κανείς δε φαινόταν. Σε λίγο χτύπησε και τέταρτο.

Τα κορίτσια άρχισαν να πιστεύουν πως εκείνος που περίμεναν άργούσε πολύ νάρρη. Σε λίγο μάλιστα άναγκάστηκαν να πάρουν την άπόφασί τους.

Και πρώτη η Τζέννη πρότεινε στη φίλη της να πάνε να συναντήσουν τον πατέρα της. Κι' ως δικαιολογία πρόβαλε το ότι ο Μενιέ, τό πρωί, της είχε πη:

—Αν άργήσω έλα να με συναντήσης».

Πίσω από το άσχημο αυτό όνομα της άρτίστας κρυβόταν μια Ρωσίδα άριστοκράτις, η πριγκίπισσα Μπαρνίκωφ, που είχε κατορθώσει τον Δεκέμβρη του 1920 να φύγη απ' την πατρίδα της και να περάση κρυφά τα Πολωνικά σύνορα μαζί με έναν ώραι-

(Ακολουθεί)

Ένα δράμα από την πραγματικότητα

Ο ζωντανός στόλος

Οι έφημερίδες ανέφεραν το γεγονός με λίγες γραμμές: Στη Σταμπούλ, μια άρτίστα ενός Βαριετέ, η Λυδία Γκαθάριν σκοτώθηκε από τον παρτεναίρ της κατά την διάρκεια της παραστάσεως. Ξένη ήταν, κανείς δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν, τα διεθνή γεγονότα αυτών των ημερών είνε πολύ πιο σοβαρά και η υπόθεσις ξεχάστηκε.

Και όμως, η ιστορία αυτή, με το τραγικό της τέλος, είνε πολύ πιο δραματική και ενδιαφέρουσα απ' όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Η ζωή της Λυδίας Γκαθάριν ήταν ένα ποίημα θλιβερό, ο τελευταίος στίχος του οποίου άκούστηκε με την υπόκρουσι μιας πιστολιάς.

Πίσω από το άσχημο αυτό όνομα της άρτίστας κρυβόταν μια Ρωσίδα άριστοκράτις, η πριγκίπισσα Μπαρνίκωφ, που είχε κατορθώσει τον Δεκέμβρη του 1920 να φύγη απ' την πατρίδα της και να περάση κρυφά τα Πολωνικά σύνορα μαζί με έναν ώραι-

ότατο νέο που έδεχτηκε να την ακολουθήσει στη δραματική εκείνη φυγή. Ήταν και οι δυο νεώτατοι άκόμη: εκείνος είκοσι χρονών και η πριγκίπισσα μόλις δεκαεπένεα. Κανείς δεν έμαθε ποτέ ποιος κρυβόταν πίσω από το ψεύτικο όνομα Γιούρα Γκαθάριν, που δεν άργησε να την παντρευτεί.

Έπειτα όμως τους έλειψαν τα μέσα για να ζήσουν. Και έπειδή ο Γκαθάριν ήταν ένας από τους καλύτερους σκοπευτάς του Καυκάσου, έσκέφθηκε να εκμεταλλευθί αυτήν την ικανότητα και να κόμη μαζί με την σύντροφόν του ένα νούμερο βαριετέ πολύ επικίνδυνου βέβαια, άλλ' αρκετά προσδοφόρο. Η πριγκίπισσα, όρθη μπροστά σε μια σανίδα έπρεπε να μεταβληθί σε ζωντανό στόχο, ενώ αυτός θα τρυπούσε με σφαίρες τη σανίδα γύρω από το σώμα της.

Τό νεαρό κι' έρ-τευμένο ζευγάρι έσημείωσε πρώτης τάξεως επιτυχία με το έντυπωσιακό εκείνο νούμερο. Μια μεγάλη ταινία στην Εύρώπη και στην Άμερική τους έδωσε μεγάλη

φήμη και πλούτη. Επέρασαν χρόνια, τα οικονομικά των Γκαθάριν έκαλυτέρευαν διαρκώς αλλά η άγάπη τους άρχισε σιγά-σιγά να σβήνη, να πεθαίνη. Ο άντρας δεν ήταν πιά παρά ένας ατόματος και αλάνθαστος σκοπευτής, αλλά ψυχρός (Τό τέλος στην σελίδα 62)

ΤΑ ΠΡΟΞΕΝΙΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Θελε για γαμπρό του τον Μίμη. "Ίσως διότι ήταν πολύ νέος ακόμη και δεν είχε δημιουργήσει μία επικερδή δουλειά.
Ο "προξενιτής" προσεπάθησε να μεταπείσει τον πατέρα. "Εστάθηκε αδύνατο. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να παντρεύει την κόρη του μ' αυτόν που αγαπούσε..."

ΜΑΥΡΟΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ

Επήγαινε τις νύχτες και στεκόταν ώρες κάτω από τα φωτισμένα παράθυρα της αγαπημένης του. "Η ψυχή του ανέβαινε, μαζί με την ματιά του, σαν θυμιάσμα λατρείας, προς "Εκείνην. Σ' αυτή τη θέσι τον έβριγκαν πολλές φορές οι φίλοι του:

— Μά τόσο πολύ την αγαπάς, Μίμη; του έλεγαν.

"Απαντούσε με άναστεναγμό. Τότε οι φίλοι του, καλοί φίλοι, που τον συμπονούσαν και ήθελαν να πόν θοηθήσουν, ανέλαμβαν να σεγοντάρουν το αίσθημά του με μία παθητική καντάδα, που τραγουδούσαν από το πλησιέστερο σταυροδρόμι.

"Όταν το τραγούδι έφθανε απαλό στις γριλλίες του παραθύρου της Φωτεινής, ή νεα κόρη παρεδιδετο σ' ένα όνειρο ευτυχίας. Οι αισθήσεις της έμεθούσαν. "Η ύπαρξής της έλυανε γλυκά και εγινόνταν ένα με την αρμονία του τραγουδιού.

"Ήταν εποχή των ρωμαντικών καυμών, ή μακρυνή εκείνη "Ανοιξιά του 1906. Και στην ήσυχη γειτονιά της Κολοκυνθοδού το ειδύλλιο του Μίμη και της Φωτεινής επλέχθηκε με καντάδες, στεναγμούς, ακτίνες σεληνής, μενεξέδες δειλινών και ρόδα φλογισμένων δύσεων.

"Όταν συνηγνόντο κρυφά και φευγαλέα σε κάποια απόμερη γωνιά, άνοιγαν οι ούρανοι επάνω από τα κεφάλια τους. Και άγγελιοι κατέβαιναν κοπαδιαστά. Είχε τόσην αγνότητα τότε το έρωτικό αίσθημα! Πολύμα ησαν τα λίγα λόγια που άλλαζαν μεταξύ τους οι έρωτευμένοι. "Αφώνες προσευχές λατρείας οι ματιές τους.

"Όλοι συμπαθούσαν το αίσθημα του Μίμη και της Φωτεινής. "Ήσαν και οι δύο τόσο νέοι. Τόσο ώραίοι. Και έλατρεύονταν με τόση παραφορά! "Ετραβήχθηκαν σε μίαν άκρη, πίσω από τον άλλο κόσμο, έσφισαν με τρεμούλα τα χέρια τους και άκουγαν τις προσευχές του παπα.

— "Ερχομαι, του είπε, εκ μέρους του Μίμη. Θέλει να παντρευτεί την Φωτεινή.

"Ο πατέρας άκουσε με δυσφορία το νέο.

— "Η Φωτεινή δεν είναι ακόμη για παντρεία, απήντησε.

"Ήταν ένας εσχημικός τρόπος άρνήσεως. Στην πραγματικότητα, δεν ή-

"Απελπισία κατέλαβε τους έρωτευμένους όταν έμαθαν τις διαθέσεις του πατέρα της Φωτεινής. Και όταν συναντήθηκαν, άφησαν τον αμοιβαίο πόνο τους να ξεσπάσει σ' ένα παραλήρημα λατρείας.

— "Αν μάς χωρίσουν, θά σκοτώθω.

Την είπε αυτή τη φράσι ή Φωτεινή. "Αλλά όπρηχε και στών δύο το μυαλό. Και ήταν κάτι περισσότερο από σκέψις. "Ήταν μία στυγνή απόφασις.

Χωρίστηκαν με δάκρυα. "Η Φωτεινή εκλείσθηκε στο σπίτι της. "Η χαρά είχε πετάξει πιά από την καρδιά της.

"Όλα γύρω της τ' έβλεπε γκριζά.

Την έπεσκέφθη ύστερα από λίγες μέρες μία εξαδέλφη της ή Σοφία, και της είπε:

— Φωτεινή, αύριο θά έλθω να σε πάρω, να πάμε στο γάμο της Νίνας.

"Η Νίνα ήταν μία άλλη εξαδέλφη της. "Η Φωτεινή δεν είχε καμιά διάθεσι για τέτοιες χαρές.

— Δεν θά έλθω, απήντησε στη Σοφία.

— Πρέπει να έλθης, της ξαναείπε εκείνη. Θα είναι στο γάμο και ο Μίμης.

Λάμπις χαράς εφώτισε το πρόσωπό της.

— Θα είναι κι ο Μίμης;

— Ναί.

— Ξέρεις καλά;

— Τό ξέρω.

Την άλλη μέρα, έτοιμάσθηκε και πήγε στο γάμο της Νίνας. "Ανάμεσα στους προσκεκλημένους, είδε με λαχτάρα και τον αγαπημένο της.

Τό μυστήριο του γάμου έτελέσθη στο σπίτι της νύφης. Την ώρα εκείνη βρήκαν την ευκαιρία οι δύο έρωτευμένοι να συναντηθούν. "Ετραβήχθηκαν σε μίαν άκρη, πίσω από τον άλλο κόσμο, έσφισαν με τρεμούλα τα χέρια τους και άκουγαν τις προσευχές του παπα.

— Όως ο Θεός συνέζευξε, άνθρωπος μη χωρίζετε.

Είχαν την εντύπωση ότι ησαν οι εχές του δικού των γάμου. Και αυτή ή ψευδαίσθησις τους είχε ρίξει σε μίαν έκστασι ευδαιμονίας.

Τό μυστήριο έτελείωσε. Θόρυβοι χαράς, άγκαλιόσματα, φίλια και ευχές γέμιζαν την μεγάλη αίθουσα. "Ο Μίμης και ή Φωτεινή αποτραβήχθηκαν

στο παρακείμενο δωμάτιο.
ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

"Ήσαν μόνοι. "Αγκαλιάσθηκαν και ένοιωσαν να πνίγωνται από την συγκίνηση.

— Φωτεινή, της είπε με τρεμάμενη φωνή ο Μίμης, σήμερα σε έκαμα δική μου και ενώπιον του Θεού. Τις εχές που έλεγες ο παπας τις επανειλάμβανσ μέσα μου.

Της Φωτεινής τα μάτια έδούρκωσαν.

— Μην κλαίς, της είπε ο νέος. Πρέπει να είσαι ευτυχισμένη, αγαπημένη μου.

— Πώς να είμαι ευτυχισμένη, απήντησε ή νεα, αφού δεν μάς αφήνουν να παντρευτούμε;

— "Ακουσέ με, Φωτεινή, της είπε με αποφασιστικότητα ο νέος. Πρέπει να φύγωμε κρυφά οι δύο μας.

— Νά φύγωμε;

— Ναί. Θα κρυφτούμε στο σπίτι ή

— Ός εξαδέλφου μου και εκεί θα καλέσωμε τον παπα να μάς στεφανώση.

— Και τότε λές να γίνη αυτό;

— Τώρα άμέσως.

Δέν έδίστασαν να πάρουν την απόφασι. "Η τελετουργία του γάμου, που είχαν πρό όλίγου παρακολουθήσει, τους είχε ρίξει σε μία μεθυστικήν έξαρσι ευτυχίας. Αυτό τους έδωσε την τέλμη να προσπαθίσουν και να κατοχυρώσουν τον έρωτά τους.

Χωρίς να τους αντίληφθη κανείς, έβγήκαν από το σπίτι. "Ήταν "Απριλιάτικο δειλινό. "Ενας ούρανος καταγάλανος, απέραντο μειδίαμα καλωσύνης. Και ο ήλιος έχρύνανε με τις πιο πολύτιμες ακτίνες του πούς φράχτες, τους δρόμους μας, τα σπίτια.

"Από τους διπλανούς κήπους και από τις γλάστρες τ' άνθη έστελναν τις ευωδιές των. "Όλα τραγουδούσαν τον ύμνο της ζωής. "Όλα έλεγαν στους δύο έρωτευμένους ότι είχαν δικαίωμα στην ευτυχία.

"Εμπήκαν σε ένα μόνιππο. Οι καρδιές των επήγαιναν να σπάσουν από την συγκίνηση. Σε λίγο έφθασαν στο σπίτι του εξαδέλφου του Μίμη. "Όστε ήταν αλήθεια! Δέν θά έχωριζονταν πιά! Πόσο έμοιαζαν όλα με ωραίο όνειρο!

Τό ίδιο θράδυ ο παπας της συνοικίας επαιρνε ειδοποίηση από έναν φίλο του Μίμη, να πάη να τους στεφανώση. Το άπλοικό ιερωμένου του έφάνηκε λίγο περίεργο:

— Κι' άλλος γάμος σήμερα; Έκαμε. Τι ευτυχία είναι αυτή!...

"Επηρε θιαστικά τ' άμφιά του κα έσπευσε χαρούμενος. Σε λίγο ο Μίμης και ή Φωτεινή άκουγαν του δικού τους πλέον γάμου τις ευχές. Αυτή την εβλογημένη ώρα από πόσον καιρό και με πόση λοντάρα την άνειροπολούσαν!...

— Κι' έδείχναμε σε όλους τη χαρά μας, όπως δείχνει κανείς μία δοξασμένη σημαία: με λεβεντιά και περηφάνεια...

— Είστατε ωραίοι και οι δύο, ύγιέστατοι, μπορούσατε να ευχαριστήσετε την τύχη που σας ένωσε. "Ίσως ή ευτυχία δεν γάθηκε τελείως, "Αννα. "Αν επιστρέψης, αν σε ζητήση...

— Δέν θά μπόρεσω να τον αγαπήσω πιά. Και θά σου πω άμέσως τó γιατί. "Υστερα

Μιά αόθεντική συνδιάλεξις, που την πήρε τ' ατύχ του υπογράφοντος μέσα στο τράμ. Μιλούν δυό γοητευτικές νέες γυναίκες.

ΠΟΛΥ χαριτωμένη ή γούνα σου, "Αννα. Δέν φαντάζεσαι πόσο ταιριάζει με την ελαφρή χλωμάδα του προσώπου σου και τó χρώμα των ματιών σου.

— Είμαι πολύ χλωμή, Μαργκό; Τά φτιασίδα τ'α συχαίνονται, από τον καιρό που άρρώστησα. Νομίζω πως μου έαρώνηουν τó πρόσωπο και με κάνουν γρηά

— Γρηά στην ηλικία σου;

— Η ηλικία δεν έχει καμιά σημασία, Μαργκό. Τρεις μήνες στο κρεβάτι μ' έκαναν τρία χρόνια γεροντότερη.

— Μη λές βλακείες, "Αννα. Είχα καιρό να σε δω. Και τώρα που ήρθα απ' τó ταξίδι, σε βρίσκω πιο νέα, πιο όμορρη, σάν ξανανειωμένη, με τ'α μαλλιά που έχουν τó φυσικό τους χρώμα. Μπορεί κανείς να σε παρομοιάση μ' ένα φυτό που έχει πετάξει τ'α παλιά του φύλλα και βγάζει νέα, τώρα με την άνοιξη...

— Φτάνει, Μαργκό. Πολύ ποιητική μου έγινες. "Αλλά ίσως να έχης δίκιο. "Όταν γλυτώση κανείς από μία τέτοια άρρώστεια που σε φέρνει στο χείλος του τάφου, παίρνεις νέα ζωή, ξανανειώνεις, έχεις την εντύπωση πως βρίσκεσαι σ' έναν καινούργιο κόσμο. Πώς θά μπορούσα να παρηγορηθώ διαφορετικά από την άπογοήτευσί που έδοκίμασα;

— Ποιόν άπογοήτευσι;

— Μά δεν ξέρεις λοιπόν ότι ο γάμος μου ένανάγησε;

— Καλέ τί λές;... Κι' αυτός;

— Πήγε στην έξοχη για ν' αναρρώση. Και είναι τελείως καλά, αν και ή άρρώστεια έφάνηκε πιο σκληρή μαζί του. Και αυτό ακριβώς δεν μπορεί να μου συγχωρήση ο Λουκάς.

— Μά είναι φοβερό, αυτό που μου λές... "Αφού αυτός, μόνος του, έζήτησε να μείνη κοντά σου καθ' όλη την διάρκεια της άρρώστιας σου. Δέν φταίς λοιπόν εσύ...

— Δέν είναι φοβερό, αλλά απλώς άνωθώπινο. "Όταν έγνωριστήκαμε, είμαστε και οι δύο υγιέστατοι, σε μία κατασκήνωσι, στην άκροθαλασσιά. "Η φύσις ωργίαζε εκείνη την εποχή, σε χρώματα και άρώματα. "Ενα όνειρο...

»Στην κατασκήνωσι είμαστε καμιά εβδομαρία: δέκα νέοι που έσπούδαζαν μηχανική, πέντε ώραιες φοιτήτριες, τρεις «έτσι κι' έτσι», και δύο όμολογουμένως άσχημες άλλ' απαραίτητες. Είχαμε όλα τ'α κομφορ, με τó ραδιόφωνο και τó κοινοπολιό μας. "Εγώ και ο Λουκάς αγαπηθήκαμε άμέσως, χωρίς να περάσωμε από τó στάδιο της φιλίας. Με την πρώτη πανσέληνο εκάμαμε έναν μικρό περίπατο κι' επιληθήκαμε...

— Με την πανσέληνο;

— Κρυφά, γιατί ο άρχηγός της κατασκήνωσεως δεν επέτρεπε αισθηματικές υπεκφυγές. "Ίσως κι' αυτό κάθε χρόνο σε κάθ'ε δέκα ζευγάρια γίνονται πέντε γάμοι. Στην επιστροφή μας ήμασσε τρελλοί ο ένας για τόν άλλον κι' ευτυχισμένοι. Πολύ ευτυχισμένοι, Μαργκό!

— Θυμάμαι...

— Κι' έδείχναμε σε όλους τη χαρά μας, όπως δείχνει κανείς μία δοξασμένη σημαία: με λεβεντιά και περηφάνεια...

— Είστατε ωραίοι και οι δύο, ύγιέστατοι, μπορούσατε να ευχαριστήσετε την τύχη που σας ένωσε. "Ίσως ή ευτυχία δεν γάθηκε τελείως, "Αννα. "Αν επιστρέψης, αν σε ζητήση...

— Δέν θά μπόρεσω να τον αγαπήσω πιά. Και θά σου πω άμέσως τó γιατί. "Υστερα

Έρωτικός διάλογος

"Ενα λογοτεχνικό άριστουργηματάκι της 'Ιταλίδος ΜΑΡΑ ΜΠΑΛΝΤΕΒΑ

λοιπόν από έξη-έφτα μήνες φλογερής αγάπης, σκεφθήκαμε ότι έπρεπε νάχουμε ένα σπίτι δικό μας, μιάν «έρωτική φωλιά», όπως λένε, όσο τó δυνατόν πιο ψηλά, κοντά στον ούρανο, με τ'α χελιδόνια.

"Την βρήκαμε τη φωλιά, και ήταν ένα είδος κρεμαστού κήπου, σωστός παράδεισος. Τρία δωμάτια με όλες τις ανέσεις. Τά επιπλώσαμε, φυσικά, με τις οικονομίες μας και ήταν άπεριγραπτη ή χαρά μας όταν μπορούσαμε να φέρωμε ένα καινούργιο πραγματάκι.

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

»Ενα θράδυ, ένφ κρεμούσα ένα καθάκι, ένοιωσα τ'α πρώτα ρίγη τού φοβερού πυρετού που με κράτησε τόσον καιρό στο κρεβάτι. Την άλλη μέρα είχα παραλήρημα. "Η θεία μου είχε τηλεφωνήσει στο νοσοκομείο για να στείλουν τó αυτοκίνητο να με πάρουν. "Υστερα από λίγο ήρθε και ο Λουκάς, όπως μου είπαν κατόπιν, κ'έχλασε τόν κόσμο όταν έμαθε ότι επρό-

θρόνες... "Ενόμιζα πως ήταν απ' την κόυρασι. "Ετσι, ένα πρωί βρέθηκα μόνη. "Η νοσοκόμος μ' έπληροφόρησε ότι ο Λουκάς αναγκάστηκε να φύγη. Δέν μου φάνηκε καθόλου παράξενο. Βρισκόμουν σε μία τέτοια κατάστασι ευξίας, αφού είχε περάσει ή κρίσις, που τίποτε δεν ήταν δυνατόν να με στενοχωρήση.

»Δέν μπόρεσα νά ν' υπολογίσω τó χρονικό διάστημα που πέρασε από την ημέρα που έμαθα ότι ο Λουκάς είχε φύγει, ως την ημέρα που ήρθε ή μητέρα του στο σπίτι. "Ήμουν ευτυχισμένη, βλακωδώς και κτηνωδώς ευτυχισμένη που έξουσα.

»"Η μέτερα του Λουκά δεν έμπηκε στο δωμάτιό μου, άλλ' άγκέστηκε να μου ρίξη τις φαρμακερές ματιές του άπάνθρωπου μίσους της από την πόρτα. «Ξέρετε ότι τó παιδί μου κοιτεύει να πεθάνη εξ' αιτίας σας; είπε. Τού μεταδώσατε την τρομερή αυτή ασθένεια και αυτή ή τρελλή ή θεία σας δεν έπρεπε να τού επιτρέψη νάρχεται εδώ...

»Δέν θυμάμαι τί άλλο είπε. Θυμάμαι μονάχα τó στόμα της, που είχε άνοιξει σαν φούρνος και ξερόυσε βροσιές και κατάρες. "Η νοσοκόμος, που με κρατούσε στην άγκαλιά της μισολιπόθυμη, προσπαθούσε να με παρηγορήση, λέγοντας ότι εγώ δεν έφταγα τίποτε για δλ' αυτά. Κι' αλήθεια, πως ήταν δυνατόν να φταίω εγώ αν ο Λουκάς θέλησε μόνος του να θυσιασθή, αφού έγνωριζε καλά τόν κίνδυνο που διέτρεχε να μολινηθί, μένοντας κοντά μου; "Αλλά μήπως δεν θάναμε κι' εγώ τó ίδιο, αν βρισκόμουν στη θέσι του;

»"Όστόσο, στην κατάστασι που βρισκόμουν ήταν αδύνατο να σκεφθώ πιο πολύ, να καταλάβω όλη την έκτασι της νέας σύτης καταστροφής. "Όλα μου φαίνονταν τόσο νέα γύρω μου και τόσο ωραία, όλα μ' ένθουσίαζαν και μ' ευχαριστούσαν, ώστε μέσα στην ψυχή μου δεν έβρισκε θέσι άλλο αίσθημα από την άόλυτην ικανοποίησι.

»Για τόν Λουκά και γι' αυτό που έπαθε προς χάριν μου ένοιωθα μιάν ευγνωμόσνη άπέραντη. "Ήμουν άβδαινη ότι ο Θεός θά τόν λυπόταν και θά τόν άφηνε να ζήση.

»"Όταν μπόρεσα να σηκωθώ και να βγώ έξω, ή πρώτη σκέψις μου ήταν να τρέξω κοντά του. Μου ήταν αδιάφορο τί θάλεγε ή μητέρα του. "Επρεπε να τόν περιποιηθώ τώρα με τη σειρά μου, όπως με είχε περιποιηθί κι' αυτός, να ξεπληρώσω την αυτοθυσία του με την τρυφερότητά μου.

»Εντύθηκα με πολύ μεγάλην επιμέλεια εκείνη την ημέρα, προσπαθώντας να γίνω όσο τó δυνατόν πιο όμορφη. "Ήμουν ευτυχισμένη μ' αυτόν, που ήρθε από τó παλάτιο της μορφής μου και ήθελα να τού την προσφέρω πάλι εις «τάλλα» μα τών όσων έκαμε γι' εμένα.

»"Όταν βρέθηκα στη σάλα του πτιού του εδοκίμασα την πρώτην αποτυχία μου. "Ακουσα τη μητέρα του να τόν πωτά: «"Ηρθε ή "Αννα. Θέλεις να την ιδής;» Και ένφ επερίμενα μιάν έκρηξι χαράς εκ μέρους του, άκουσα τη φωνή του να λήη σαγερά: «Μπά, ή "Αννα;... Και είναι καλά;» "Η μητέρα του τού είπε πως ήμουν τελείως καλά κι' αυτός παραπονέθηκε:

— Τόν καυμένο!

— Ναί... Και δεν καταλάβαινα ότι ύστερα από λίγες μέρες δεν μπορούσα να νουώσω γιατί σωριαζόταν στις πολυ-

«Ὡστε ἐγὼ πληρώνω καὶ γιὰ τοὺς δύο».
«Τρομοκρατημένη ἐρώτησα τὴν ὑπερ-
τρια γιὰ τὴν κατάστασί του καὶ μοῦ εἶπε
πὺς εἶχε διατρέξει μεγάλον κίνδυνον, πὺς
ἦταν ὅλος πιασμένος καὶ δὲν μπορούσε
νὰ κινηθῇ. Ἐμπῆκα σὺν νευρὸσπαστο στὸ
δωμάτιό του. Τὸ χαμόγελο ποὺ προσπα-
θοῦσα νὰ κρατήσω στὰ χεῖλιά μου εἶχε πα-
ραμορφώσῃ φρικτὰ τὸ πρόσωπό μου. Ἐ-
πλησίασα τὸ κρεβάτι του καὶ μὲ ὑποδέ-
χθηκε σχεδὸν ψυχρά...»

«Ἐπειτα, μὴ ἐπίμονη σιγὴ ποὺ μᾶς
στενοχωροῦσε καὶ τοὺς δύο, ἀπλόησε
ἐκεῖ μέσα. Ἐνοιωθα πίσω μου τὸ ἐχθρικό
δῆγμα τῆς μητέρας του, ἀλλὰ δὲν ὑπέ-
φερα. Μόνο ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου του
μ' ἐτρόμαζε, καὶ τὰ μάτια του ποὺ εἶχαν
μεγαλώσει τρομερὰ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια,
τὰ μάτια ἐκεῖνα ποὺ μὲ κυττοῦσαν ἄλλοτε
μὲ τόση τρυφερότητα καὶ ἀγάπη. Δὲν μπό-
ρεσα νὰ κρατηθῶ κι' ἐφώνασα: «Λοιμῶ,
μὴ μὲ κυτῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο!...»

«Ἐχαινελάσε πικρά, ἀφήνοντας νὰ
φανοῦν τὰ κάτασπρα οὖλα του. «Ξέρεις
ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κουνιθῶ; εἶπε. Ὅτι
ἔχω δύο σπονδυλοὺς χαλασμένους καὶ
ποῦς ξέρεῖ ἂν θὰ γλυτώσω; Μητέρα,
συνόδεψε τὴν Ἄννα. Θέλω νὰ μείνω μό-
νος».

«Ἦταν τὸ τέλος, ἡ καταστροφή. Κατα-
λαβαίνεις, Μαργκό. Αὐτὸς ποὺ στάθηκε
γιὰ μένα περισσότερο ἀπὸ ἀδελφὸς καὶ
σύζυγος, σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώ-
στειας μου, τώρα δὲν μπορούσε νὰ ὑπο-
φέρει τὴν ὑγεία μου, τὴ σωματικὴ μου ἀ-
κεραιότητα, τὴν νεκρονάστασι, δὲν μπο-
ροῦσε νὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὸ κακὸ ποὺ ἤ-
θελα τοῦ εἶχα κάμει καὶ ὅλη ἡ ἀτελείω-
μη τρυφερότητά μου δὲν θὰ μπορούσε πο-
τε νὰ σβύσῃ ἀπὸ μέσα του αὐτὸ τὸ αἶσθημα
τῆς ἀποστοφῆς ἀπέναντί μου...»

— Καὶ μὲν Ἄννα!.. Καὶ τώρα;

— Ὡ εἶπα: ὁ Λοιμῶς εἶναι πολὺ καλὸς
καὶ ζυγνύεται σὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ τὰ συν-
τρίμματα τοῦ δνεῖρου μας δὲν θὰ μπορέ-
σουν ποτὲ νὰ ἐννοηθοῦν!..

— Ὑπομονή, Ἄννα. Ἡ ζωὴ δίνει καὶ
καλοσύνης.

— Ὅχι. Μονάχα ὁ θάνατος μπορεῖ τώρα
νὰ φανῇ καλὸς μαζί μου.

— Γιατί τὸ λές αὐτό; Γιατί ἀεληπίζε-
σαι; Ἐνὸς ἔξῃ κανεὶς ὅλα διορθώνον-
ται... Καὶ ἡ φοιλή σου, τί ἀπέλινε;

— Τὴν πουλήσαμε σ' ἓνα ζευγάρι νεο-
νύμφων ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.
Ἦταν καὶ οἱ δύο κοινόχρηστοι, σὺν τοῦς
νάνους τοῦ Ντίσεϊ. Μοῦρεται νὰ γελά-
σω όταν τοὺς θυμᾶμαι...

— Ἐσὺ ὅμως κλαῖς, Ἄννα, καὶ ὁ κό-
σμος μᾶς κυτᾶει...

— Δὲν κλαῖω γιὰ μένα... Ἀλλὰ ἦταν μιὰ
τριανταφυλλιά τόσο ὁμορφὴ ἐκεῖ ἐπάνω...

ΜΑΡΑ ΜΠΑΛΝΤΕΒΑ

Ἀληθινοὶ ὀριανοί

Ἄ ν α κ ω χ ἡ = Προθεσμία γιὰ τὴν
ἐξεύρεσι καλύτερου ὅπλου, καλύτερου
κανονιοῦ, ἀεροπλάνου, ὁδίδος... πρὸ
πειστικῆς.

Ἄ ρ ι σ τ ο ὕ ρ γ η μ α = Παιδί, ποὺ
δὲ θαπτίζεται ποτὲ πρὶν ἀπ' τὸ θάνατο
τοῦ πατέρου του.

Β ο ὕ τ ο ρ ο = Οὐσία, ποὺ παρα-
σκευάζεται κ ἄ π ο τ ε καὶ ἀπὸ γά-
λα.

Ἐ π ι δ ο κ ι μ ᾶ ὥ κ ἄ π ο ι ο ν =
Σκέπτομαι ὅπως αὐτός... ἂν κι' οὗτος
σκέπτεται ὅπως ἐγώ.

Ἐνα ἀνάγνωσμα μυστηρίου καὶ περιπε- τειῶν, τοῦ Ἀγγλου συγγραφέως Γ. ΣΟΥΡΡΕ-Υ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. —
Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ποσειδῶνος» Σβάλου, ὅ-
στερα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ θαλασσοταραχὴ ποὺ
συνέβηκε στὸ δρόμο του, ἀναγκάστηκε νὰ ὀ-
δηγήσῃ τὸ θαλασσοδεσμευμένο καράβι του ῥά-
κος κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν τρομερὴ περιπέτειά
του, στὸν κολπίσκο ἐνὸς ἀγνωστοῦ ἐρημώ-
του καὶ θέλοντας νὰ ἐξακριβώσῃ σὲ ποῖο μέ-
ρος τὸν ἔσπερξε, ναυαγόν, ἡ τύχη ἔστειλε
μερικὸς ναῦτες ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Μπράντ
νὰ ἐξερευνήσουν τὸ νησί αὐτό.

Τὸ ἀποστασίμα τοῦ ὁμοῦ δὲν ἐξανηγύρισε,
καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐγῇ μόνος του, με' ἄλλους
ναῦτες γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἔγιναν οἱ συν-
τροφοὶ του.

Μιὰ ἐκπληξὴς ὁμοῦ τὸν περιμένει ἐκεῖ. Δὲν
εἶχε προλάβει νὰ προχωρήσῃ στὸ νησί καὶ
στὸ δρόμο του συνάντησε, ἐκεῖ σὴν ἑρμιά του
κόσμου, ἓνα ἀπόστασμα ἰθαγενῶν, με' ἐπὶ κε-
φαλῇ μιὰ γυναικί λευκή. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ
ποὺ τὸ ἄγριο περιβάλλον τῆς εἶχε σκληρύνει
τὰ χαρακτηριστικά, ἀποκαλύπτει στὸν Σβάλου
ὅτι εἶναι ἡ κόρη τοῦ πειρατοῦ Στράνζ.

Τὸν φοβερὸτερόν κι' αἰμοδοροῦτερόν τῶν πει-
ρατῶν, ἡ Στράνζ, ἀφοῦ ἀνείταται νὰ τοῦ ἀ-
ποδώσῃ τοὺς ναῦτες του, τοὺς ὁποίους ὁμο-
λογεῖ ὅτι ἔχει αἰχμαλωτίσει τὸν ὁδηγὸν σὴν
κατοικία τῆς, ὅπου δὲν διατάζει νὰ τοῦ πῇ
ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτός της.

Κατόπιν τοῦ ἀφήνει τὸς κινδύνους ποὺ
διατρέχει ἀπὸ τοὺς κανιβάλους καὶ με' ὕψος
κυριαρχικὸ τοῦ ζητᾷ τὴν συνδρομὴν του γιὰ
νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ. Ὁ πλοίαρχος ἀγανα-
κτεῖ κατ' ἀρχὰς γιὰ τὴν θρασύτητα τῆς νέ-
ας, ἐν τέλει ὅμως ἀναλαμβάνει τὴν προστα-
σία της με' τοὺς ναῦτες του).

Οἱ πυροβολισμοὶ ἀκούονταν ἀπὸ τὴ
θάλασσα. Δίχως νὰ χασομερήσῃ οὐ-
τε στιγμή, ἄρπαξε τὴν καραμπίνα του
κι' ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ ὕψωμα

ποὺ ἐχώριζε τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ ἀ-
πὸ τὸν μικρὸ ὄρμον ὅπου ἦταν ἀ-
ραχμένο τὸ καράβι του.

Καθὼς ἔτρεχε ἀκούσε πίσω του ἓ-
να γρήγορο ποδοβολητό, ἀλλὰ δὲν ἔ-
δωσε σημασία. Καὶ προτοῦ φθάσῃ
στὸν κῆπο, αὐτὸς ποὺ ἐρχόταν πίσω
του, τὸν ἔφθασε: ἦταν ἡ Ἐτρέν
Στράνζ, ποὺ ἔτρεχε σὺν ζαρκαδί με
τὴν καραμπίνα στὸ χέρι καὶ ζωσμένη
με' τὴ φυσιογνωσίᾳ τῆς.

Δίχως νὰ προφέρουν λέξι ἐξακο-
λούθησαν νὰ τρέχουν μαζί. Ἐφθα-
σαν στὸ ὕψωμα καὶ διεσχίσαν τὴν
ἐκτασί ποὺ ἦταν φυτευμένη με' πορ-
τοκαλὲς καὶ λεμονιές, ὥς τὰ φοινι-
κόδεντρα ποὺ ἦταν κατὰ μήκος τῆς
ακτῆς.

Στὸν οὐρανὸ ἔλαμπαν τ' ἄστρα
τόσο πυκνὰ, ποῦμοιαζαν με' ἀσημένια
σκόνη. Ὁ ὀρίζων ἦταν ἓνας μαῦρος,
θελουδένιος ὄγκος.

Μόνο σ' ἓνα σημεῖο ὁ οὐρανὸς ἀρ-
χιζε νὰ χλωμαῖζῃ καὶ μετὰ νὰ παί-
νῃ ἓνα χρῶμα μενεζελί. Ἀπὸ τὴ θά-
λασσα ἐρχόταν ἓνα δροσερὸ ἀεράκι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καράβι του, ποὺ ἔ-
πιανε σχεδὸν ὅλον τὸν ὄρμον με' τὸν
μαῦρον ὄγκο του, ὁ Σβάλου διεκρι-
νε σὴν θάλασσα καὶ κάτ' ἄλλο. Αὐ-
τὸ τὸν ἀνησύχησε πολὺ: Διέκρινε
κάτι στενόμακρες σκιές, ποὺ πλη-
σίαζαν διαρκῶς πρὸς τὴν ακτὴ, γλυ-
στρώνοντας ἀπάνω στὰ κύματα.

Ἦταν οἱ πυρῶγες τῶν κανιβάλων.
Ἀπὸ κεῖ προέρχονταν οἱ πυροβολι-
σμοὶ ποὺ εἶχαν ἀκούσει προηγουμέ-
ως καὶ ἦταν φανερό πὺς οἱ ἄγριοι
αὐτοὶ ἐπῆγαιναν νὰ καταλάβουν τὸ
καράβι του, ὅπου δὲν εἶχε ἀφήσει
παρὰ πέντε μονάχα ἄνδρες νὰ τὸ φυ-
λάξουν.

Ὁ Σβάλου ταράχτηκε. Κι' ἀδια-

φορῶντας τελείως γιὰ τὴν παρουσία
τῆς μῆς Στράνζ, ἄφησε μιὰ φοβερὴ
θλαστήμια, γιατί τώρα ἀντιλαμβανό-
ταν πόσο μειονεκτικὴ ἦταν ἡ θέσι
του ἀπέναντι τῶν κανιβάλων.

Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ τρέχῃ σὺν
τρελλὸς πρὸς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ
μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ καλύτε-
ρα τὶς κινήσεις τῶν ἀγρίων ἐπιδρο-
μῶν.

Τὸ πάφλασμα ποὺ ἔκαναν τὰ κου-
πιὰ καθὼς ἔσχιζαν τὸ νερό, ἔφτασε
στ' αὐτιά του. Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ
τοὺς ἀνθρώπους του ἀπὸ τὸ καράβι,
μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε μέσα στὰ ἄ-
γρια οὐρλιασματά τῶν κανιβάλων.

Παῖε τὸ καράβι μου! μούγκου-
σε, τρίζοντας τὰ δόντια του με' λύσ-
σα. Θὰ μοῦ τὸ πάρουν τὰ σκυλιά!
Θὰ μοῦ τὸ βουλιάξουν!

Γύρισε ὕστερα πίσω καὶ εἶδε τὴν
νέα ποὺ ἐστέκονταν στὸ πλευρὸ τοῦ
ἀμύλητου.

Φύγετε! τῆς εἶπε. Γυρίστε γρή-
γορα στὸ σπιτί σας!..

Κατόπιν κύτταξε πάλι πρὸς τὴ θά-
λασσα καὶ εἶδε μιὰ πυρῶγα ποὺ ἔ-
πλησίαζε ὀλοταχῶς. Ἐνα φῶς ἔλαμ-
ψε κι' ἓνας ξερός κρότος ἀκούστηκε.
Κάποιος, ποὺ σκέκονταν ὀρθὸς στὸ
τιμόνι εἶχε πυροβολήσει ἐπάνω του.
Μιὰ ἄλλη σφαῖρα ἐσφύριζε στ' αὐτὴ
τοῦ τώρα.

Τὴ δεύτερη φορὰ εἶχε πυροβολή-
σει τὸ καράβι ποὺ παρὰ τὶς συστά-
σεις του στέκονταν ὀπίσκα του. Τὰ
μάτια τῆς, συνηθισμένα στὸ σκοτά-
δι, διέκριναν καλὰ τὶς ἀνθρώπινες
μορφές ποὺ ἦσαν μέσα σὶς πυρῶγες.
Καὶ μετὰ τὸν πυροβολισμό ἀκούστη-
καν κραυγὲς πόνου.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο μιὰ θάρκα, ποὺ
εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ καράβι, ἔφτασε
σὴν ακτὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦταν
μέσα ἐπήδησαν σὴν ξηρά. Ἦταν ὁ
Μπράντ με' τοὺς συντρόφους του.

Μᾶς ἐπιστῶν στὸν ὕπνο, καπετά-
νιε! εἶπε. Δὲν μπεράσαμε ν' ἀντιστα-
θῶμε, γιατί εἶναι πάρα πολλοί.

Ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀρχισαν ν' ἀ-
κούωνται πῶρα νέοι πυροβολισμοὶ
καὶ ὁ Σβάλου καταλάβε ἀμέσως
πὺς ἂν ἔμεναν ἀκόμη στὸ μέρος ἐ-
κεῖνο, θὰ διέτρεχαν μεγάλον κίνδυ-
νον.

Γρήγορα στὰ δέντρα! ἐφώνασε.

Καὶ μετὰ προχώρηε στὸ σπιτί.
Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἄλλοι τοὺς
παρακολουθοῦσαν καλὰ, γιατί ἐξα-
κολουθοῦσαν νὰ πυροβολοῦν καὶ ἦ-
ταν θαῦμα πὺς δὲν τοὺς εἶχαν ἀκόμη
σκοτώσει.

Ὁ Σβάλου, βλέποντας πὰ τὸν
κίνδυνον ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε, ἄρπαξε
τὴν Ἐτρέν, τὴν ἐσήκωσε σὺν πού-
πουλο στὰ χεῖρια του καὶ ἀρχισε νὰ
τρέχῃ τόσο γρήγορα, ποὺ ἡ λεπτὴ
ἄμμος τῆς ακτῆς σηκώνονταν σὺν
σύννεφο πίσω του. Ἡ νέα προσπαθῆσε
σὴν ἀρχὴ ν' ἀντισταθῇ, ἀλλὰ μετὰ
ἔμεινε ἀκίνητη.

Καὶ τὸ τρελλὸ αὐτὸ τρέξιμο
διήρκεσε μόνο λίγη ὥρα.

Καὶ ὅταν ἔφθασαν στὰ φοινικόδε-
τρα ὅπου ἦταν κάπως προφυλαγμέ-
νοι, ἄφησε κάτω τὴ νέα. Τότε ἐκεῖνη
ἐστράφηκε καὶ τοῦ φώναξε ἄγρια,
ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἐβγαζαν φωτιές:

Πῶς ἐτολήματε νὰ τὸ κάνετε
αὐτό;

Εἰστε ἐλαφρὴ σὺν πούπουλο! ἀ-
πάντησε ὁ πλοίαρχος χαμογελώντας.
Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκεῖνη νὰ δια-
μαρτυρηθῇ, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι

καὶ ἀρχισε πάλι νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα
στὰ δέντρα.

Μετὰ δέκα λεπτὰ εἶχαν φθάσει
κοντὰ στὸ σπιτί. Ἡ νέα περπατοῦσε
τώρα μόνη τῆς. Μέσα τῆς ὁμοῦ ἔ-
βραζε ἓνας ἄγριος θυμὸς ποὺ τὴν ἔ-
κανε νὰ μοιάζῃ σὺν ἡφαιστείῳ, ἔτοι-
μο νὰ χύσῃ τὴν πύρινη λάσκα του.
Ὁ πλοίαρχος ἦταν κι' αὐτὸς ἐξαιρε-
τικὰ ἐκνευρισμένος. Οἱ μαῦροι ἐπί-
σης εἶχαν τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τοὺς
πυροβολισμούς. Ὁ Ἀλφρέδος ἐβγῆ-
κε νὰ τοὺς προῦπαντήσῃ.

Τί συμβαίνει μῖς; ἐρώτησε τὴ
νέα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνη, ἔ-
σπερξε ἀπὸτομα τὴν πόρτα τῆς μάν-
τρας κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ σπιτί.

Ἐρχονται! ἔκανε ὁ Σβάλου.
Ἐφθασαν σὴν ακτὴ. Μοῦ πῆραν τὸ
καράβι μου, οἱ καταραμένοι! Μα-
ζεῦτε τοὺς ἀνθρώπους σας γιὰ νὰ
τοὺς ὑποδεχθοῦμε! Μὴ χάνετε καιρὸ.
Γρήγορα!..

Στὴν πόρτα ἐσταμάτησε, κάτ' εἶπε
τοῦ Μπράντ καὶ ἀπομακρύνθηκε τρέ-
χοντας. Ὁ Ἀλφρέδος ἔτρεξε κι' αὐ-
τὸς πίσω του καὶ τὸν ἐρώτησε ποῦ
παῖε:

Πηγαίνω σὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ
νησιοῦ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ
σταματήσῃ.

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὁ Σβάλου ἔτρεχε σὺν δαιμονι-
σμένος, ἂν καὶ ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπό-
φορη. Τ' αὐτιά του ἐβούιζαν σὺν κυ-
ψέλη μελισσῶν, ἀλλ' αὐτὸς ἀδιαφο-
ροῦσε, γιατί ἤθελε νὰ φτάσῃ ὅσο μπο-
ροῦσε πρὸς γρήγορα ἐκεῖ ποὺ εἶχαν
μαζευτῇ οἱ περισσότεροι ὑπερασπι-
σταὶ τοῦ νησιοῦ.

Ὁ δρόμος ἦταν ἀνώμαλος. Ὡστό-
σο, γιὰ ἓνα ποῦ δὲ θὰ διαζόταν τό-
σο πολὺ, ὅσο ὁ πλοίαρχος Σβάλου,
ἡ ποὺ δὲ θὰ ἤξερε πὺς εἶχαν ἔρθει
καμμιὰ διακοσάρια κανιβάλοι γιὰ
νὰ ἐρημώσουν τὸ νησί καὶ νὰ κατα-
σφάξουν τοὺς κατοίκους, θὰ ἦταν ἓ-
νας πολὺ εὐχάριστος περίπατος.

Γιὰ τὸν Σβάλου ὁμοῦ ποὺ εἶχε
μουσκέφει ὀλόκληρος ἀπὸ τὸν ἰδρώ-
τα κι' ἐσκόταζε σὲ κάθε του δῆμα
βλαστημὸντας συνεχῶς, ἦταν σωστὸς
δρόμος τοῦ μαρτυρίου. Παρακάτω τὸν

Ἦταν ἓνας λευκὸς, ψηλὸς, ξυπόλυτος
καὶ κουρελῆς

καὶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀκόμη ἀ-
πὸ θυμὸ. Ἦταν δεκαεφτά χρόνια ποῦ
31

διέταζε αυτή στο νησί, και τώρα, για πρώτη φορά παρουσιάζονταν ένας ξένος που της άμφισθητούσε αυτό το προνόμιο. Και έκατάλαβε ότι ο πλοίαρχος την μεταχειριζόταν σαν κανένα πεισματάρικο κορίτσι.

Με μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε να συγκρατηθεί. "Έπρεπε να τον τιμωρήσει σκληρά τον άξεστον εκείνον ναυτικό που δεν έννοούσε να την υπακούσει. Αργότερα όμως, γιατί τώρα έπρεπε να αντιμετωπίσει τους άγριους... Και με τη σκέψη αυτή προσπαθούσε να κατευνάσει τον θυμό της.

— Δεν επείμενα από τους κανιβαλούς της Ουφέα να έχουν τόσα όπλα! είπε ξαφνικά.

Ο Σβάλου έστάματσε απότομα και την έκτύπαξε με θλέμμα διαπεραστικό.

— Πώς είπατε;
— Είπα για τους κανιβαλούς της Ουφέα. Καθώς καταλαβαίνω έχουν περισσότερα και τελειότερα όπλα από τα δικά μας. Δεν μπορώ να καταλάβω πού στο διάβολο τα βρήκαν!...

Ο Σβάλου ένοιωσε τα γόνατά του να τρέμουν και μιά έκφραση φρίκης εξωγραφίστηκε για μιά στιγμή στο σκληρό πρόσωπό του. "Η ντροπή, ο φόβος ή κάποιο καινούργιο αίσθημα του έσφιγγε τον λαιμό και δεν τον άφηνε να μιλήσει.

— Γιατί σταματάτε; έφώναξε ή νέα πιδ θυμωμένη τώρα.

— Πώς ονομάζεται ο άρχηγός αυτών των άγρίων; έρώτησε απότομα ο πλοίαρχος.

— Δεν ξέρω. Λέει πως είναι έμπορος. Όταν έρχόταν εδώ ο πατέρας μου τον ώνόμαζε Κάρν. Αυτός είναι ο άρχηγός του νησιού. Γιατί ρωτάτε; "Ηταν άνωτ... των δυνάμεών του να δημολογήσει ότι αυτός έδωσε στην διάθεσι του Κάρν διακόσιες καραμπίνες τελευταίου τύπου, ώστε ο κακούργος αυτός μπορούσε τώρα να πραγματοποιήσει τα φοβερά σχέδιά του. Και έπρωτίμωσε να σωπάσει.

Χωρίς να το ξέρη είχε όπλισει τους έχθρους αυτής της νέας. Για να γεμίσει τις τσέπες του χρυσάφι, πού θα το σκόρπιζε άργότερα σε γλέντια και άσωτες, έκινδύνευε τώρα να παραδώσει στα νύχια ενός άγριανθρώπου μιά γυναίκα της φυλής του, μιά λευκή.

Αυτός, πού τον θεωρούσε σύμμαχόν της και φίλον, ήταν στην πραγματικότητα πολύ μεγαλύτερος έχθρος από τον άπαισιον εκείνον άνθρωπον με την άραιή γενειάδα, τα σαρκώδη χείλη και τα μάτια πού πετούσαν φωτιές.

"Η άποκάλυψις αυτή ήταν για τον Σβάλου σαν μιά δυνατή γροθιά στο κεφάλι. Για μιά στιγμή παρέλυσε τελείως. Μετά έμυρμούρισε χωρίς ή άκουσή:

— Πώς μπορούσα να το φανταστώ, Θεέ μου!...

— Τι έπαθατε; τον έρώτησε ή νέα καθώς τον κυττούσε με περιέργεια. "Αφήστε τα λόγια και δρόμο!

Δίχως να άπαντήσει, εκείνος άρχισε πάλι να τρέχει. Σε μιά στιγμή κατώρθωσε να ξεναθρή όλη του την ψυχραιμία, την διαύγεια του πνεύματος,

και τη σωματική του ρώμη.

Μπροστά της άρχισαν να φαίνονται οι θράχοι όπου ήταν κρυμμένοι οι μαύροι υπερασπισται του νησιού.

Η ΜΑΧΗ

"Η Έτρην Στράνζ παρακολούθησε την έπιστροφή των ανθρώπων της στο σπίτι χωρίς να λάβη ένεργόν μέρος. Βρισκόταν μπροστά σε μιά ένυαμι άνώτερη από τη δική της, εις την όποιαν αναγκαστικώς υπέκυπτε, έστω και αν ήθελε να της έπιβληθή.

Ο Σβάλου της μιλούσε έλαχίστα κι' έκανε σαν δαιμονισμένος. "Ηθελε να μεταφέρει όσον το δυνατόν πιδ γρήγορα τους έξήντα εκείνους νησιώτες στο σπίτι πού έπρεπε να υπερασπίσουν με κάθε θυσία. "Ισως οι πρωτόγονοι εκείνοι άνθρωποι τον θεωρούσαν εκείνη τη στιγμή σαν την ένσάρκωσι του ίδιου του σατανά και τον υπάκουαν περισσότερο από φόβο, παρά από σεβασμό.

Δεν έπρόφθασαν όμως να όχυρωθούν στο σπίτι και θρέθηκαν αντιμετώπι με τους κανιβαλούς πού έρχόνταν να το καταλάβουν και να το ρημάξουν.

"Η πρώτη σύγκρουσις έγινε σε μικρήν απόστασι από το σπίτι και οι πρώτες όμοθρονιές ήταν χωρίς αποτέλεσμα και για τα δυο μέρη. "Επειτα όμως άφησαν τα όπλα κι' έπιασαν τα τσεκούρια και τα κοντάρια.

Ο Σβάλου, επί κεφαλής των δικών του, άδειασε όλα τα φυσίγγια του πιστολιού του κατά των κανιβαλών. Μετά άρπαξε την καραμπίνα από την κάννη και άρχισε να την μεταχειρίζεται σαν ρόπαλο.

Σε λιγάκι όμως έσπασε κι' αυτή στο κεφάλι ενός άγριου. Και ο πλοίαρχος εξακολούθησε τη μάχη με ένα τσεκούρι πού έπηρε από τα χέρια ενός έτοιμοθανάτου.

"Εν τώ μεταξύ οι δικοί του έπηρεαν θάρρος και όχυρώθηκαν καλά πίσω από τους χονδρούς πασσάλους πού έτριγυρίζαν το σπίτι. "Ηταν πρώτης τάξεως χαρακώματα απ' όπου θα μπορούσαν να κρατήσουν πολλήν ώρα την άμυνα. Και ο Σβάλου εξακολουθούσε να χτυπάει δεξιά και αριστερά σαν μαινόμενος ταύρος.

Πολλές φορές είχε πρηναιτισθή, αλλά δεν αισθανόταν τον παραμικρόν πόνο, πουθενά. Ούτε έκατάλαβε τίποτε όταν ένας άγριος τον έχτύπησε με το κοντάρι του στην πλάτη. Ούτε έσκέφτηκε καθόλου τί είχε άπογίνει το κορίτσι και πού θρικόταν εκείνη πη στιγμή.

Μονάχα όταν όλος ο χώρος μπροστά στο σπίτι έμεινε έλεύθερος απ' τους άγριους, ο Σβάλου απέκτησε πάλι τα λογικά του. Τότε, ο πρώτος άνθρωπος τον όποιον είδε μπροστά του ήταν ή Έτρην.

Με την καραμπίνα στηριγμένη στους πασσάλους, ή νέα έπυροβολούσε άδιάκοπα κατά των κανιβαλών πού είχαν σκορπίσει τρομοκρατημένοι. Και όταν τέλειωσε τα φυσίγγια, έστράφηκε προς τον Σβάλου:

— "Ενικήσαμει το έλε παραγμένη. Νομίζω ότι έδωσαμε ένα καλό μάθημα σ' αυτά τα σκυλιά. Σεις όμως έπολεμήσατε περίφημα! Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι ένας άνθρωπος είναι δυνατόν να πολεμήσει κατ' αυτόν τον τρόπο.

— Μήπως έπληγωθήκατε; την έρω-

τησε αυτός.

— Δεν ήταν άνάγκη να ακολουθήσω το παράδειγμά σας, του άπάντησε αυτή.

"Ηταν πραγματικός θρίαμβος. "Ωστόσο, αν και από τους κανιβαλούς της Ουφέα είχαν σκοτωθή καμιά πενήντα, ή νίκη έστοίχισε άρκετά και στους άλλους. Περισσότεροι από τους μισούς είχαν πέσει και οι άγριοι διατηρούσαν την αριθμητικήν υπεροχήν τους.

Και ήταν τόσο φανερό αυτό, όσα όταν ο Σβάλου άκουσε την Έτρην να διατάζει τον Άλφρεδον να συγκεντρώσει τους άθώρους της για να καταδιώξη τους κανιβαλούς, την έμπρόδισε.

— "Οχι, της είπε. Είναι καλύτερα να μείνουμε εδώ πέρα. Δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτε αν τους καταδιώξουμε, και θα χάσουμε και άλλους ανθρώπους.

"Η νέα έστράφηκε απότομα.

— Ποιός προστάζει εδώ πέρα, καπετάνιε, εγώ ή εσύ; Οι άγριοι έχουν χάσει το ήθικό τους και είναι ή καταληλότερη στιγμή για να τους καταδιώξουμε! Είναι ή καλύτερη τακτική αυτή, όπως έλεγε και ο πατέρας μου.

— "Οχι όμως τώρα, πού μας χωρίζει τόσο διάστημα από τη θάλασσα, άφου μάλιστα είναι όπλισμένοι με καραμπίνες.

— Αυτά τα όπλα! έφώναξε ή Έτρην. Θα πάσει άστροπελέκι και θα τον κάψει αυτόν πού τους τα έπρωμήθευσε!

Ο Σβάλου ταράχτηκε, αλλά δεν μπόρεσε τίποτα να άπαντήσει στα λόγια της.

— "Επί πλέον, καπετάνιε, έρχονται τις γυναίκες και τα παιδιά των Ιθαγενών μου, έπρόσθεσε ο Έτρην. "Αν θέλετε να τους θυσιάσετε σ' αυτούς τους σατανάδες, εγώ θα αντίσταθώ.

"Ηταν τρέλλα να έγκραταισθή η όσπίτι και οι άποθήκες, πού θα μπόρουν περιφίμα να χρησιμεύσουν ως φρούριο, άφου υπήρχε ακόμη ή πιθανότης μιάς έπιθέσεως εκ μέρους των κανιβαλών. Και ο Σβάλου δεν έθλεπε άλλη διάδο.

"Έπρεπε να σωθούν τα γυναικόπαιδα από τα δόντια των κανιβαλών. Κατώρθωσε στο τέλος να πείσει την Έτρην να μείνι στο σπίτι για να το υπερασπιστή με την βοήθεια του Μπράντ και μερικούς από τους καλύτερους σκοπευτάς. Κι' έφυγε.

"Αλλά μετά μισήν ώρα έπέστρεψε πάλι.

Μόλις έπρόφθασε για να έμποδισή τους κανιβαλούς να άρχίσουν τη γενική σφαγή. Με την προστασία του Σβάλου οι περισσότεροι Ιθαγενείς είχαν κατορθώσει να σωθούν, ζητώντας καταφύγιο στις άποθήκες. "Αλλά ή προσπάθεια αυτή είχε στοιχίσει πολύ ακριβά.

"Όταν έμετρήθηκαν είδαν ότι δεν ήταν παραπάνω από τριανταδύο, μαζί με τους λευκούς.

"Η θέσι τους ήταν δεινή. "Η μορφή της Έτρην έδειχνε βαθεία μεταμέλεια και του Σβάλου άνησυχία για τα τρόφιμα. Καμιά βοήθεια δεν μπορούσε να περιμένη απ' έξω. Κανείς, από πουθενά, δεν μπορούσε να του στείλιν την παραμικρή βοήθεια. Και ή φυγή από το νησί ήταν επίσης άδύνατη.

— "Ας έλπίσουμε ότι είχαν τόσο μεγάλες άπώλειες, ώστε να πεισθούν ότι δεν αξίζει τον κόπο να έπιμείνουν και πως είναι καλύτερα γι' αυτούς να έξαναγυρίσουν στο σπίτι τους, έκανε ο Σβάλου. "Ο μακρός πόλεμος δεν άρέσει στους Ιθαγενείς, το ξέρω καλά. Προτιμούν να κάνουν μιά σφαγή στα γρήγορα κι' έπειτα να γυρίσουν σπίτι τους για να γιορτάσουν τη νίκη.

"Εστράφηκε προς το παράθυρο, απ' όπου φαίνονταν μεγάλα σύνεφα καπνού απ' τις καλύβες των μαύρων πού είχαν παραδοθή στις φλόγες. Και από την έκφρασι της νέας έκατάλαβε ότι ούτε και ο ίδιος δεν ήταν θέβαιος γι' αυτά πού έλεγε. Γιατί έξέχασε την κυριώτερη αίτια της έπιθέσεως αυτής.

"Η Έτρην έκούνησε άποφασιστικά το κεφάλι:

— "Αν αυτός ο Κάρν ήταν από πους άγριους εκείνους πού ξέρετε, θα είχατε δικη. "Αλλά δεν είναι πέτοιος. "Έχει αίμα λευκού στις φλέβες, έλαβε κάποια μόρφωσι κι' έζησε άρκετά με τους λευκούς στο Κούνσλαντ. "Ακουσα μάλιστα τον πατέρα μου να λέη ότι είναι πάρα πολύ έξυπνος.

— Νάτος πού έρχεται πάλι, το κτηνός! έφώναξε ο Σβάλου πού είχε στραφή προς το παράθυρο. Τι σημαίνει αυτό;

Και ήταν πραγματικά ο άρχηγός, μισόγυμνος σαν τους ανθρώπους του, πού προχωρούσε με άργό βήμα προς το σπίτι, κρατώντας ύψωμένο ένα μεγάλο καλάμι, στην κορυφή του όποιου έκυμάτιζε ένα άστρο κουρέλι.

— Ζητάει άνακωχή! "Εγώ όμως φοβάμαι κάποια προδοσία. Δεν έχω καμμία έμπιστοσύνη σ' αυτούς τους μιγάδες. Μις Στράνζ, πάω να ιδώ τί θέλει. Σεις θα μείνετε εδώ και να χετε το νού σας.

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι,

άνθρωποι του θα έσπευδαν να φύγουν με τις πλώγες τους. Και τότε του πέρασε μιά τρελή ιδέα, να σκοτώσει δηλαδή τον μιγάδα, από τον φόβο μήπως ή Έτρην μάθι την ύπόθεσι των όπλων.

— Δεν φανταζόμουν ότι θα ξαναβλεπάμστε τόσο γρήγορα, καπετάνιε! έφώναζε ειρωνικά ο μιγάς όταν έρέθηκε μπροστά στην πόρτα. Πρέπει όμως να άναγνωρίσετε ότι...

— "Εμπρός, πήτε σύντομα, ή έχετε να πείτε! τον διέκοψε ο Σβάλου.

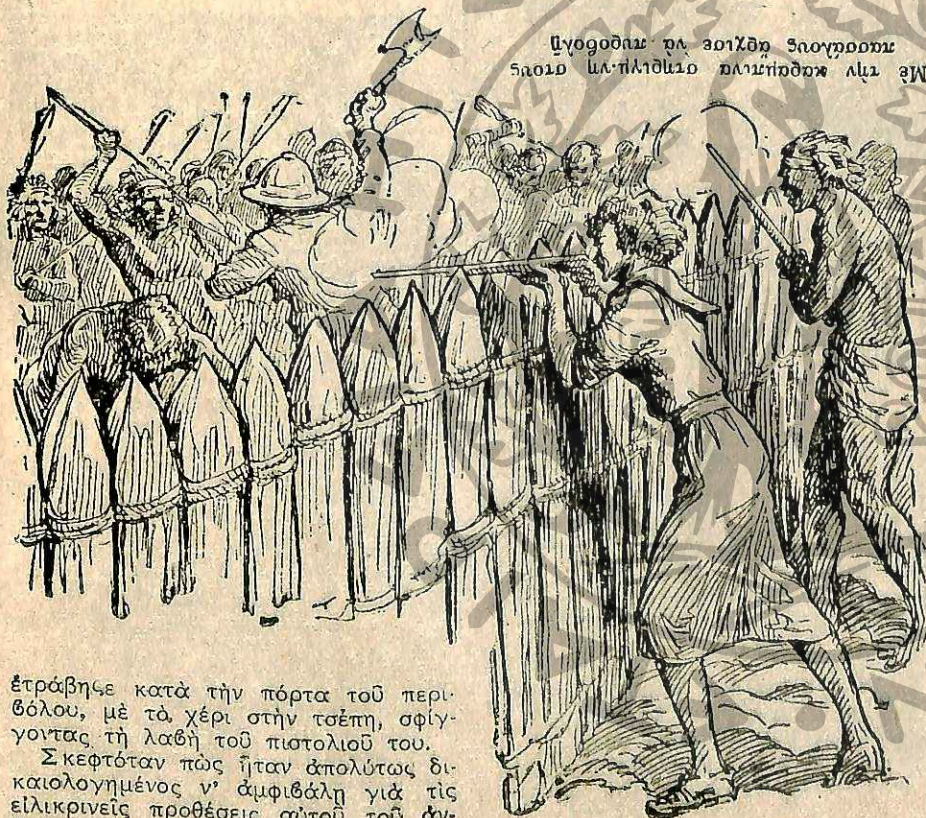
"Η άδιαντροπία αυτού του κακούργου και ή ντροπή πού έδοκίμαζε ο ίδιος στη σκέψη ότι τον πολεμούσε με τα ίδια του τα όπλα, πόν έκαναν ώστε να συγκρατηται με κόπο και να μην τραθή το πιστόλι του.

— Δεν πρόκειται να πω πολλά λόγια καπετάνιε. Καταλαβαίνω ότι είσαι άρκετά δυνατός, ώστε δεν μπορώ να σε σκοτώσω με την πρώτη. Στο τέλος όμως θα πά καταφέρω. "Αλλά όστόσο χάνω τους ανθρώπους μου. Δός μου το κορίτσι και φύγω άμέσως, γιατί πρέπει να τελειώνουμε.

"Έκανε άμέσως ένα πήδημα προς τα όπισω, αλλά το στόμα του έκανε έναν άπαισιο μορφασμό, ενώ έσήκωνε το χέρι για να δείξη κατά την άκμή.

Και ο Σβάλου έτρεξε άμέσως κατά τη βεράντα, όπου άκούστηκε μιά μιά τρομερή κραυγή φρίκης. "Ηταν ή Έτρην, πού κυττούσε μακριά, με όρθάνοιχτα μάτια και τα χαρακτηριστικά άλλωσιμένα από μιά έτοιαν έκφρασι τρόμου, ώστε ο Σβάλου φοβήθηκε.

— Κυτταχτε! Κυτταχτε! έφώναξε ή νέα, δείχνοντας με χέρι πού έτρεμε τον άνοιχτόν χώρο πού ήταν μπροστά στο σπίτι. "Ο πατέρας μου! "Ωστε

έτράβησε κατά την πόρτα του περιόλου, με τα χέρια στην τσέπη, σφίγγοντας τη λαβή του πιστολιού του.

Σκεφτόταν πως ήταν άπολύτως δικαιολογημένος να άμφισβάλι για τις ελκρινείς προθέσεις αυτού του ανθρώπου. "Αν έσκότωνε τον Κάρν, οι

λοιπόν δεν άπέθανε, όπως ένόμιζα, Σώστε τον!

ΤΑ ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΔΥΝΑΜΙΤΙΔΟΣ

Σε απόστασι διακοσίων περίπου μέτρων ο Σβάλου διέκρινε ένα λευκόν, ψηλόν, ξεσκουφωτόν, έυπόλητόν, με κάτι κουρέλια πού έκρέμοντο από το σκελετωμένο του κορμί. Δυό άγριοι τον κρατούσαν καλά από τα χέρια.

Πίσω τους έρχονταν καμιά πενήντα άλλοι κανιβαλοί. "Ηταν ή δραματική εμφάνισις ενός ανθρώπου, πού όλοι τον ένόμιζαν νεκρόν. Και αν έμενε καμιά άμφισβόλια στον Σβάλου, ο Κάρν του την διέλυσε.

— Ο πατέρας σας! έφώναζε δυνατά, άπεινόμενος εις την νέαν. "Ενομίζατε πως ήταν πεθαμένος, αλλά τον κρατούσα εγώ αιχμάλωτον. "Ελάτε μαζί μου και τον αφήνω έλεύθερον. "Αν δεν έβητε όμως τον σκοτώνω. Και θά ιδήτε με τί τρόπο!

— Θεέ μου!...

Ο Σβάλου άκουσε την παράκλησι κι' έκατάλαβε ότι άπεινώνεται σ' αυτόν. Στην πόρτα του σπιτιού είδε τον Μπράντ, με δυό πηδημάτα εύρέθηκε κοντά του και κάτι του ψιθύρισε σ' αυτή.

Μετά έστράφηκε κι' έτρεξε πίσω απ' την Έτρην.

"Η νέα είχε αφήσει την καραμπίνα της κι' έπροχωρούσε κατ' ευθείαν προς την πόρτα του περιόλου. Ο Σβάλου την έβλεπε, την άρπαξε απότομα απ' τον ώμο και την σταμάτησε. Δεν ήταν άνάγκη να την ρωτήσει ή έσκόπευε να κάμη.

— Σταθήτε εδώ! της είπε με θραυχή φωνή, αλλά έπιτακτική. Θα πάω εγώ στον πατέρα σας για να τον ρωτήσω αν δέχεται αυτή τη θυσία. Δεν έχετε το δικαίωμα να την κάνετε χωρίς την συγκατάθεσί του. "Αν οι άγριοι μου έπιτεθούν πυροβολήστε άμέσως μόλις με ιδήτε να πέφτω. Βάλτε στόχο τον πατέρα σας πρώτα και προσπαθήστε να τον βρήτε στην καρδιά. Μιά σφαίρα δική σας θα είναι πολύ προτιμότερη από τα βασανιστήρια πού θα του κάνουν αυτοί.

Και την έτίναξε, καθώς την κρατούσε, σαν για να την κάμη να καταλάβη καλύτερα τα λόγια του.

— Και αν δεν έπιστρέψω κρατήστε μιά σφαίρα για τον έαυτόν σας.

"Εκείνη τη στιγμή έπέστρεψε ο Μπράντ.

— Έχε το νού σου Μπράντ, το έλεπε. Και μη ξεχνάς αυτό πού σο έίπα... Γεια σας.

"Εσφίξε το χέρι του άξιωματικού του και με άλλο έσπρωξε τη νέα στην άγκαλιά του. "Επειτα, χωρίς να ρίξη πίσω του ούτε μιά ματιά, έπροχώρησε στο μονοπάτι για να συναντήση τον Κάρν, πάλι με τα χέρια στις τσέπες, σιγασφυρίζοντας έναν παληό σκοπό.

"Εσταμάτησε, άναψε ένα τσιγάρο και έλεπε του Κάρν:

— Πάω στον Στράνζ, για να του πω δυό λόγια. "Ισως να θέλη να πη κάτι για την πρότασί σου. "Εμπρός. "Όσο γρηγορότερα έπιστρέψω, τόσο θα είναι πιδ καλά για όλους!

"Ο μιγάς τον έκτύπαξε με μιά έκφρασι δυσπιστίας. "Έκαμε ένα θήμα, διστακτικά. Στο τέλος όμως υπέκυ-

ψε μπροστά στο έπιτακτικό ύφος του λευκού.

— Καλά καπετάνιε, είπε. Δεν πιστεύω να έχουμε ιστορίες.

— Α, ναι, ξεχνούσα! Έκανε ο πλοίαρχος, και θυμάζοντας το πιστόλι του το πέταξε στα πόδια του μιγάδος.

Έπειτα έφυγε γρήγορα, ενώ ο Κάρν σχεδόν έτρεχε πίσω του. Και τα μάτια του τελευταίου αυτού έλαμπαν με μια κακεντρέχεια φοβερή.

Η Έτρην έκανε κάποια προσπάθεια για να ξεφύγει από τα χέρια του Μπράντ, που την κρατούσε καλά για να μη τρέξει κοντά στον πατέρα της. Έπειτα όμως εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια.

— Αφήστε με! ξφώνασε. Δεν θέλω να με κρατάτε. Ο καπετάνιος σας μου έδωσε κάποια έντολη να εκτελέσω!

Έπληγε στη βεράντα, έπληρε την καραμπίνα της κι έπληγε να σταθή στον πασαλωτόν περιβολον, με τα μάτια καρφωμένα άπανά στους άγριους και στον πατέρα της.

Κοντάρια και τσεκούρια ύψωμένα υποδέχτηκαν τον Σβάλοου, όταν έφθασε μπροστά στον αϊχμαλωτόν. Αλλά ο Κάρν τους ξφώνασε κάτι στη γλώσσα τους και η έχθρική εκείνη επίδειξις έσταμάτησε άμέσως.

Η Έτρην που παρακολουθούσε τη σκηνή από μακριά, είδε την άρρενωπή του μορφή να πλησιάζει ήσυχα τους δύο άγριους που κρατούσαν τον πατέρα της. Τον είδε να σταματάει. Μιλούσε βέβαια. Τι έλεγε; Ποιές ήταν οι προθέσεις του;

Ήταν μεγάλη τρέλλα η δική του, να πάη στα στόματα των λύκων...

Ξάφνου όμως μια σκέψη της πέρασε από το νου, μια σκέψη τόσο τρομερή, που για μια στιγμή ένόμισε πως η καραμπίνα θα της ξέφευγε από τα χέρια.

Αν ήταν προδοσία και όχι τρέλλα;

Εθυμήθηκε μερικά λόγια που είχε

προφέρει ατός ο άνθρωπος, κάτι φράσεις, απ' τις οποίες φαινόταν ότι δεν τα είχε και τόσο καλά με τον πατέρα της. Και η προθυμία του, να πάη αυτός να διαπραγματευθί με τον έχθρον, δεν ήταν ίσως μιά πονηρία για να γλυτώση τη ζωή του θυσιάζοντας τον πατέρα της;

Είδε τον Σβάλοου να δείχνει το σπίτι και τον Κάρν να πηγαίνει σιγά-σιγά με πολλούς καννιβάλους. Μετά τον Σβάλοου, να παραμερίζει λιγάκι, ώστε να βρεθί άναμεσα στον αϊχμαλωτό και τη μάζα των άγριων, μετά τον είδε να βάζει με άδιαφορία το χέρι στην τσέπη.

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του

"ΘΗΣΑΥΡΟΥ,"

Ένα νέο

συναρπαστικό ανάγνωσμα:

"ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ,

ΚΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ"

τά τέρατα που συνεκλόνησαν την Παρισινή κοινωνία από έτών

ΕΡΩΤΕΣ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ, ΣΚΗΝΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Αδιάπτωτο ενδιαφέρον, που αϊχμαλωτίζει απ' αρχής μέχρι τέλους τον αναγνώστη.

Τον είδε να θυμάει το χέρι, κι' ε. πειτα...

Θεέ μου! Μά τι ήταν η τρομερή εκείνη έκρηξις, ο τρυμακτικός έκείνος κρότος που...

Κατόπιν είδε...

Αλλά τα χέρια της αφήσαν την καραμπίνα για να σκεπάση τα μάτια. Δεν μπόρεσε να ιδί περισσότερο.

Τ' ατύχια της έβουίζαν δυνατά, το κεφάλι της έγύριζε, άκουσε μιά άσθενέστατη φωνή και άνοιξε τα μάτια.

Πρός το ύψωμα, τρέχοντας σαν να τους κυνηγούσε ο σατανάς, έφευγαν μερικοί καννιβάλοι που είχαν πετάξει τα όπλα. Και στο μέρος όπου ήταν πριν συγκεντρωμένοι οι άγριοι αυτοί, δεν έμεναν παρά κορμιά κομματιασμένα, ακρωτηριασμένα, φρικτά παραμορφωμένα από τα φυσίγγια της δυναμίτιδος που τους είχε πετάξει ο Σβάλοου. Γι' αυτό είχε ανάψει το τσιγάρο, για να βάλει φωτιά στο φυτίλι.

Στον μικρόν κατήφορον έτρεχε τώρα ο Μπράντ, προσπαθώντας να φθάση στον το δυνατόν πιο γρήγορα κοντά στον καπετάνιο του, που είχε σκύψει σε κάποιον άλλον που κοιτόταν άκόμη κατά γής.

Και πίσω από τον Μπράντ, έτρεχε ο Άλφρέδος, με καμιά δεκαριά ιθαγενείς.

Το τελευταίο πράγμα που είδε η Έτρην, ήταν ο πατέρας της που σηκωνόταν κι' έκανε μερικές κινήσεις. Επομένως ήταν ζωντανός. Τότε συνέβη κάτι το έντελός νέο γι' αυτήν: σωριάστηκε στη βεράντα λιπόθυμη.

Όταν ο Σβάλοου, που ήθελε να κυνηγήση ως το τέλος τους καννιβάλους, έφθασε τρέχοντας στον άλλον όρμον του νησιού, είδε μονάχα μιά πύργα ν' απομακρύνεται όλο-ταχώς απ' την άκτē. Οι άλλες έμεναν στη θέση τους, γιατί δεν υπήρχε κανείς να τις πάρει.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

— Τι έχεις, φίλε Έρμη, και κουτσάινεις;
— Φόρεσα καινούργια φτερά και με στενεύουν.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ

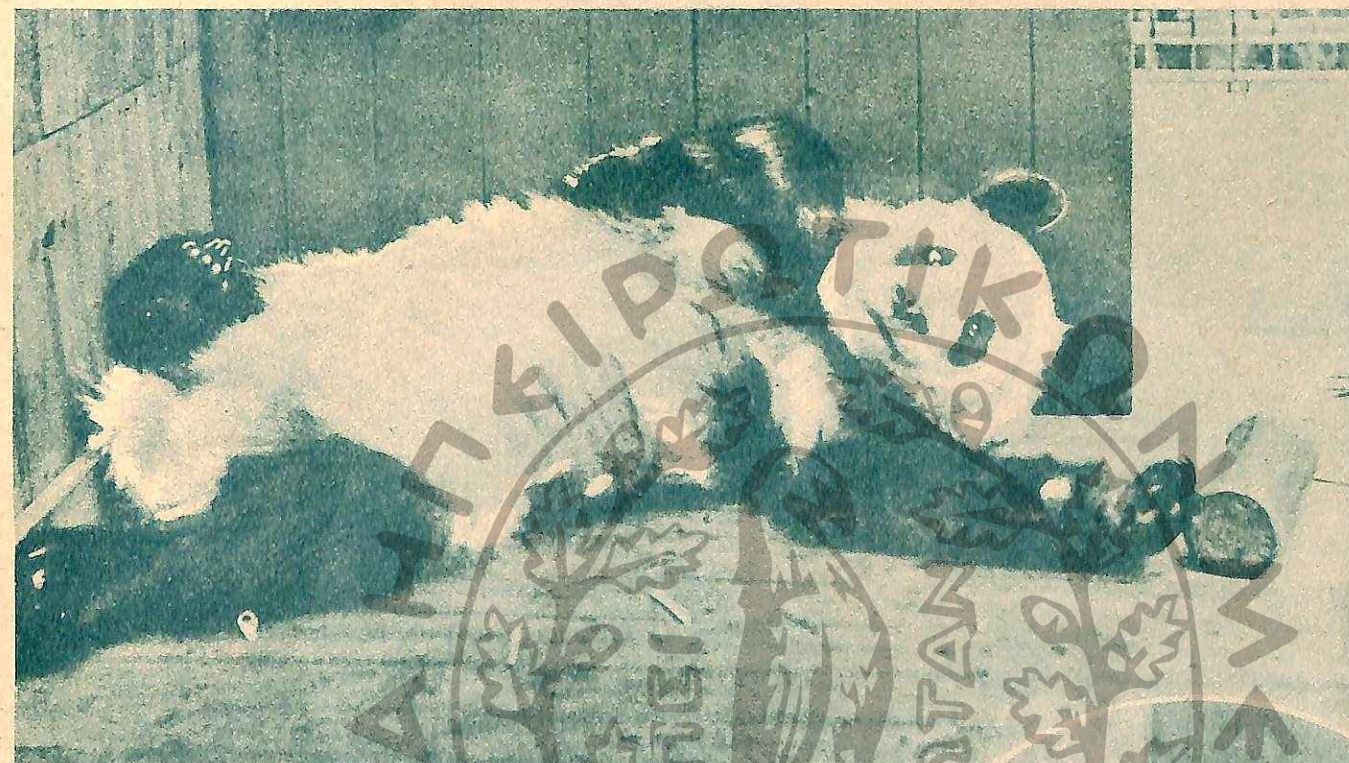
Έ κ ε ι ν η : — Λοιπόν, στρατηγέ μου, πήτε μου πως μ' αγαπάτε, πήτε μου μιά λέξη μόνο...
Κ α μ π ρ ό ν : — Έλάτε αύριο στο Βατερλώ, να σας την πώ.

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΑΜΑΖΩΝΩΝ

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙ-ΠΑΛΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ: — "Αν θέλετε ν' άρχίσουμε την έπιθεσι, είμαστε έτοιμοι. Μάς λείπουν μόνο τα λουλούδια και οι μενεξέδες

Ο ΧΑΠΠΥ —δεν τον γνωρίζετε ;— είναι το χαϊδεμένο παιδί του Βοτανικού Κήπου του Βερολίνου. Χαριτωμένο πλάσμα, αλλά θεοπάλαβο το άθλιο. Ο Χάππυ άνήκει στο γένος των θιβετιανών άρκτων που ζουν επάνω στα μπαμπού και που είνε άκακες σαν άρνάνια. Η ηλικία του μόλις φθάνει τους 3 Μαΐους. Πρωί —πρωί, ο Χάππυ παρουσιάζεται μαχμουρλής ! Κάθεται σύννους και περιμένει σιωπικά το πρόγευμα (άνω). Μόλις όμως κολλα-ταίση, άρχίζει τις τρεχάλες με την ποδόσφαιρα που έχουν στην διάθεσί του (δεξιά).

Το μεσημέρι ξάπλα και "Άγιος ο Θεός ! Κουρασμένος από τα παιχνίδια (άνω) δεν έχει τη δύναμη να κουνήσει ούτε τα δαχτυλάκια του. Όρα 2 μ.μ. Γεύμα : Ένα κομμάτι ξαχαροκάλαμο, που το πιπίλισμά του παρατείνει ο Χάππυ όσο μπορεί (άριστερά). Και κατόπιν, πάλι παιχνίδια, πάλι άταξίες μέχρι ξανατήσεως (δεξιά). Τη νύχτα ο νεαρός άσιάτης πέφτει σε μιά νάρκη, από την όποιαν δεν ξυπνά ούτε με κανόνια των σαφρανταδών. Μόνο η πείνα, που θα του έρθη κανονικώς το άλλο πρωί, θα τον επαναφέρει στη ζωή, για να ξαναρχίση το εί-κοσιτετράωρό του.

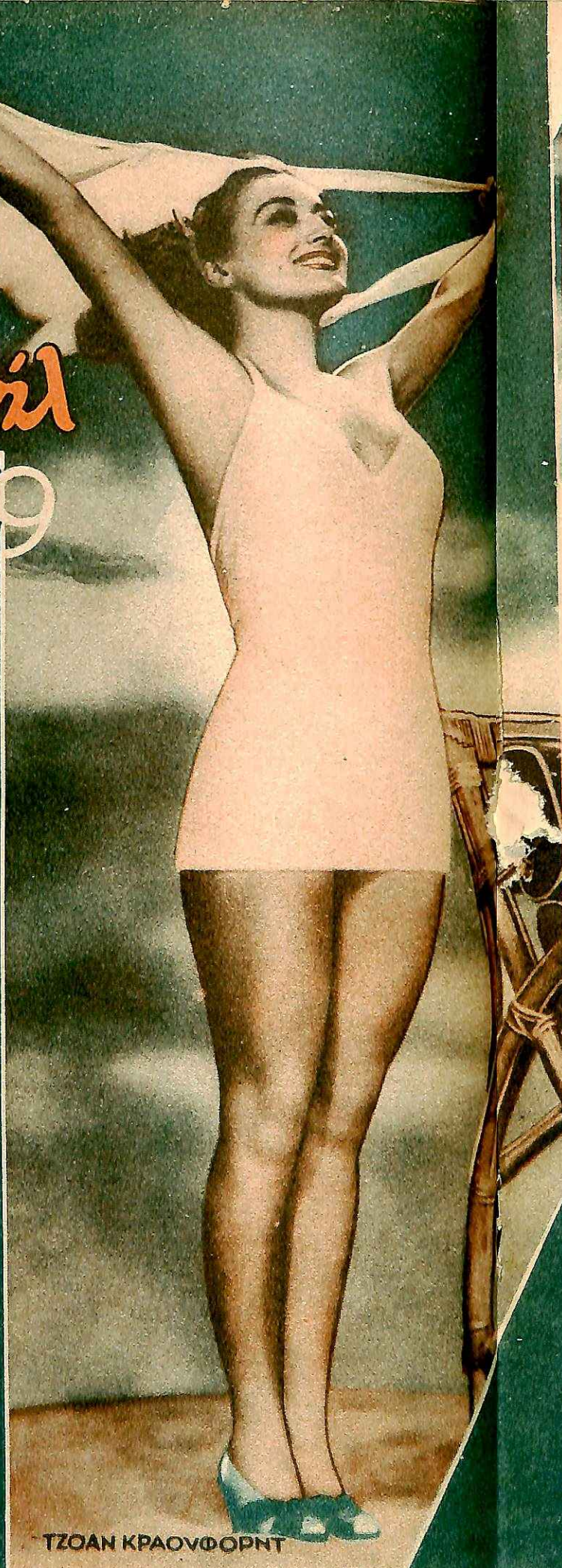
ΤΟ 24 ωρο ΤΟΝ ΧΑΠΠΥ

Λέζ-άππλ

1939

ΣΕΙΛΑ ΜΠΡΟΜΛΕΥ

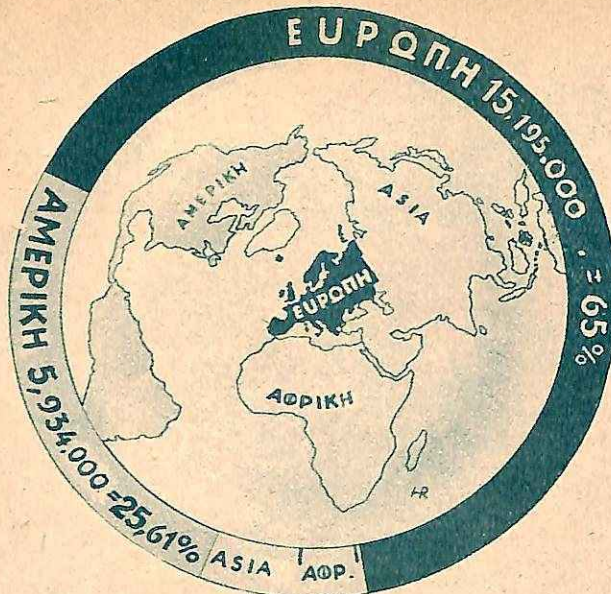
ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΝΦΟΡΝΤ

ΡΟΖΜΑΡΥ ΛΕΪΝ

ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΡΕΪΜΠΛ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

μερική, με το εν τέταρτον περίπου του όλου αριθμού των Εβραίων. Οι Εβραίοι της Αμερικής έχουν την προέλευσιν από την Εύρωπην και ιδίαν την Πολωνίαν, κατά το πλείστον. Η αναλογία στις άλλες ηπείρους είναι ασήμαντη. Ως το προτιμώμενον από όλα τα κράτη του Νέου Κόσμου παρά των Εβραίων εμφανίζονται αι Ηνωμένοι Πολιτείας. Κατόπιν έρχονται με την σειρά η Αργεντινή και ο Καναδάς. Σχετικώς σημαντική συγκέντρωσις Εβραίων παρατηρείται και στην Αλάσκα.

Η Νέα Υόρκη έρχεται στην πρώτη-πρώτη γραμμή μεταξύ όλων των πόλεων της γης που ζουν οι Εβραίοι.

Η κατάταξις πυκνοκατοικήσεως Εβραίων στον Παλαιό Κόσμο έχει ως εξής: Παλαιστίνη (άνω των 33%), Πολωνία και Ρουμανία (άνω των 10%), Ούγγαρια και Λιθουανία (7-10%), Λετονία και Τύνις (5-7%), Μαρόκον, Ιράν και Ρωσία (3-4%), Ολλανδία και Αλγέριον (3%), Αγγλία, Βουλγαρία, Βέλγιον, Γερμανία, Ελβετία, Συρία και Υπεριορδανία (1-1½%), Ισπανία, Αίγυπτος, Αραβία, Ελλάς, Ιταλία, Πορτογαλία, Σκανδιναβική χερσόνησος, Εσθονία, Ιρλανδία, Δανία και λοιπαί χώραι (κάτω του ½%).

Πώς κατανέμονται τα 23 εκατομμύρια Εβραίων στις διάφορες χώρες της Γης

ΕΠΙ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τελευταίων διαγωνῶν ποὺ ὑφίσταται τὸ Ἑβραϊκὸν στοιχεῖον, ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος ἐδημοσίευσεν ἀναλυτικὴν στατιστικὴν περὶ τῆς ἀνὰ ἡπείρους καὶ κράτη κατανομῆς τῶν 23 ἐκατομμυρίων Ἑβραίων ποὺ κατοικοῦν σήμερον τὴν ὑδρόγειον.

Περίπου τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν Ἑβραίων κατοικοῦν στὴν Εὐρώπῃ. Τὴν δευτέρα θέσι μεταξύ τῶν 5 ἡπείρων κατέχει ἡ Ἀ-

ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Ἐκτενὲς ἀστυνομικὸ διήγημα

ὑπὸ

ΤΖΩΝ ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ

Ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Μανίλας Σαντί Ραντάν, θρυσκόων στὸ κατὰστροφικὸ τοῦ «Λουσόν», ἐνῶ ὁ περιφημότερος ντετεκτὶβ τοῦ νηιοῦ, ὁ Τζὸ Κάρ, ἀνέβαινε τὴ σκάλα. Ὁ Τζὸ πῆγε στὴν πλώρη καὶ κάθησε. Σὺν ἐκκίνησης τὸ «Λουσόν», τὸ μικρὸ καράβι τῆς Καραντίνας, ὁ Τζὸ θυβίστηκε στὶς σκέψεις του. Σὲ εἰκοσι λεπτά ξεπρόβαλε ἀπέναντι τὸ νησί Καβίτ, ἐνῶ μισὸ μίλι μακρὰ φαίνονταν τὸ Ιαπωνικὸ καράβι «Κίνα Μαρόν». Ἦταν ἕνα μεγάλο καράβι, ἀπὸ τὰ πλοῖα καὶ ἀστυνομία!

Ὁ Τζὸ ἀναψὲ ἕνα τσιγάρο, ἐπειτα σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πρύμνη. Ἔχει λάβει δύο ραδιοηλεκτρογράμματα ἀπὸ δύο ἐπιβάτες τοῦ «Κίνα Μαρόν», στὰ ὁποῖα οἱ ἀποστολεῖς ζητοῦσαν τὴν συνδρομὴ του, γιατί διέτρεχε κίνδυνος ἡ ζωὴ τους. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Τζὸ στὴν Βιργινία Κρέιλ — μὴ παλινὰ κί ἀνεπιθύμητη πελάτισσα— ἦταν ὅπως ἀνέφερε σχετικῶς στὴν ἀστυνομία. Στὸν βαρῶνο ὅμως Τζακόμπι ἀπήντησε μὲ ραδιοηλεκτρογράφημα πὼς θὰ τὸν συναντοῦσε στὴν καραντίνα.

Τὸ «Λουσόν» ἔκανε βόλτα γύρω ἀπὸ τὸ Ιαπωνικὸ καράβι. Ὑπάλληλοι τῆς Ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας καὶ λίγοι δημοσιογράφοι ἀνέβηκαν σὲ λίγο ἀπὸ τὴν κρεμαστὴ σκάλα. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ μεγάλου καραβιοῦ κύτταζαν τὸ «Λουσόν» ποὺ ἔφηνε ἕνα πυκνὸ καπνὸ. Ὁ Τζὸ Κάρ ἔκανε μὲ τὸ χερί του σκιά καὶ κύτταξε. Δὲν εἶδε τὴν μὲς Κρέιλ, ἀλλὰ διέκρινε καλὰ τὸν βαρῶνο Τζακόμπι. Δὲ φοροῦσε καπέλλο καὶ τὰ ἑλάνθα του μαλλιά ἦταν ἀνακατεμένα. Καὶ ὅταν τὸ «Λουσόν» διπλάρωσε τὸ «Κίνα Μαρόν» ὁ Τζὸ κύτταξε ἀκόμη τὴν κόκκινη γραβάτα, ποὺ συνήθιζε νὰ φορᾷ ὁ βαρῶνος καὶ ποὺ φαίνονταν καθαρὰ στὸ ἄσπρο πουκάμισο καὶ τὴν ἄσπρη του φορεσιά. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὰ σίδερα. Ἦταν μὴ ζεστὴ μέρα ποὺ σοῦ πιανόταν ἡ καρδιά.

Ὁ Τζὸ κούνησε σιγὰ τὸ χερί του, πρῶγμα ποὺ ὁ βαρῶνος δὲν πρόσεξε κί ἔ-

στραψε στὸ πλάι. Ἐνας καμαρότος στεκόταν ἐκεῖ κοντὰ στὰ σίδερα τῆς κουπαστῆς. Φανερό ἦταν πὼς κάτι τοῦ ἔλεγε. Κί ἀμέσως ὁ βαρῶνος χάθηκε. Ὁ καμαρότος στάθηκε λιγάκι, κύτταξε τὸ καράβι τῆς καραντίνας καὶ ὕστερα ἐξαφανίστηκε.

Στὸ ἀναμεταξύ τὸ «Λουσόν» στάθηκε ἑυστά στὸ «Κίνα Μαρόν». Ὅταν ὁ Τζὸ ἀνέβαινε, εἶδε μπροστά του τὸν Σαντί Ραντάν, ποὺ τὸν κύτταξε μὲ ἀδιαφορία.

—Κάνε πέρα, σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε. Ἐδῶ ἔχει δουλειὰ ἡ ἀστυνομία!

Ὁ Τζὸ προχώρησε στὸ δεύτερο κατὰστροφικὸ καὶ ρῶτησε ἕναν Κινέζο μὲ ἄσπρα δόντια.

—Ἡ καμπίνα τοῦ βαρῶνου Τζακόμπι. Μὲ κάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ!..

—Πρῶτο κατὰστροφικὸ καμπίνα, ἀρ. 17! ἀπήντησε ὁ Κινέζος.

Ὁ Τζὸ τὸν εὐχαρίστησε χαμογελῶντας. Μὲ ἀρκετὴ δυσκολία ἔφτασε στὸ διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν καμπίνα ἀρ. 17 μίαν ἐξωτερικὴ ἰδιαιτέρη καμπίνα. Προχώρησε στὸ διάδρομο, σταμάτησε λίγο κί ὕστερα χτύπησε τὴν πόρτα.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Καμιά ἀπάντησις. Ὁ Τζὸ ἐξανκτύπησε. Ἀκούστηκε δυνατὰ ἡ σφυρίχτρα τοῦ θαυροῦ. Χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ μὴ παίρνοντάς ἀπάντησι, γύρισε τὸ πόμολο μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χερί. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε στὴν καμπίνα.

Ὅταν ὁ Τζὸ εἶδε ἕνα σῶμα ἐξαπλωμένον στὸ κρεβάτι, στάθηκε λιγάκι. Ὁ βαρῶνος Τζακόμπι ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα κί ἦταν ματωμένα τὰ χεῖλη καὶ τὸ πηγούνι του. Τὸ ἕνα τοῦ χέ-

Ἡ Βιργινία Κρέιλ ἦταν ἐξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τῆς. Ἔχει δεχθῇ ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι...

ρι κρεμῶταν κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐνῶ μὲ τὰ δάχτυλά του ἄλλου χεριοῦ κρατοῦσε σφιχτὰ τὴν κόκκινη γραβάτα του. Ἐνα κάθισμα ἦταν ἀναποδογυρισμένο. Τίποτε ἄλλο ποὺ νὰ τοῦ κινήσει τὴν προσοχὴ δὲν εἶδε ὁ Τζὸ.

Μετὰ πλησίασε τὸ κρεβάτι, ἕνα μεγάλο κρεβάτι στὴν εὐρύχωρη ἄλλωστε καμπίνα.

—Σὲ πέντε λεπτά... σκέφτηκε. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀφῆκε τὸ κατὰστροφικὸ ὅς τοῦ φτάσω στὴν καμπίνα!

Ξαφνικὰ μὴ κραυγὴ ἀκούστηκε πέρα ἀπὸ τὸν διάδρομο. Μὴ γυναικεῖα κραυγὴ ποὺ ἔφτασε ὡς τὴν καμπίνα τοῦ σκοτωμένου. Κί

Ὑστερα μὴ ἄλλη κραυγὴ φωνῆς ἀνθρώπων ἀκούστηκαν καὶ γρηγορὲς περπα-

τησιές. Ὁ ντετεκτὶβ τῆς Μανίλας στεκόταν ἀκίνητος χαμένος, κυττώντας τὸ πτώμα τοῦ θαρῶνου Τζακόμπι. —Καμαρότο... ἕνα γιὰτρό! Καμπίνα 29! Γρήγορα! Ἀκούστηκε μὴ φωνή. Κί ὕστερα:

—Ὁ ὑπαστυνόμος Ροντάν ἀνέβηκε στὸ θαυροῦ. Φέρε τὸν στὸ 29!

Ὁ Τζὸ Κάρ πλησίασε τὸ κρεβάτι. Ἐβαλε προσεκτικὰ τὰ δάκτυλά του στὰ πυκνὰ ἑλάνθα μαλλιά τοῦ σκοτωμένου καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἡ πληγὴ ἦταν στὸ σβέρκο. Μὴ μικρὴ πληγὴ.

—Πολὺ παστρική δουλειά! εἶπε.

Ὅταν ἀφῆσε τὸ κεφάλι νὰ πέσῃ, ἔφαξε γιὰ τὸ μαχαίρι. Πουθενὰ δὲν βρισκόταν.

Ξανάκουσε γρηγορὰ θασίσματα στοὺς διαδρόμους, ἐνῶ κύτταξε παντοῦ νὰ θρῇ κάτι, μίαν ἀπόδειξι, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τίποτε.

Σὲ λίγο, ἀφήνοντας μισὰ νοιχτὴ τὴν πόρτα, προχώρησε πρὸς τὸν μεγάλο διάδρομο. Πολλοὶ ἐπιβάτες στεκόντουσαν ἔξω ἀπὸ μὴ καμπίνα. Ἐνας Κινέζος ἀξιωματικὸς τοῦ θαυροῦ πλησίασε τὸν Τζὸ, λέγοντάς

τοῦ σὲ παρεφθαρμένα ἔγγραφα: —Εἶνε πολὺ ἀσχημοί. Εἰ-

Ἡ μεγαλύτερη συγκέντρωσις Εβραίων παρατηρεῖται στὴν Ἀνατολή: Ἐπὶ 100 Πολωνῶν ἀναλογοῦν 13 Εβραῖοι, ἐπὶ 100 Ρουμάνων ἀναλογοῦν περίπου 11 Εβραῖοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Εβραίων τῆς Ούγγαρίας ἀνῆλθε, κατόπιν τῆς προσμετρήσεως τῆς

Καρπαθοουκρανίας, εἰς 150.000. Στὴν Πολωνία, τὴν κοιτίδα τοῦ Εβραϊκοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἡ ἀναλογία εἶναι τεραστία. Ἐπὶ 10 κατοίκων οἱ 3 εἶνε Εβραῖοι. Τέλος, στὴν Παλαιστίνη τὸ Εβραϊκὸν στοιχεῖον εἶναι τὸ κυρίαρχον.

νε χτυπημένη θάρεϊα στο κεφάλι!

—'Η μίς Κρέιλ; ρώτησε. 'Ο άξιωματικός κούνησε το κεφάλι του και προχώρησε να φύγει. 'Ο Τζό Κάρ μπήκε στην καμπίνα. 'Η Βιργινία Κρέιλ ήταν εξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Μιά καμαριέρα έβγαζε τις ματωμένες πετσέτες από το κεφάλι της. Στην καμπίνα έπικρατούσε απόλυτη τάξη.

Κύτταξε τα τρομαγμένα μάτια της άμορφης Κινέζας και την ρώτησε με ήρεμο τόνο:

—'Εσύ φώναξες; —Πολύ τρομαγμένη! Φτάνω έδω. 'Η πόρτα άνοικτή. Μπαίνω. Τη βρίσχω χάμου εξαπλωμένη. Κτυπημένη θάρεϊα... άπληντησε με τα σπασμένα έγγλέζικά της.

—Και γιατί ήρθες έδω; ρώτησε σιγά ο Τζό.

—Θά μπορούση να μάς καταθέσει; ρώτησε ο Ραντάν. 'Ο γιατρός τόν κύτταξε με έκπληξι και άγωνία.

—Ποιός μπορεί να σάς πη ένα τέτοιο πράγμα; Πιθανόν να μείνη άναίσθητη για ώρες. Πιθανόν να χρειασθή να την έγχειρήσουμε. 'Ενα βαρύ χτύπημα. 'Ενα τρομερό χτύπημα.

Βγήκε σιγά από την καμπίνα, ένώ ο Ραντάν κύτταζε γύρω.

—Ψάχνω για το φονικό όργανο. Δέν φαίνεται όμως να βρίσκεται έδω...

—Είμαι ο ύπαστυνόμος Σαντί Ραντάν, της άστυνομίας της Μανίλας, αυτόσυστήθηκε στον άξιωματικό, που ήταν στην καμπίνα.Και δείχνοντας τόν Τζό είπε:

—Είπε ο Τζό Κάρ, ίδιωτικός ντέτεκτιβ. 'Η μίς Κρέιλ το έζητησε να την συναντήση στο θατόρι, γιατί διέτρεχε κίνδυνο ή ζωή της. 'Ο κ. Τζό την παρέπεμψε στην άστυνομία κι έστειλε σε μάς το σχετικό ραδιοτηλεγράφημα.

Ο γιατρός ξαναγύρισε με καμαρότους κι ένα φορείο.

—Είπε καλύτερα στο νοσοκομείο, έξήγησε. 'Η μετακίνησίς της δέν θα της κάμη χειρότερο κακό...

—'Η Κινέζα σπάγγισε με την παλάμη τα χείλη της και το έλεπε δείχνοντας τόν τοίχο:

—Κτύπησε το κουδούνι! 'Ο Τζό πλησίασε στον τοίχο κι είδε ένα λευκό κουμπί, όπου ύπληρχε αίμα. Τό ίδιο και στον τοίχο. Μόλις γύρισε είδε τόν Σαντί Ραντάν, που άφου προχώρησε λίγα βήματα, κυττάζοντας το κρεβάτι, ρώτησε.

—Πέθανε;

Τόν άκολουθούσαν δύο άνθρωποι, άπ' τούς οποίους ο ένας με σπολή. 'Ηταν ο γιατρός τοθ θατορίου, που

έσπευσε να εξετάση την Κρέιλ, παραμερίζοντας την τρομαγμένη Κινέζα.

Ο Ραντάν κύτταξε γύρω του και είδε τόν Τζό.

—'Από πότε είσαι έδω; τόν ρώτησε.

—'Ακουσα τις φωνές της καμαριέρας και έτρεξα. Μπορεί να πέρασε ένα λεπτό!

—Και ποθ ήσουν μόλις φώναξε; τοθ έλεπε ένωχλημένος.

—'Αναίσθητη! σοβαρά έγ κεφαλική συμφορήσις. Πρέπει να την μεταφέρωμε στο νοσοκομείο τοθ πλοίου! διέκοψε ο γιατρός.

Ο Τζό παραμέρισε, ένω έβγαζαν το φορείο με τόν γιατρό που άκολουθούσε συνωφρωμένος.

Ο Σαντί Ραντάν κύτταξε τόν Τζό και τοθ έλεπε:

—Σοθ έπαναλαμβάνω μίαν έρώτησι, εις την οποίαν δέν άπλητησες. Ποθ ήσουν όταν έφώναξε ή καμαριέρα;

—'Ημουνα στην καμπίνα τοθ Τζακόμπι, άπλητησε άπλά.

Τα μαύρα μάτια τοθ Σαντί Ραντάν σκοτεινίσαν λιγάκι. Προχώρησε προς τόν Κάρ.

—'Ησουνα στην καμπίνα του όταν άκουσες τις φωνές. 'Ωραία! 'Υστερα ήλδης έδω. 'Ε; 'Ο θαρώνος δέν ήλθε μαζί σου;

—'Ηταν άδύνατο νάρθη μαζί μου, τοθ άπλητησε σιγά ο Τζό.

—Και γιατί ήταν άδύνατο, κ. Τζό; ρώτησε άυστηρά ο Σαντί Ραντάν.

Ο Τζό έφερε στο στόμα του ένα τσιγάρο και το άναψε χωρίς θιασύνη.

—Γιατί, ύπαστυνόμω Ραντάν, ο θαρώνος Τζακόμπι ήταν νεκρός! τοθ άπλητησε εύγενικά...

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΙΩΝ

Ο Σαντί Ραντάν περπατούσε νευρικά έξω από την καμπίνα τοθ πλοίαρχου. Κάθε τόσο σταματούσε και κύτταξε το ραδιοτηλεγράφημα, που έειλε ή Βιργινία Κρέιλ στην άστυνομία. Το Ιαπωνέζικο θατόρι «Κίνα Μαρόν» βρισκόταν κι έδωλας 300 μέτρα μακριά από την προκυμιά και έπλεε σιγά. Ο Ραντάν πλησίασε τότε τόν Τζό.

—Μοθ είπες έκείνο άκριβώς που ήθελα; να μάθω. 'Εχασα μιά ώρα άνακρινοντας πρόσωπα που δέν ήξεραν απόλυτας τίποτε, όπως άπεδείχθη. 'Η μίς Κρέιλ έίνε άκόμη άναίσθητη και ο γιατρός δέν μοθ έπιτρέπει να πάρω την κατάθεσις της, ένώ ο πλοίαρχος άρνείται να μθ προσεγγίσω το θατόρι. Και παρά τα άυστηρά μέτρα που διέταξα να λη-

φθοθν μιά ποθ θα προσεγγίσω το «Κίνα Μαρόν» έίνε μιά λαμπρά εύκαιρία για το δολοφόνο να το σκάση... —'Ετσι έίνε άκριβώς όπως τός λές!

Ο Σαντί Ραντάν συνωφρωθηκε.

Στο ραδιοτηλεγράφημα που σοθ έστειλε ή Κρέιλ μήπως σοθ άνέφερε γιατί διέτρεχε κίνδυνο ή ζωή της; ρώτησε.

Στο ραδιοτηλεγράφημά της μοθ άνέφερε πώς ή ζωή της άπειλήθηκε δύο φορές από την ήμέρα που μπάρκαρε στο Ναγκασάκι. Γνωρίζουμε πώς ο θαρώνος Τζακόμπι μπήκε στο ίδιο καράβι από τη Σαγγάη. 'Ενα σημείο τοθ ραδιοτηλεγραφήματός της άνέφερε έπι λέξει:

«Νομίζω πώς έίνε ο άνθρωπος από τη Σαγγάη».

Ο Σαντί Ραντάν άνέπνευσε:

—Δέν μοθ το είπες ένωρίτερα! Κι έίνε τόσο σημαντικό! Φανερό έίνε πώς φοβόταν το θαρώνο Τζακόμπι. Γιατί;

—Γνωρίζουμε έπίσης ότι ο θαρώνος ήτο φανατικός στη συλλογή παλαιών έκλεκτών άγαλματιών από την Κίνα και ότι ή μίς Κρέιλ πολλές φορές άπέριψε τις προσφορές του να τοθ πωλήση την συλλογή της, πρόσθεσε ο Τζό.

—'Α! τότε όλα εξηγούνται! φώναξε ο Ραντάν. 'Ηθελε την συλλογή της και αυτή άρνήθηκε... 'Ωραία. Κι έπειδή ήταν φανατικός την σκότωσε!...

Ο Τζό τόν άκουγε στρίβοντας το τσιγάρο στα δάκτυλά του.

—Παρακαλώ, κ. ύπαστυνόμω, είπε σιγά. Μθ πιστεύης τόσο γρήγορα. Βλέπεις εις την ύπόθεσι ένα καυγά. Κι όσώδσο έδω έίνα, όπως λένε οι 'Αμερικανοί «μιά ψειράκινη δουλειά». Το κεφάλι της μίς Κρέιλ χτυπήθηκε θάρεϊα, έίνε δέ φανερό πώς έχασε τις αισθήσεις της άπό το πρώτο χτύπημα. 'Ο θαρώνος Τζακόμπι δέν ήταν κείνος που της έπετέθη. Τόν μαχαίρωσαν με τέτοιο τρόπο που τοθ ήταν άδύνατο να ξαναγυρίση στην καμπίνα του. 'Αλλά ποθ να βρισκεται το μαχαίρι και το φονικό όργανο, με το όποθόν έγινε ή έπίθεση έναντιόν της μίς Κρέιλ;

Ο Σαντί Ραντάν κούνησε το κεφάλι του, λέγοντας σκεπτικά:

—'Υπάρχει αίμα στο κουμπί, που ή μίς Κρέιλ έπίεσε για να καλέση την καμαριέρα. 'Επομένως δέν έχασε τις αισθήσεις της ύστερα άπό το πρώτο χτύπημα. Πρώτα θα έφερε τα χείρια της στην πληγή κι ύστερα χτύπησε το κουδούνι. 'Η καμαριέρα λέει, πώς άργησε λι-

γα λεπτά όσώτου πάη στην καμπίνα, γιατί ήταν άπλησχημένη. 'Ο γιατρός τοθ θατορίου με έπληροφόρησε έξ άλλου ότι σε ώριμένες περιπτώσεις μιά πληγή, όπως τοθ θαρώνος Τζακόμπι δέν προκαλεί άμέσως τόν θάνατο. Μπορεί ο Τζακόμπι να μθ ήξερε να χρησιμοποιήση το μαχαίρι με το όποθ πήγε να σκοτώση την μίς Κρέιλ κι έτσι από άπροσεξία να πληγώθηκε!

—Είμαι πάντα άποφασισμένος να μοθ προδάλης άντιρρήσεις, κ. ύπαστυνόμω, είπε με ήσυχο τόνο ο Τζό. Είνε σφάλμα ν' άναμιγνύης προσωπικές άντιλήψεις σε ζητήματα τοθ είδους αυτόθ, γιατί μ' αυτό τόν τρόπο σοθ διαφεύγουν σοβαρά γεγονότα. Μήπως έχεις το όπλο σου;

—Φυσικά! άπλητησε. 'Ο Τζό Κάρ χαμογέλασε λέγοντας:

—Καλά. Θα μόπορήςη να συλλάβής τόν δολοφόνο...

Ο Σαντί Ραντάν άνοιξε κατάπληκτος τα κατάμαυρα μάτια του και τοθ μίλησε με όργη:

—Θα πήγες στην μίς Κρέιλ παρά τις διαταγές μου. Θα ξανάρθες στις αισθήσεις της και ή μίλησε πώς...

—Λυπούμαι που θα σε πληροφορήσω πώς ή μίς Κρέιλ δέ μίλησε κι άμφιβάλλω άν θα ξαναμιλήση ποτέ. Δέκα λεπτά νωρίτερα συνήτησε τόν γιατρό. 'Η μίς Κρέιλ πέθανε!

Ο ύπαστυνόμος νευριασμένος άρχισε να θλαστήμιά στη γλώσσα τοθ τόπου του.

—Διάβολε! Μιά διπλή δολοφονία!...

Και κυττάζοντας άυστηρά τόν Τζό, που κύτταζε ήσυχο, τοθ φώναξε:

—Ξέρεις τόν δολοφόνο, τουλάχιστον τοθ ενός; 'Ο θαρώνος σοθ άνέφερε στο ραδιοτηλεγράφημα του, πόνον φοβότανε ότι θα συναντήση στο Μαρόθ;

—Κατά την διάρκειαν της μισής ώρας που μιλούσες με τούς έπιθέτες για διάφορα πράγματα, έκανα κι έγώ το ίδιο. 'Αλλά με διαφορετικών τρόπο. Δέν πιστεύω ότι ο Τζακόμπι μίλησε με την μίς Κρέιλ στο καράβι και άκόμα πώς όταν μοθ έστειλε το ραδιοτηλεγράφημα το έκανε για να προστατεύση τόν έαυτό του. 'Ηθελε να κάνη την άστυνομία να πιστεύη ότι ή ζωή του διέτρεχε κίνδυνο, ώστε μετά την δολοφονία της μίς Κρέιλ να μόπορήςη να δηλώση στην άστυνομία ότι και οι δύο παρηκολουθούντο άπό την Κίνα. Γιατί όμως; Για τα μικρά άγαλματάκια —παλιά «ίερά» πράγματα, όπως πιστεύουν οι Κινέζοι. Οι Κινέζοι τούς μισούσαν για την άγορά τών άγαλματιών.

Κι έτσι μοθ έστειλε το τηλεγράφημα για να ρίξη έξω την άστυνομία.

Ο ύπαστυνόμος έμεινε έκπληκτος.

—'Ωστε την δολοφόνησε για να πάρη την συλλογή της τότε;

—Είχε άσφαλώς σκοπό να την δολοφονήση. Μά δέν έγινεν άκριβώς έκείνο που είχε σχεδιάσει...Και έάν θέλεις, πρόσθεσε σιγά ο Τζό, θα πάμε τώρα στον δολοφόνο της μίς Κρέιλ και τοθ θαρώνος Τζακόμπι. Είπε ένα και το αυτό πρόσωπο!

Ο Ραντάν άρχισε να δηχνη νευρικά και άκολουθήσε τόν Τζό κατευθυνόμενο εις την καμπίνα τοθ πλοίαρχου.

Άφου έφθασαν σ' ένα στενό διάδρομο ο Τζό σταμάτησε λέγοντας σοβαρά στον Ραντάν:

—Πρόσεξε καλά. Μιά ποθ σκότωσε ως τώρα δύο φορές αυτός ο άνθρωπος, δέν θα διστάση να ξανασκοτώση!...

Προχώρησε, μπήκε σ' ένα άλλο στενό διάδρομο και στάθηκε έξω από μιά καμπίνα που είχε τόν άρ. 12. Κτύπησε την πόρτα. Μιά έρωτηματική άπάντησι άκούστηκε:

—«Ποιός»;

Ο Τζό έφερε το δεξί του χέρι στο περιστόφο κι άπλητησε με φυσικόν τόνο:

—Ο Τζό Κάρ—μοθ έμηνυσε ο θαρώνος Τζακόμπι να τόν συναντήσω!

Άνοιξε άμέσως την πόρτα κι ο Τζό μπήκε στην καμπίνα άκολουθούμενος από τόν Σαντί Ραντάν. Χαμογέλασε σ' ένα κοντόπαχο Κινέζο, που στεκόταν σχεδόν ήσυχος με τα μεγάλα άμυγδαλωτά του μάτια.

—'Ωστε δέν μόπορεις να θρής τόν θαρώνο Τζακόμπι; ρώτησε ο Κινέζος.

—'Υπαστυνόμω Ραντάν, σοθ συνιστώ τόν Σάμ Τόγια τόν πιστόν όπλητή τοθ Τζακόμπι, είπε, αντί ν' άπαντήση ο Τζό.

Ο Ραντάν χαμογέλασε συγκαταβατικά, σχεδόν με ευγένεια. 'Εστρίψε λιγάκι το κορμί, έχοντας όσώτου καρφωμένα τα μάτια του στον Κινέζο.

ΠΟΙΟΣ ΠΙΕΣΕ ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ...

—Βλέπεις, ύπαστυνόμω Ραντάν, ήμουνα βέβαιος πώς δέν θα ήταν ή μίς Κρέιλ που πίεσε το κουμπί για να καλέση την καμαριέρα, μιά ποθ χτυπήθηκε θάρεϊα, άρχισε να λήη ο Τζό. Κι όσώδσο ύπληρχε αίμα έπάνω στο κουμπί. Κατάλαβα όμως πώς το δάκτυλο που πάτησε το κουμπί δέν ήταν το δάκτυλο της μίς Κρέιλ. Και θυμήθηκα ότι πρό πέντε έτών ο θαρώνος Τζακό-

μπι πήρε για όπλητή του τόν Σάμ Τόγια, παρά το γεγονός πώς μόλις είχε άποφυλακισθή από τις φυλακές τοθ Μπιλιμπί, πράγμα που το γνώριζε έπίσης.

Ο Σαντί Ραντάν άνέπνευσε. Το πρόσωπο τοθ Κινέζου ήταν σκληρό κι άνέκφραστο.

Ο Τζό έχοντας πάντα το δεξί του χέρι στο περιστόφο, μέσα στην τσέπη του σενέχισε:

—Ο Τζακόμπι έσχεδίασε τη δολοφονία, γιατί ήθελε τη συλλογή. 'Εγιναν όμως λιγάκι στραβά τα πράματα. 'Ο Τόγια χτύπησε την Βιργινία Κρέιλ. Το χτύπημα τοθ κουδουνιού ήταν έξυπνο κόλπο. Μόλις ο Τζακόμπι άκουσε το κουδούνισμα κα-

τάλαβε τί γινότανε, κράτησε την καμαριέρα για να κουβεντιάση τάχα μαζί της, πραγματικά όμως για να δημιουργήση για τόν έαυτό του «άλλοθι».

Ο Τζό κύτταξε δλοένα τόν Κινέζο χαμογελώντας.

—Ο Τόγια υπετίθετο πώς έπρεπε να γυρίση στην καμπίνα του και να εξαφανισή το κλώμπι, με το όποθόν κτύπησε την μίς Κρέιλ. Στο άναμεταξύ ή καμαριέρα θα άφηνε τόν Τζακόμπι και θα έτρεχε στην καμπίνα της μίς Κρέιλ όπου θ' άνεκάλυπτε την δολοφονία.

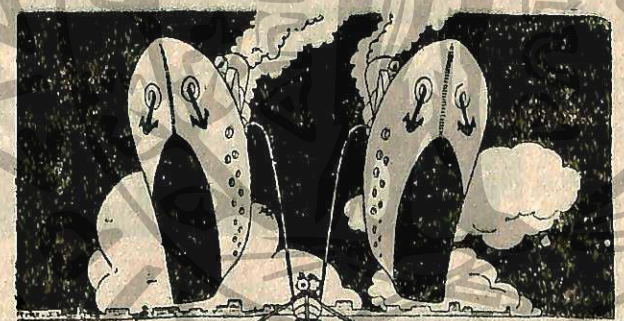
Ο Κινέζος άρχισε να άναπνήθ θάρεϊα, ένώ ο Τζό κρατώντας πάντα το περίστροφο, συνέχισε:

—'Η καμαριέρα άφήκε το

ΣΕΜΝΟΤΗΣ 100 %

—Για το Θεό, Μαίρη, το χέρι σου! —'Αδύνατον. Πρέπει να το ζητήσης από το μπαμπά.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

—Ξέρεις, όταν πρόκειται να κάμω μακρυνόν περίπατο με τη βάρκα μου, παίρνω μαζί μου και δυο ναυαγοσώστικά!

Τζακόμπι, πιθανώς μισό λεπτό μετά το κουδούνισμα. 'Όπως μοθ είπε την κρατούσε ρωτώντας την διάφορες άνοησίες. Κατευθύνθηκε τότε στον πίνακα τών κουδουνιών και είδε πώς χτυπούσε το νούμερο 29. 'Ενώ όπως πήγαινε, την φώναξαν στην καμπίνα 18.

Κι άφου σταμάτησε λιγάκι συνέχισε:

—Και ο Τόγια αντί να γυρίση στην καμπίνα του, όπως ήταν συμφωνημένο, διευθύνθηκε στην καμπίνα τοθ Τζακόμπι. Στο άναμεταξύ έρριξε ή εξαφάνισε το κλώμπι.

Ο Τζό έβγαλε με μιά γρήγορη κίνησι το περιστόφο του και προτεινόντάς το στον Κινέζο, είπε άπλά:

—Και έμαχαίρωσε τόν βαρώνο Τζακόμπι!...

Ο Κινέζος με μιά εαφνική κίνησι έκανε να έπιτεθή. Ο Τζό χωρίς να χάση την ψυχραιμία του πίεσε την σκανδάλη. 'Ενας δέξς κρότος άντήχησε στην καμπίνα ένώ ο Κινέζος λύγιζε στα πόδια του και το κεφάλι του έπεφτε.

Ο Τζό τόν πλησίασε λέγοντάς του σιγά.

—Τόγια, ήσουν ένας άνόητος! 'Υπήρχε αίμα στον Τζακόμπι, που δέν προερχόταν από την πληγή του. Κι άλλως τε το όνομά σου όπληρχε στον κατάλογο τών έπιβατών. Και όταν το είδα...

Σταμάτησε. Ο Σάμ Τόγια βογγούσε κι άφηνε το κορμί του να πέφτη. Και τότε μίλησε με μιά φωνή κομπιασμένη, άδύνατη:

—Στην Μανίλα τόν λέμε—ο άνθρωπος από τη Σαγγάη. Τόν μισούσαν όμως εκεί. 'Εκλεψε—έκανε όσες μόπορούσε να φανταστής πρόστυχες δουλειές. 'Ενας Κινέζος ήθελε να πάρη πίσω τα άγάλματα τα δικά του και της γυναίκας του. Με πλήρωσε καλά. Τώρα κι οι δύο έίνε νεκροί και τα άγάλματα θα γυρίσουν πίσω!...

—'Επεσε άνάσκελα. Ο Τζό έσκυψε άπάνω στο κορμί του.

—Πέθανε, είπε σιγά, μισοκλείνοντας τα μάτια του... 'Ενας δολοφόνος που ήθελε να τόν χρησιμοποιήση ο Τζακόμπι. Άπέτυχε όμως, γιατί κάποιος άλλος τόν έπλήρωσε να σκοτώση.

Σταμάτησε λιγάκι και πρόσθεσε:

—Τόν άνθρωπό από την Σαγγάη!...

—Μιά κινέζικη παροιμία λέει, είπε ο Ραντάν, πώς «το αίμα έίνε πιο πυκνό άπό το χοήμα».

—Και τόν αίμα έίνε ποθ πρόδωκε τόν Τόγια! είπε σιγά ο Τζό.

ΤΩΝ ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ

Ποιός ήταν ο "Είς Κίγκστον"

ΕΝ φαντάζεσθε, γιαγιά, πόσο είναι νοητευτικός !
Λέγοντας τα λόγια αυτά η Τζάνετ, κάθισε σ' ένα χαμηλό σκαμνάκι στα πόδια της κ. Μπάρμπερ.

Η Τζάνετ ήταν μόλις δέκα έπτα χρόνων, χαριτωμένη, με πλούσια μαύρα μαλλιά, που πλαισίωναν ένα προσωπάκι λεπτό και δυο μάτια μεγάλα που καθρέφτιζαν τη νύχτα στα σκοτεινά βάθη τους. Καθώς πρόφερε τα λόγια εκείνα, ένα ροδίνο χρώμα έβαψε τα βελουδένια της μάγουλα, ενώ τα βλέφαρα με τα μακρυά τσίνορα χαμήλωσαν με συστολή, ίσως για να μην αφήσουν στα μάτια να προδώσουν περισσότερα από αυτά που πρόσφεραν τα χείλη.

Η κ. Μπάρμπερ χαμογέλασε, ενώ έγω άφησα απότομα το βιβλίο που κρατούσα και της διάβαζα κάτι.

—Όταν τελειώσαμε την παρτίδα του τένις, και εγκαταλείψαμε το τερραίν, έξηκολούθησε η Τζάνετ, μās πρότεινε, σ' έμένα και σε δυο άλλες, να πάμε στην ταράτσα για να πιούμε κάτι. Είναι ψηλός, μελαχρινός και τόσο όμορφος, μ' εκείνο το άσπρο κασκόλ, που φορά γύρω στο λαιμό του. Αποτελεί ακριβώς τον τύπο του βίαιου, του δημητικού άνδρα.

Σταμάτησε απότομα και πάλι χαμήλωσαν τα βλέφαρα με τα μακρυά τσίνορα, γιατί την φορά αυτή, η λάμψη των μαύρων ματιών της, καθρέφτιζε ολοκάθαρα όσα έκρυβε στην καρδιά της.

Υστερα τα χείλη της πρόσφεραν σιγά :
—Τόν προσκάλεσα αύριο να πάρουμε μαζί το τσάι, γιαγιά.

Η κ. Μπάρμπερ άφησε το κέντημά της και σηκώνοντας το κεφάλι, την κύτταξε μ' ένα βλέμμα έρωτηματικό.

—Τόν συνήντησα κι' εγώ μερικές φορές, Τζάνετ, είπε. Πηγαίνει παντού παρ' όλο που δεν είναι παρά ελάχιστος καιρός που ήρθε στην Καλλιφόρνια. Συμφωνώ μαζί σου. Έχει πολύ καλό παρουσιαστικό και παίζει θαυμάσια τένις. Ποιός είναι όμως ο "Είς Κίγκστον ; Από που ήρθε και ποιά είναι η πηγή αυτού του μυθώδους πλούτου που έχει ;

Καθώς πρόσφερε τα λόγια εκείνα στράφηκε προς το μέρος μου. Το βιβλίο γλύστρησε από τα γόνατά μου και όταν έσκυψα βιαστικά να το πάρω, το χέρι μου έτρεμε.

★

Ποιός ήταν ο "Είς Κίγκστον ; Η έρώτησή αυτή γέμισε φόβο την καρδιά μου, παρ' όλο που κανένας δεν θα μπορούσε να υποπτευθώ ποτέ, ότι ο ωραίος εκείνος «μυστηριώδης άνδρας», που τραβούσε σαν μαγνήτης τις γυναίκες, που ήταν τόσο περιζήτητος στα σαλόνια, που οι έφημερίδες της Καλλιφόρνιας δημοσίευαν τακτικά την φωτογραφία του παρουσιάζοντάς τον σαν τόν άνδρα - γκατέ όλου του καλού κόσμου και σαν έναν άσσο του τένις, ήταν ο "Είς Στίγκερσον, ο άνθρωπος που άποτελούσε τόν μελανόν στίγμα του παρελθόντος μου !

Τα έξη χρόνια που πέρασα στο σπίτι της κ. Μπάρμπερ, όπου όλοι με περιέβαλλαν με συμπάθεια και υπόληψη, έσθυσαν ξαφνικά από τη νύχτη μου, και μου φάνηκε σαν ή σημερινή μου προσοπικιότητα, ή έμπιστη και αγαπημένη σύντροφός των Μπάρμπερ, να χάθηκε και σαν στη θέσι της να παρουσιάστηκε τόν άεμπιστομένο κορίτσι των δέκα οντώ χρόνων, που γυρίζοντας καταμόναχο στον δρόμο κάποια μέρα βροχερή, συνήντησε για πρώτη φορά τόν "Είς Στίγκερσον.

Το δώγμα του

Αυτότελης αισθηματική νουβέλλα της

Ήμουν κουρασμένη, κρύωνα και πεινούσα πολύ. Ή έλπιδα όμως ότι γρήγορα θα εύρισκα δουλειά και θα περνούσαν οι καλές μέρες, μου έδινε κάποιο θάρρος. Ή άποφασίς να έργασθώ με είχε ανάγκασει να εγκαταλείψω την άθλια πόλι στην οποία είχα ζήσει ως τώρα και όπου λίγες μέρες πριν, ο πατέρας μου πέθανε αφήνοντάς με έρημη στον κόσμο και πάμφτωχη. Τα βρεμμένα ρούχα μου κολλούσαν στο κορμί μου και τα πόδια μου τσαλαβουτούσαν στα νερά, ενώ όμως προχωρούσα πάντα. Ξαφνικά τὰ φανάρια κάποιου αυτοκινήτου έπεσαν επάνω μου.

Παρελθόντος

Άγγλίδος συγγραφέως ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΪ

Στάθηκα ακριβώς μπροστά στο φώς και χωρίς να καταλαβαίνω τί κάνω, σήκωσα τόν χέρι μου. Ή καρδιά μου χτυπούσε τρελλά και παρατηρούσα τόν γυμνό βρεμμένο μπράτσο μου που γυάλιζε στη λάμψη των φαναριών· για μιά στιγμή νόμιζα ότι δεν θα σταματήση. Όχι όμως. Υστερα από ένα δευτερόλεπτο, άκουσα ένα απότομο φρενάρισμα.

★

Ένα άνδρικό κεφάλι με μαύρα μαλλιά πρόβαλε από τόν πε-

ράθυρο. Τό πρόσωπό του ήταν λεπτό και χλωμό και ή φωνή του, όταν μου μίλησε, άντηχησε σκληρή μ' ένα τόνο δυσάρεσκείας.

—Γιά όνομα τού Θεού ! Είστε τρελλή ή μήπως θέλετε ν' αυτοκτονήσετε ;

Έγώ είχα παραλύσει από φόβο.

—Όχι. Άλλά είμαι τόσο κουρασμένη· περπάτησα ώρες πολλές... και...

Κύτταξα τόν πρόσωπό του που ήταν σκυρμένο δίπλα μου και έντελώς άνεξήγητα, ένα αίσθημα άνακουφίσεως πλημμύρισε την καρδιά μου.

Έρριξε τὰ χέρια του γύρω από τη μέση μου, μ' έναν βίαιο, συγχρόνως όμως και εύγενικό, τρόπο.

—Ω, είπε γελώντας, είστε όμορφη και τόσο μικρούλα...

Με ώδήγησε προσεκτικά στο εμπρός καθισμα τού αυτοκινήτου του, έρριξε την βαλιτσούλα μου μέσα, και κάθισε δίπλα μου.

★

Άφου με κύτταξε ακόμα λίγο, έβαλε μπρός τη μηχανή. Κι' έτσι ξεκινήσαμε οι δυο μας μέσα στον σκοτεινό, γεμάτο λάσπες δρόμο. Ωδηγούσε νευριασμένα, με τόν βλέμμα καρφωμένο κατ' ευθείαν μπροστά του. Σε μιά στιγμή τόν άκουσα να ψιθυρίζει :

—Τό μόνο που μου έλειπε τώρα ήταν ναχω μαζί μου και μιά γυναίκα !

Και μετά πρόσθεσε δυνατότερα γυρίζοντας προς έμένα :

—Πές μου, που θέλετε να σας οδηγήσω, γιατί είμαι βιαστικός...

—Δεν έχω καμιά ώρισμένη κατεύθυνση. Θέλω να πάω σε μιά μεγάλη πόλι, άπλητησα με έδύνατη φωνή.

Με κύτταξε προσεκτικά στα μάτια.

—Πεινάτε ; ρώτησε.

—Ω, ναι ! Έχω να φάω από χθές

★

Τό πρόσωπό του ήταν ωραίο, μελαχροινό με μιά όμορφη έντελως άρρενωπή. Καθώς δύθισε τὰ κατάρματα μάτια του στα δικά μου, ένοιωσα ένα έξοτο κύμα χαράς να γεμίξη την καρδιά μου. Έκείνος λιγόστεψε την ταχύτητα τού αυτοκινήτου και πλησιάζοντάς με περισσότερο έπιασε τόν μπράτσο μου. Τα λεπτά δάκτυλά του μ' έσφιγγαν δυνατά. Τα μάτια του εξέφραζαν στην άρχή οίκτο, σιγά σιγά όμως, καθώς άρχισε να σφίγγη ακόμα δυνατότερα τόν χέρι μου, ο οίκτος εξαφανίστηκε τελείως και μιά φλόγα έλάμπε στα μάτια του. Θάλεγε κανείς πώς ή φλόγα αυτή μ' έκαιγε όλόκληρη και ξυπνούσε τόν ναρκωμένο πνεύμα μου. Τό βλέμμα του γεμάτο έκκληξη και πόθο, καρφώθηκε στα χείλη μου. Έκλεισα τὰ μάτια μου νοιώθοντας άδυναμία ν' άντισταθώ σ' ότιδήποτε κι' αν έπιχειρούσε.

Έκείνος όμως έμεινε άκίνητος.

—Θά σταθώμε εδώ, είπε μαλακά σ' ένα έντελως διαφορετικό τόνο.

Καθώς έτρωγα λαίμαργα τὰ σάντουιτς, με τόν καφέ στο μικρό εκείνο κέντρο, τού διηγήθηκα όλη την ιστορία μου.

Γεννημένη σε μιά μικρή ήσυχη πόλι, από μητέρα την οποία δεν γνώρισα ποτέ, ήμουν ύποχρεωμένη, ύστερα από δυο ή τριών χρόνων φοίτησι στο σχολείο, να περιποιούμαι την μικρή, βρώμικη καμαρούλα, όπου ζούσα με τόν πατέρα μου. Μιά έσθια άχαρη και μονότονη, στερημένη από κάθε χαρά, ως την ήμερα που ο πατέρας μου πέθανε. Τότε πήρα την άπόφασιν να εγκαταλείψω την μικρή εκείνη πόλι και να πάω να κάποια μεγαλύτερη όπου θα μπορούσα να βρω δουλειά.

—Κι' έτσι, είπα άδειάζοντας τὸ φλυτζάνι μου, τώρα πηγαίνω όπου με θάλλει ἡ ἄκρη. Χωρὶς καμμιὰ κατεύθυνση, μ' ἕνα μόνο σκοπὸ νὰ φύγω ὅσο μπορῶ πὺλ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴ φτώχεια ποὺ ἄφησα πίσω μου.

Χαμογέλασε ἀόριστα.

—Κι' ἐγὼ ἐπίσης φεύγω γιὰ πολλὸ μακριά. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀθλιότητα.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἕνα αὐτοκίνητο στάθηκε στὴ πόρτα. Τὸ πρόσωπο τοῦ συντρόφου μου συσπάστηκε νευρικά, καθὼς ἐξήριξε ἕξω ἕνα κλεφτὸ δλέμμα.

Δυὸ ἄνδρες μὲ περιστροφή περασμένα στὴ ζώνη τους, μπήκαν μέσα. Ἐξορῖξαν ἕνα βλοσυρὸ δλέμμα σ' ὅλη τὴν αἴθουσα καὶ σταμάτησαν σ' ἐμᾶς. Μᾶς περιεργάστηκαν προσεκτικὰ καὶ ὕστερα κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι, παραγγέλλοντας καφέ. Ὁ ἰδιοκτήτης τοὺς σέρβιρε καὶ μετὰ ἦρθε νὰ πάρη τὰ δικὰ μας σερβίτσια. Ὁ Ἐἰς φαινόταν νευρισμένος καὶ σκεπτικός.

★

—Θέλετε κανένα δωμάτιο; ρώτησε εὐγενικά, ὁ ξενοδόχος. Ἡ καρδιά μου ἔπαψε νὰ χτυπᾷ καὶ ἦμουν ἔτοιμη νὰ μιλήσω, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἐἰς ἀπήντησε μαλακά:

—Ναί, θέλουμε. Καὶ σὲ παρακάλω νὰ τὸ ἐτοιμάσης γρήγορα. Ἡ γυναίκα μου εἶναι πολλὸ κουρασμένη.

Ἐνοίωσα τὸ αἵμα νὰ παγώνει στὶς φλέβες μου. Καταλάβαινα ὅτι οἱ δυὸ ἐκείνοι ἄνδρες ἦσαν ἀστυνομικοὶ καὶ φοβόμουν νὰ μιλήσω μπῆκως μ' αὐτὸ προξενήσω κατὶ ἀνεπανόρθωτο. Αἰσθανόμουν ὅμως φόβο γιὰ τὸν ὥραϊο ἐκείνον ἄνδρα...

Ξαφνικά, ἐνοίωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγω σὰν κυνηγημένο ζῶο, ὁ Ἐἰς ὅμως μὲ κρατοῦσε σφικτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸ δλέμμα του μοῦ ἐπέβαλλε σιωπὴ.

Στὴ ζεστὴ ἐκείνη καμαρούλα, μὲ τὴν ἀπλὴ ἐπίπλωσι καὶ τὸ καθαρὸ κρεβάτι, αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτὸ μου κάπως πὺλ ἥσυχον. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ μαστίζει τὰ τζάμια. Ἐκείνος κλείδωσε τὴν πόρτα, μὲ κτύπησε καλὰ καὶ μὲ τὸ χέρι του σήκωσε τὸ κεφάλι μου.

—Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω καθόλου, εἶπε μ' ἕνα ἀδιάφορο χαμόγελο. Μπορεῖτε νὰ μένετε ἥσυχον.

Ἡ ἐπαφὴ ἐκείνη μὲ τὸ ζεστὸ χέρι του, ἐρέθισε λίγο τὴ σάρκα μου... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πατέρα μου, ἡ πορεία τὸν δυὸ ἐκείνων ἡμερῶν, ὅλα αὐτὰ μὲ εἶχαν φέρει σὲ μιὰ κατάσταση ἐξάλυψης... Τὸ δλέμμα ποὺ τοῦρριζα φαίνεται ὅτι ἦταν πολλὸ αὐστηρὸ, γιὰτὶ τὸν εἶδα νὰ ξαρώνη μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα, εἶπε καὶ μετὰ πρόσθεσε γελώντας: Μπορεῖτε νὰ ξεντυθῆτε καὶ νομίζω ὅτι δίπλα ὑπάρχει ἕνα μπάνιο ἂν θέλετε νὰ λουστῆτε...

Ἡ παραδεισένια εὐτυχία

ΓΛΥΣΤΡΗΣΑ στὸ μπάνιο μ' εὐχαρίστησι. Τὸ ζεστὸ νερὸ μούκανε πολλὸ καλὸ. Ξεκούρασε τὸ κορμί μου, καὶ οἱ σκέψεις μου ἠρέμισαν κάπως. Ἀρχισα νὰ σκέπτομαι τὴν κατάσταση μου. Ἡ δυστυχία λοιπὸν μὲ εἶχε φέρει στὴν ἀνάγκη νὰ δεχθῶ ν' ἀκολουθῶ ἕνα ἄγνωστο στὸ δωμάτιο κάποιου ξενοδοχείου; Εἶχα γίνει λοιπὸν μιὰ εὐνοη γυναικα;

Ἡ σκέψις μου πέταξε ξανά στὸ Σλάγκ, τὴ μικρὴ, ἥσυχον πόλι όπου ἔζησα ὡς τώρα. Γρήγορα ὅμως ἐδίωξα τὴ σκέψι αὐτή. Καλὴ ἢ κακὴ ἡ ζωὴ ἐκείνη πάντως ἀνῆκε ὀριστικὰ στὸ παρελθόν. Τὸ παρόν μου ἦταν ὁ ὥραϊος ἐκείνος ἄνδρας, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα μοῦ εἶπε πὺλ γελώντας ὅτι δὲν θὰ «μ' ἐνοχλοῦσε» καθόλου... Ὁ ἄνδρας ποὺ μοῦ ξύπνησε τόσο πρωτόγνωρα αἰσθήματα...

Ὅταν μπήκα στὴν κάμαρα, εἶδα ὅτι ἐκείνος ἔλειπε. Ἐπεσα κάτω ἀπὸ τὰ ζεστά σκεπάσματα καὶ εἶχα ἀποκοιμηθῆ σχεδόν, ὅταν τὸν ἀκουσα νύχεται. Χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς, μπήκε στὸ μπάνιο. Ὅταν ἦρθε πάλι στὴν κάμαρα, μπόρεσα νὰ τὸν δῶ καλὰ καθὼς ἡ ἀντανάκλασις τῆς φωτιᾶς ἔπεφτε πάνω του. Ἦταν γυνὸς ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω.

Ἀπλῶσε τὸ σακάκι του στὸ πάτωμα, κοντὰ στὸ τζάκι καὶ κᾶθησε ἀπάνω. Ἐγὼ ἦμουν τώρα ἐντελῶς ξύπνια καὶ ἡ θύελλα ποὺ εἶχε ξεσπάσει ἔξω ὀρμητικὴ, μοῦδινε μιὰ περιεργὴ ἔξαρσι. Τὶ ὥραϊος ποὺ ἦταν, καθὼς οἱ ἀντανάκλασις τῆς φωτιᾶς φώτιζαν τὸ πρόσωπο μὲ τὰ μαῦρα καταρῶ μαλλιά καὶ τὸ μισόγυμνο μεταλλοκοινὸ κορμί ποὺ θάλεγε πῶς ἦταν σκαλισμένο πάνω στὸ πολυτίμητο μάρμαρο, ἀπὸ τὸν πὺλ ἄξιο τεχνίτη. Σωστός ἡμίθεος! Κάτι σὰν ζαλάδα πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἐνοίωσα τὸ αἷμα νὰ κυλᾷ μὲ ὀρμὴ στὶς φλέβες μου... Χωρὶς νὰ νοιώθω τί κάνω, πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ στάθηκα δίπλα του!

★

—Τί θέλετε; μὲ ρώτησε ἀπότομα.

—Ἦθελα νὰ σὰς πῶ... νὰ σὰς πῶ..., κομπιᾶζα. Νὰ σὰς εὐχαριστήσω δηλαδῇ...

—Καθίστε κάτω, μοῦ εἶπε πὺλ εὐγενικά τώρα.

Γλύστρησα μαλακὰ δίπλα του.

—Πόσο χρονῶν εἰσθε; μὲ ρώτησε.

—Δέκα ὀκτώ.

Μὲ πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά μου ποὺ εἶχαν λυθῇ καὶ χύθηκαν σὰν χρυσὸ κύμα στοὺς ὤμους μου... Χωρὶς νὰ θέλω ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ γυμνὸ στήθος του...

—Πόσο εἰσθε ὥραϊος! εἶπα καὶ ἀμέσως μετανοίωσα γιὰ ὅ,τι εἶχα κάνει καὶ εἶχα πει.

—Ὁραῖος; εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. Ἐσ εἰς εἰσθε ὥραϊα!...

Σ' ἕνα σπινθήρισμα τῆς φωτιᾶς μπόρεσα νὰ δῶ τὰ μάτια του.

Ἦσαν πάλι γεμάτα φλόγα...

Ἐξακολουθώντας νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά μου ἀπαλά, μὲ ξάπλωσε κάτω καὶ ἔσκυψε πάνω μου. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τρελλὰ κι' ἐνοίωσα μιὰ φωτιὰ ν' ἀνάβῃ μέσα μου καθὼς ἔσφιξε τὰ χεῖλιά του στὰ δικὰ μου... Φιλὶ ζεστό, ἄγριο, γεμάτο πάθος...

Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμα του, ἤξερα ὅμως ὅτι κάθε προσπάθεια ἦταν μάταιη. Μοῦ φαινόταν ὅτι ὅλες οἱ πίκρες καὶ οἱ στερησεις ποὺ ὑπέφερα ὡς τώρα, ἦσαν γιὰ νὰ νοιώσω τὴν τρελλή, τὴν ἀσύγκριτη στιγμή τοῦ παρόρου ἐκείνου ἔρωτα...

Ἦμουν ἕνα τίποτα, ἕνα μηδενικὸ μέσα στὰ δυνατό χέρια τοῦ ὥραϊου ἐκείνου ἄνδρα ποὺ μὲ εἶχε φέρει μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν κρῦα νύχτα, σ' ἕνα κόσμον γεμάτο ἔκστασι... Ἀπαλά, τρυφερά, κατὰ φιλιὰ στὸν λαιμὸ μου καὶ μετὰ δὲν θυμᾶμαι πὺλ τίποτα ἔπεσε πὺλ παραδεισένια εὐτυχία...

Ἐάν ἀπὸ ἐνστικτο προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμα του, ἤξερα ὅμως ὅτι κάθε προσπάθεια ἦταν μάταιη. Μοῦ φαινόταν ὅτι ὅλες οἱ πίκρες καὶ οἱ στερησεις ποὺ ὑπέφερα ὡς τώρα, ἦσαν γιὰ νὰ νοιώσω τὴν τρελλή, τὴν ἀσύγκριτη στιγμή τοῦ παρόρου ἐκείνου ἔρωτα...

«Ξέρεις μὲ ποῖον βρίσκεσαι;»

Ἀνατολὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας ἔφερε τὸ ξύπνημα στὴν πραγματικότητα. Τὸ μυαλό μου γύρισε συγκεχυμένα στὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας. Ἡ θύμησι αὐτὴ γέμισε αἰσιοδοξία τὴν καρδιά μου καὶ ἐνοίωσα ξαφνικά μιὰ χαρὰ γιὰ τὴν ζῶη νὰ πλημμυρίσῃ ὅλο τὸ εἶναι μου.

Ντύθηκα βιαστικά ἐνῶ συγχρόνως ἀναρωτιώμουν ποῦ νὰ ἦταν ἄραγε ὁ Ἐἰς. Τὸ σακάκι του ἦταν ἀκόμα ἀφημένο στὸ πάτωμα ὅπως τὸ εἶχε πετάξει χθὲς τὸ βράδυ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο μπήκε μέσα σκυθρωπὸς καὶ νευρισμένος, μὲ μιὰ ἐφημερίδα στὸ χέρι.

—Μάζεψε τὰ πράγματά σου, μοῦ εἶπε ξερά. Θὰ φύγωμε.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα μὲ τὸ προαίσθημα κάποιου ἀόριστου κινδύνου.

—Μὴ ρωτᾷς τίποτα! μοῦ εἶπε καὶ ἡ φωνὴ του ἀντήχησε σκληρῶς, γεμάτη ἀνυπομονή. Σοῦ εἶπα νὰ ἐτοιμάσης τὰ πράγματά σου.

Ἐσκυψά τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ μὴ δῇ τὰ δάκρυα ποὺ ξεχείλιζαν ἀπὸ τὰ μάτια μου. Φαίνεται πῶς μὲ λυπήθηκε, γιὰτὶ σήκωσε ἀπαλά τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ χέρι του καὶ μὲ φίλησε στὸ στόμα.

—Θέλεις νάρθῃς μαζί μου; ρώτησε μὲ μαλακὴ φωνὴ τώρα.

—Ὦ, ναί, εἶπα. Πάρε με μαζί σου!

Μοῦ φαινόταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ, σὰν ὅλα τὰ δέκα ὀκτὼ μου χρόνια, νὰ τὰ εἶχα ζήσει μαζί του.

Ἐξορῖξα τὰ πράγματά μου μέσα σὲ μιὰ βαλίτσα καὶ τὸν ἀκολούθησα στὸν δρόμο. Ἦταν ἕνα ἡλιόλουστο πρωῒν.

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, εἶχε ἐτοιμάσει τὸ αὐτοκίνητο, εἶχαμε μὴ μέσα καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβω, τρέχαμε κι' ὅλας μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα στὸν μεγάλο δρόμο.

★

Ἐξορῖξα μιὰ ματιά στὴν ἐφημερίδα, ποὺ εἶχε πετάξει στὸ πλάτωμα τοῦ αὐτοκινήτου.

—Φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ ξέρῃς μὲ ποῖον βρίσκεσαι τὴν στιγμή αὐτή, δὲν εἰν' ἔτσι; μὲ ρώτησε ἐκείνος.

Ἐγὼ διάβαζα μηχανικά τοὺς διαφόρους τίτλους ὅταν ξαφνικά τὰ μάτια μου σταμάτησαν σὲ μιὰ εἰδησιὰ ποὺ ἔφερε τὸν ἐξῆς τίτλο: «Διάρρηξις στὴν Τράπεζα τοῦ Νιουοντί». Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ κλοπὴ διεπράχθη ὑπὸ ἐνός μόνον διαρρηκτοῦ.

Χωρὶς νὰ θέλω θυμήθηκα κατὶ μικροεπεισόδια στὰ ὁποῖα δὲν εἶχα δώσει καμμιὰ σημασία πρὶν, χθὲς τὸ βράδυ ὅταν πρῶθενι μὲ δραπέτευση. Μετὰ, δυὸ ἄνδρες μὲ τὰ περιστρόφα ποὺ συναντήσαμε στὸ κέντρο. Ἡ φράσις τοῦ Ἐἰς: «...θέλουμε ἕνα δωμάτιο, ἡ γυναίκα μου εἶναι πολλὸ κουρασμένη». Καὶ τελευταία ἡ ἐρώτησις του: «Ξέρεις μὲ ποῖον βρίσκεσαι τὴ στιγμή αὐτή;»

Ἐδρεῖξα μὲ τὸ δάκτυλό μου τὴν εἰδησιὰ τῆς κλοπῆς, καὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ ρώτησα:

—Μήπως αὐτό;...

—Ναί.

—Ὅποτε οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι τὴν περασμένη νύχτα... ἔπειδὴ νόμισαν ὅτι βρίσκεσαι μὲ... μὲ τὴν γυναίκα σου... γι' αὐτὸ δὲν σὲ ὑποκατέστησαν;

—Ναί. Ὅταν ἀκουσαν ὅτι ζητοῦσα δωμάτιο ἔμειναν ἄφωνοι!

Στὸ δρόμο μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία του. Ποτὲ στὴ ζῶη του δὲν εἶχε κάνει καμμιὰ ἀτιμία καὶ τὴν διάρρηξι αὐτὴ τὴν σκέφθηκε μόνος του ὅχι ἀπὸ ροπή πρὸς τὸ κακὸ, ἀλλὰ ἀπλῶς γιὰτὶ ἤθελε νὰ φύγῃ μακριὰ καὶ μὲ τὰ χρήματα ἐκείνα νὰ δημιουργήσῃ κάπου ἄλλου μιὰ καινούργια ζῶη. Εἶχε μελετήσῃ προσεκτικὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου του, τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε στὴν ἐντέλεια τὰ χρήματα τὰ εἶχε κρύψει σὲ ἀσφαλὲς μέρος. Τώρα ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κλοπῆς καὶ νὰ μείνῃ κρυμμένος κάπου ὥς ὅτου ξεχασθῇ τὸ ἐπεισόδιον καὶ παύσῃ ἡ ἀστυνομία νὰ ἐνδιαφεύρεται γιὰ τὸν δράστη. Τότε θὰ γύριζε νὰ πάρῃ τὰ χρήματα καὶ θὰ μπορούσε ἀμέσως νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη μὲ κανένα ἀπὸ τὰ φορτηγὰ πλοῖα ποὺ πηγαίνουν στὴν Νότιο Ἀμερική.

Χαμογελώντας στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Πρὸς τὸ παρόν ὅμως πῆρα μαζί μου ἑσένα, μωρό, εἶπε. Ἡ δραπέτευσίς αὐτὴ μοιάζει μὲ γαμήλιο ταξίδι. Ποτὲ στὴ ζῶη μου δὲν ἔζησα πὺλ ὁμορφες ὥρες!

Καὶ σκύδοντας μὲ φίλησε.

Καὶ σκύδοντας μὲ φίλησε.

Καὶ σκύδοντας μὲ φίλησε.

Καὶ σκύδοντας μὲ φίλησε.

Γιὰ μιὰ ὁμορφὴ καινούργια ζῶη

ΣΕ ΤΙ ἐπικινδύνει θέσι ποὺ εἶχα φέρει τὸν ἑαυτὸ μου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω! Στὴν ἀρχὴ μὲ κατέλαβε ἕνας πανικός, σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸ συναίσθημα αὐτὸ ὑποχώρησε ἀφήνοντας τὴ θέσι του σ' ἕνα ἄλλο πολὺ γλυκὸ: ἀνῆκα στὸν Ἐἰς ψυχρῶς καὶ σώματι, στὸν διαρρηκτὴ αὐτόν, καὶ τίποτα στὸν κόσμο δὲν ἦταν ἄξιο νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸν ἀκολουθῶ παντοῦ.

Ἦμουν ἐρωτευμένη μαζί του σὲ σημείο ἀπάνταστο, μ' ἕνα ἔρωτα ποὺ σκοτίζει τὸ πνεῦμα, ποὺ σαρώνει μέσα σου ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθήματα καὶ αὐτὸ ἀκόμα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ποὺ σὲ κάνει νὰ μὴ διστάζῃς μπροστὰ στὸν κίνδυνο οὔτε καὶ σ' αὐτὸν τὸν θάνατο ἀκόμα.

«Ἡ φύσις του δὲν εἶναι ἐγκληματική, ἔλεγα στὸν ἑαυτὸ μου, ἴσως γιὰ νὰ καταπνίξω τὴν ἀδύνατη ἐξέγερσι τῆς συνειδήσεώς μου, τοῦ ἦταν ἀπλὰ ἀνυπόφορη ἡ φτώχεια καὶ θέλησε ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπ' αὐτήν.»

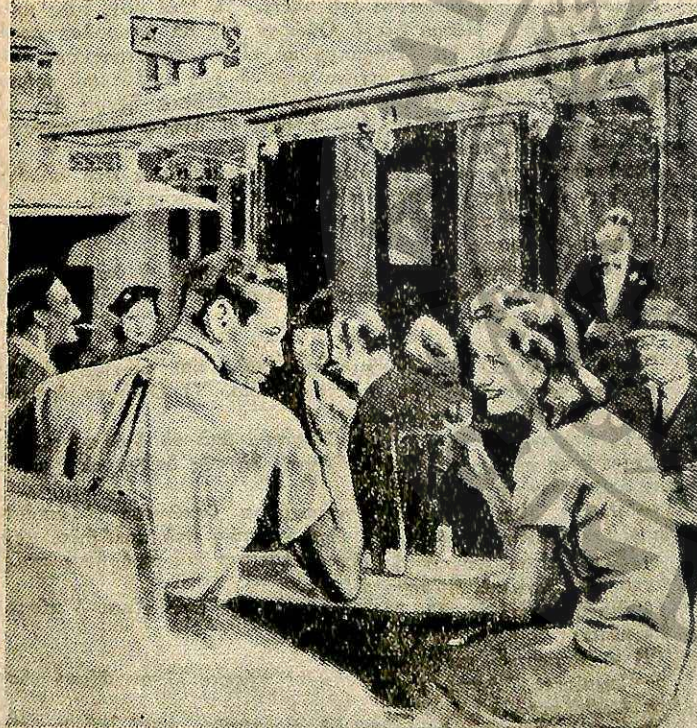
Κι' ἔτσι τρέχαμε, τρέχαμε διαρκῶς καὶ κάθε λεπτὸ μᾶς ἔφερε μακρότερα ἀπὸ τὸν Νιουοντί καὶ τὴν Τράπεζα. Τὴν νύχτα σταματοῦσαμε γιὰ λίγο στὸς περισσότερους σταθμοὺς καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τρέχαμε μέσα σὲ πόλεις, χωριά καὶ σὲ ἐξοχές. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως καὶ ἡ διαδρομὴ ἦταν τόσο ὑπέροχη ὥστε μοῦ φαινόταν ὅτι ζοῦσα σ' ἕνα ἀδιάκοπο δνειρο: παρακαλοῦσα μέσα μου νὰ μὴ γυρίσῃ ποτὲ στὴν πραγματικότητα.

Τὶς νύχτες, ὅταν μαζεῦόμουν στὴν ἀγκαλιά του, μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερική καὶ γιὰ μιὰ ὁμορφὴ καινούργια ζῶη ποὺ μᾶς περιέμενε ἐκεῖ κάτω.

—Τώρα εἶναι χειμῶνας ἐκεῖ, μοῦ ἔλεγε γελώντας. Εἶναι τόσο μακριὰ ποὺ καὶ οἱ ἐποχές ἀκόμα εἶναι διαφορετικὲς!

★

Δυὸ βδομάδες πέρασαν. Δυὸ βδομάδες γεμάτες ἔρωτα καὶ

Ξετακοτούσαμε σὲ διάφορους σταθμοὺς καὶ παίρναμε καὶ τὴν...

τρέλλες, μὲ τὴν διαρκὴ συναίσθησι ὅμως κάποιον κινδύνου ποὺ παραμόνευε πάντα ἐκεῖ κοντὰ.

Ἡ μόνη μου σκέψις ἦταν πῶς νὰ κατορθώσωμε νὰ δραπέτευσομε. Ἀν γινόταν αὐτὸ χωρὶς κανένα ἀπόροτο, τότε ἡ ζωὴ θ' ἀνοίγονταν ῥόδινη μπροστὰ μας. Ἡ ἀγάπη μου ἦταν τόσο ἀπύλητη ὥστε δὲν μ' ἄφηνε νὰ ὑποπτευθῶ κανέναν ἄλλον κίνδυνο.

Δυὸ βδομάδες πέρασαν κι', ὕστερα μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ τὸν περιμένα στὸν σταθμὸ κάποιος μικρὸς πόλεως, ὁ Ἐἰς δὲν ἦρθε!

Εἶχε πάει μὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ προμηθευθῇ βενζίνη καὶ μ' ἄφησε μαζί μὲ τὴ βαλίτσα μου νὰ τὸν περιμένο στὸν σταθμὸ. Μιὰ ὥρα πέρασε ἔτσι κι' ὕστερα ἕνα κακὸ προαίσθημα ἔσφιγγε τὴν καρδιά μου. Ὅταν ἐκείνος δὲν βρισκόταν κοντὰ μου, τὸ αἰσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνέσεως μ' ἐγκατέλειπε, καὶ μαῦρες σκέψεις πλημμύριζαν τὸ μυαλό μου.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀνησυχία δυνάμωνε καὶ ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μέσα μου ἡ πεποίθησις ὅτι κατὰ τὸ δυσάρεστο εἶχε συμβῇ. Θάχαζε ἴσως νὰ πάω ὡς τὸ μαγαζὶ τῶν ἀνταλλακτικῶν γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει. Ξαφνικά, ἐντελῶς ἀνεξήγητα, σχηματίσθηκε μέσα μου ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ξαναἰδῶ ποτέ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη μπήκε στὸν σταθμὸ κάποιος καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ μὲ τὸν γραμματέα τοῦ σταθμοῦ.

—Ἐβαλες τὸ ραδιόφωνο, Μπίλ; τοῦ εἶπε. Ὁχι; Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ βάλῃς. Ἡ ἀστυνομία καταζητεῖ αὐτόν τὸν διαρρηκτὴ ποὺ ἔκλεψε τὴν Τράπεζα τοῦ Νιουοντί. Ἀκουσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ πιθανὸν νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν παραδῶσῃς στὴν ἀστυνομία. ἂν ἐρθῇ κατὰ δῶ. Θὰ πάρῃς καὶ τὴν ἀμοιβή, πρόσθεσε γελώντας.

Κρῖος ἰδρώτας μὲ περιέλουσε καὶ τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Βγήκα ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ ἄρχισα νὰ περπατῶ.

Κυνηγημένοι! Αὐτὸ εἴμαστε καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαμε νὰ εἴμαστε πάντα χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ θροῦμε πουθενὰ ἕνα μέρος ἀσφαλές. Ὅλες οἱ ἐλπίδες μου καὶ τὰ δνειρά μου εἶχαν πλάσει γιὰ μιὰ ζῶη ἀκίαντη, εἶχαν τσακισθῇ κάτω ἀπὸ τὴν συναίσθησι τῆς ἀμείλικτης πραγματικότητος. Τὸ σφάλμα ποὺ μένει ἀτιμώρητο, ὅσο κι' ἂν ἀργήσῃ, θάρθῃ καὶ ποὺ θὰ πληρωθῇ.

Καταστέλλοντας τὴν ταραχὴ μου, πῆγα στὸ μαγαζὶ ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ βενζίνη. Ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι εἶχε φύγει πρὶν μιὰ ὥρα!...

Στὴν ὑπηρεσία τῶν Μπαρμπερ

ΕΝ ἔκλαψα. Ὁῦλεγε κανεὶς πῶς κάθε τι μέσα μου εἶχε ναρκωθῇ. Ἀσυναίσθητα ἄρχισα νὰ περπατῶ. Περπάτησα πολλὸ μέσα σὲ καταπαύσινα χωράφια, κάτω ἀπὸ ἕνα καυτερὸ ἥλιο καὶ μόνο ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ὥρες, ἀφοῦ διέσχισα ἀρκετὰ χιλιόμετρα, μόνο τότε ἄρχισα νὰ συνέρχομαι...

Δὲν ἐνοιώθα κανέναν πόνο στὴν ψυχὴ μου, μόνο τὴν κούρασι τοῦ κορμοῦ μου αἰσθανόμουν. Λίγο-λίγο τὸ μυαλό μου ἄρχισε νὰ δουλεύῃ. Σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσω τὸ ταξίδι μου γιὰ νὰ φτάσω στὴν Νέα Ὑόρκη. Πῶς ὅμως; Χρήματα δὲν εἶχα καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ πεινούσα καὶ διψούσα τρομερά.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάστημα ποὺ περπάτησα ἀκόμα, διέκρινα ἕνα σκυρὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε σὲ μιὰν ἐπαύλη.

Πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ πάω ἐκεῖ καὶ νὰ ζητήσω λίγο νερό.

Καθὼς ἔφτανα στὴν καγγελλόπετρα, εἶδα στὸν κῆπο δυὸ γυναικες νὰ μιλοῦν. Ἡ μιὰ θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ. Ἀξιοπρεπής, μὲ γκριζὰ μαλλιά καὶ εὐγενικὸ παρουσιαστικόν. Ἡ ἄλλη θὰ ἦταν ὑπηρετριά. Τὸ παχὺ, ἀγαθὸ πρόσωπό της, ἐξέφραζε μεγάλῃ στενοχώρια. Ἐνα κοριτσάκι 12 περίπου χρονῶν, καθισμένο στὰ σκαλοπάτια, ἐπαίξε μ' ἕνα σκύλο. Λίγο μακρότερα στεκόταν μιὰ πολυτελὴς κούρσα, ἐνῶ ὁ σωφὲρ περιέμενε ἀπ' ἔξω.

Ἡ κυρία μὲ τὰ γκριζὰ μαλλιά εἶπε:

—Πραγματικά, Ντόλλυ, αὐτὸ εἶναι σωστὴ τραγωδία! Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, τώρα μάλιστα ποὺ ὁ Οὐώρεν θάρθῃ ἔδω γιὰ τὸ σῶμα-ἐντ. Ἀν τὸ σπῆν δὲν ἦταν τόσο μεγάλο κι' ἐσὺ δὲν θὰ ἦσουν ἀναγκασμένη νὰ κάνῃς περισσότερη δουλειὰ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ μπορεῖς...

Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ μόνο τότε μὲ πρόσεξε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, λυπάμαι πολὺ ποὺ σὰς ἐνοχλῶ, εἶπα μὲ μεγάλη προσπάθεια. Θὰ σὰς ἦταν δυνατόν νὰ μοῦ δώσετε ἕνα ποτήρι νερό;

Παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό μου, αἰσθανόμουν εἰς σ' ὅλο μου τὸ σῶμα.

—Φτωχὸ παιδί, εἶπε ἡ κυρία καὶ τὰ λόγια της ἦσαν τὸ ἴδιον εὐ

πονεμένη παιδική μου ηλικία. Στο τέλος ξέσπασα σε κλάματα και μου φαινόταν πως τα δάκρυα εκείνα ξέπλυναν όλο το πάθος που είχα νοιώσει για τον Έις, και που με κυβερνούσε τυφλά δυο ολοκληρωτές εβδομάδες.

Δεν της ανέφερα τίποτα για την ιστορία αυτή... Ή συμπάθειά της για μένα, ύστερα από την εξιστόρησή της της δυστυχισμένης ζωής μου, ήταν τόσο ζωηρή, άλλωστε και ο παρόμοιος εκείνος έρωτας μου φαινόταν τόσο μακρινός τώρα, ώστε θεώρησα έντελώς περιττόν να της αναφέρω το κεφάλαιον αυτό.

Έτσι έγινε η γνωριμία μου με τους Μπάμπερ.

Την προηγούμενη μέρα άκριβώς, τους είχε φύγει κάποια υπηρέτρια, και βρίσκονταν σε απόγνωση καθώς δεν υπήρχε κανείς για ν' αναλάβει το νοικοκυριό του άπεραντου εκείνου σπιτιού. Η κ. Μπάμπερ, λεπτή και φιλάσθενη όπως ήταν, δεν μπορούσε να τα καταφέρει μόνη της κι' εκείνο άκριβώς το βράδυ έφθανε και ο γιός της Ούωρεν, για το σπίτι - έντ. Και τότε σαν να ήταν όλα προσχεδιασμένα, βρέθηκα εγώ, πρόθυμη να πάρω τη θέση της υπηρέτριας. Από τότε εγκατεστάθηκα μαζί τους στην άνετη, παλιά έπαυλη.

— Αλήθεια, αυτό ήταν ανέλπιστο, αγαπητή μου, μου είπε η καλή κυρία με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά. Χαίρομαι επίσης που η τύχη σ' έφερε εδώ, κοντά μου κι' έτσι δεν θα είσθε αναγκασμένη να τρέχετε μόνη και άπροστάτευτη σε άγνωστες πόλεις. Δεν θα σ' ενοχώσω όμως σαν συνηθισμένη υπηρέτρια. Είστε τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη. Θα είσθε άπλωσ δοηθός μου.

Οι έφημερίδες έγραφαν διαρκώς σχετικά με την διάρρηξη της Τραπέζης Νιούοντικ' από εκεί έμαθα ότι δεν συνέλαβαν ποτέ τον Έις.

★

Ύστερα από λίγον καιρό οι Μπάμπερ εγκατέλειψαν την έξοχική τους έπαυλη και επέστρεψαν στο σπίτι τους στην Καλλιφόρνια. Φυσικά τους άκολουθήσα κι' εγώ. Σιγά-σιγά είχα γίνει αγαπητό και άπαραίτητο μέλος του σπιτιού τους.

Ο Ούωρεν Μπάμπερ, ο οποίος παρακολουθούσε ανώτερες σπουδές, μ' εβόηθησε πολύ στο δέσιμο των πραγμάτων.

— Εδώ είναι ένα βιβλίο που αγόρασα για την Τζάνετ, μου είπε καθώς με είδε να ετοιμάζω την βαλίτσα της μικρής. Είναι η αλήθεια ότι είναι κάπως ακατάλληλο για την ηλικία της, της το υποσχέθηκα όμως... Θα σ' παρακαλέσω να το βάλετε μαζί με τα άλλα της πράγματα.

Δεν ήταν όμορφος ο Ούωρεν' είχε μέτριο άνάστημα, μαλλιά ξανθά και πρόσωπο πολύ χλωμό. Μόνο τα μάτια του ήσαν λαμπερά μ' ένα βαθύ γαλάζιο χρώμα και εξέφραζαν ένεργεια και θέληση. Εκείνο όμως που ήταν πραγματικά έλκυστικό στον νέο αυτόν ήταν η φωνή του : θερμή, θαυμάια και είχε έναν τόνο ειλικρινείας.

Κύτταξα το βιβλίο. Έπιγραφόταν : «Τζέιν Έγκερ».

—Τό έχετε διαβάσει ; με ρώτησε με ξαφνικό ενδιαφέρον.

—Ένοιωσα τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν.

—Δεν έχω διαβάσει τίποτα. Ξέρετε, δεν πήγα σχεδόν καθόλου στο σχολείο.

—Ω, αυτό δεν έχει καμιά σημασία, είπε με φωνή γεμάτη συμπάθεια και τόκη. Την μόρφωση δεν την παίρνει κανείς στο σχολείο. Αυτή είναι πολύ γελοία αντίληψη. Θέλετε να διαβάσετε το βιβλίο ;

—Με μεγάλη εύχαριστησι.

Η συστολή, που είχε δώσει με το χαρακτηριστικό χρώμα της τα μάγουλά μου, είχε εξαφανισθή και μέσα μου ένοιωθα έναν δυνατό πόθο να μη φανώ έντελως αναφάδρητη μπροστά σ' αυτόν τον μορφωμένο και ραφινάτο νέο. Ένοιωθα τα μάτια του να ζητούν επίμονα τα δικά μου.

—Ξέρετε, είπε με θερμή, αλσθάνομαι ότι θ' αγαπάτε κάθε τι το αληθινό, γιατί είσθε όμορφη, κι' εγώ πιστεύω απόλυτα στην άρχη κάποιου φιλοσόφου : η αλήθεια και η καλλονή συναντώνται...

Καθώς μου μιλούσε πήρε το χέρι μου στα δικά του. Ή χειρονομία αυτή δεν είχε κανένα ποταπό έλατήριο, και με συγκίνησε ως το βάθος της καρδιάς μου. Σαν από ένστικτο ένοιωσα ότι είχα βρή έναν φίλο... Κατόπιν που με σεβόταν και που δεν θα ζητούσε ποτέ να έπωφεληθώ της άθωότητος και της άπειρίας μου...

Μιά όμορφη ζεστή νύχτα

ΜΕΙΝΑΜΕ λίγους μήνες στο Ούεστ Κόαστ και όταν ήρθε ο καιρός να επιστρέψω στη Νιούγκλαντ, ο γιατρός έδήλωσε ότι η υγεία της κ. Μπάμπερ, δεν επέτρεπε το ταξίδι αυτό. Κι' έτσι αποφασίσαμε να μείνουμε στο Ούεστ. Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε' ήμουν ήσυχη και εύτυχισμένη.

Την έποχη άκριβώς εκείνη, ο Ούωρεν τελειώνοντας τις σπουδές του, ήρθε στο Ούεστ. Όταν τον ξαναείδα, άπόρησα με τον

εαυτό μου, πώς κάποτε, πριν πέντε χρόνια, είχα σχηματίσει την έντύπωση ότι το έξωτερικό του δεν παρουσίαζε τίποτα το έξαιρετικό. Τώρα φαινόταν ψηλότερος, περισσότερο άνδρας και καθώς θύσσε το βλέμμα των γαλανών ματιών του στα δικά μου, ένιωθ χαιρετούσε σφίγγοντάς μου το χέρι, ένοιωσα κάποια ταραχή...

— Άννα, φώναξε, πώς μεγαλώσατε ! Τώρα είσθε ακόμα πιό ώραία από πριν ! Και ω ! πόσο χαιρόμαι που δεν κόψατε τα μαλλιά σας !

Ύστερα ήρθε η μητέρα του με τη Τζάνετ —που ήταν τώρα δέκα έπτά χρονών— και άρχισαν άτέλειωτα φιλήματα και άγκαλιήματα.

Πόσο εύτυχισμένα κυλούσαν τώρα οι μέρες !

Ο Ούωρεν είχε νοικιάσει ένα άπαρτεμάν στην πόλη, για να βρίσκεται πιό κοντά στο καινούργιο γραφείο του, και έρχόταν στο σπίτι της μητέρας του μόνο για το σπίτι - έντ.

Μου φαινόταν πως δεν ζούσα παρά μόνο για εκείνα τα ούκ - έντ' για ν' άντικρύζω το ήλιοκαμένο του πρόσωπο, τα χαδιάρικα, γαλανά μάτια του και για ν' άκούω τα σοβαρά λόγια που μου άπνύθινε τότε - τότε...

Ποτέ εν τούτοις δεν είχα νοιώσει τί έσήμαιναν όλα αυτά. Νόμιζα ότι η μεγάλη φιλία μου για τον Ούωρεν μου γεννούσε τα αίσθήματα εκείνα, ώσπου μιά μέρα κάποιο άσήμαντο γεγονός έσθυσε την αταπάτη και μου παρουσίασε καθαρά την πραγματικότητα.

Το πρωινό εκείνο ήμουν με τη Τζάνετ στον κήπο' εγώ μάζενα λουλούδια για το τραπέζι, έντ' εκείνη φλυαρούσε. Κάποια στιγμή άρχισε να μου μιλά για τον άντρα των όνείρων της και μετά η κουβέντα στράφηκε γύρω από τον έρωτα και τον γάμο. Ξαφνικά, έγειρε το κεφάλι της από τη μιά μεριά και άρχισε να γελάει.

—Ξέρεις, Άννα, μου φαίνεται περίεργο που δεν παντρεύεται ο Ούωρεν. Βρίσκω ότι είναι πολύ γοητευτικός τύπος και πολλά κορίτσια είναι ένθουσιασμένα μαζί του. Προχθές ακόμα μου λέγε η γιαγιά, ότι κι' εκείνη θα έπιθυμούσε πολύ να τον δει παντρεμένο.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένα κορνάρισμα.

—Ω ! να τον, ήρθε ! φώναξε η Τζάνετ έντ' άρχισε να τρέχει προς την πόρτα. Πάμε, Άννα, έλα να τον προοπαντήσωμε.

Εγώ έμεινα άκίνητη. Ο Ούωρεν να παντρευθώ ! Μια μυτερή δελόνα ένοιωθα να μου τριπιά την καρδιά. Μά γιατί ; Μήπως δεν ήταν φυσικό να παντρευθώ ; Κι' όμως μου ήταν άυπόφορη η σκέψις αυτή... Μήπως τον αγαπούσα ; Ω, ναι, τότε μόνο ένοιωσα πόσο τον αγαπούσα. Ήταν καλός, τίμιος, ειλικρινής. Η ζωή τον τελευταίο καιρό κυλούσε τόσο εύτυχισμένη με την γλυκειά άναμονή των ούκ - έντς... Έξακολουθούσα να μένω άκίνητη παρατηρώντας τη Τζάνετ που τον χαιρετούσε, καθώς εκείνος έβγαине από τ' αυτοκίνητο. Είχα ανακαλύψει ότι τον αγαπούσα' η αγάπη μου ήταν τόσο θαυμάια και άκλόνητη που μου φαινόταν ότι αν πέθαινα την ίδια στιγμή εκεί, μέσα στον κήπο και δεν τον ξανάείδα ποτέ πιά, ή ώραία μορφή του, όπως την έβλεπα φωτισμένη από τις τελευταίες άκτίνες του ήλιου, θάμενε άποτυπωμένη για πάντα στην καρδιά μου, την καρδιά αυτή που του άνηκε απόλυτα...

Γύρισα και μπήκα διαστικά στο σπίτι. Ω, Θεέ μου, πώς μου συνέβαινε αυτό ; Ήξερα ότι ο Ούωρεν δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει δικός μου. Οι Μπάμπερ με είχαν προστατεύσει, με κρατήσαν κοντά τους, μου φέρνονταν με τον καλύτερο τρόπο σαν να ήμουν μέλος της οικογενείας και βέβαια ήξερα ότι μ' αγαπούσαν... παρ' όλα αυτά, δεν έπαυσα ν' άνήκω στο προσωπικό του σπιτιού τους.

Μετά το δείπνο, πήρα ένα μπάνιο και κατέβηκα στο σαλόνι όπου η κ. Μπάμπερ με περίμενε να της διαβάσω κάτι.

Ήταν μιά όμορφη, ζεστή νύχτα και μιά έλαφρή αύρα φυσούσε από την θάλασσα.

Διάβασα μιά ώρα περίπου στην κ. Μπάμπερ, η οποία μ' άκουγε πλέκοντας, έντ' ο Ούωρεν καθισμένος στην άλλη άκρη του δωματίου, κάπνιζε.

★

Όταν τελείωσα, το φεγγάρι ήταν ψηλά και φώτιζε με τις άσημένιες του άκτίνες τον σιωπηλό κήπο. Ο Ούωρεν έσθυσε το τσιγάρο του και σηκώθηκε.

—Τί άπέροχο φεγγάρι ! είπε. Ύστερα από το διάβασμα, δεν βλέπεται ένας περίπατος. Πάμε, Άννα, θα σ' δείξω τα φρούδια των άνθρώπων της σελήνης !

—Ω, όχι, είπα με φανερή στενοχώρια, ζητώντας ν' άποφύγει τον περίπατον αυτό. Είναι ώρα να πάω στο κρεβάτι μου.

—Μαμά, πείτε της νύχθη. Είτε γελώντας και πρόσθεσε παίρνοντας ένα κομμάτι έπίσημο ύφους :

—Ναρά δεσποινίς, δεν ξέρετε λοιπόν ότι εγώ είμαι ο άρχιος δός μέσα :

Η κ. Μπάμπερ χαμογέλασε.

—Πηγαίνετε, Άννα. Πηγαίνετε να πάρετε λίγον άέρα' τότε, ώρα διαβάσετε...

Βγήκαμε έξω και άρχισαμε να περπατάμε κατά μήκος της

παράλιας. Περπατήσαμε άρκετή ώρα σιωπηλοί, και μετά εκείνος είπε :

—Δεν ήρθατε σήμερα να με προοπαντήσετε, γιατί ; Κι' όμως είσαστε μαζί με τη Τζάνετ και με είδατε που έρχόμουν !

Με κύτταξε στα μάτια. Άπότομα γύρισα το κεφάλι μου προοπαθώντας έτσι να τον έμποδίσω να νοιώση την ταραχή μου.

—Όχι, είπα. Δεν μπορούσα νάβρω.

Έπιασε με λεπτότητα το μπράτσο μου :

—Άννα, είπε σιγά. Τί σ' ενοχλεί ;

—Ω, εκείνο που μου συμβαίνει δεν θα μπορούσατε να το νοιώσετε ποτέ.

Δεν ήξερα αν τα λόγια αυτά λέχθηκαν από το στόμα μου ή ήταν μοναχά η φωνή της καρδιάς μου.

Και ξαφνικά βρέθηκα στην άγκαλιά του... Μ' έσφιξε με δύναμη στο στήθος του και φίλησε άπαλά τα μαλλιά μου...

Δεν είπαμε τίποτα. Σε τέτοιες στιγμές οι καρδιές λένε περισσότερα... Η θλίψις και η ντροπή που ένοιωθα πριν, με είχαν εγκαταλείψει τελείως τη στιγμή εκείνη που βρισκόμουν στην άγκαλιά του Ούωρεν και ένοιωθα στα χείλη μου τα θερμά, αλλά συγχρόνως και γεμάτα σεβασμό φιλήματα του...

—Αγάπη μου, είπε τέλος εκείνος. Γιατί νομίζεις ότι δεν θα το νοιώσω ποτέ ; Τώρα το νοιώθω και ήμουν τυφλός φαίνεται για να μην τόχω νοιώσει ως τώρα.

Τα γαλάζια μάτια του έλαμπαν από εύτυχία.

—Είσαι τόσο άξιαγάπητη, Άννα. Θυμάσαι τί σου είπα κάποια μέρα ; Η όμορφιά και η αλήθεια συναντώνται ; Έσύ, αγαπημένη μου, τάχεις και τα δυο αυτά.

Καθήσαμε σ' έναν πάγκο κι' εκείνος πήρε το χέρι μου στα δικά του... Διά μιάς η θύμηση της κοινωνικής διαφοράς μας, μου ήρθε στο μυαλό. Άρχισα να κλαίω...

—Ούωρεν, δεν μπορούμε ν' αγαπηθούμε, είπα άνάμεσα στους λυγμούς μου. Είμαστε τρελλοί... η μητέρα σου...

Με άρραξε στην άγκαλιά του και με φίλησε άμέρητες φορές.

—Δεν μπορούμε ν' αγαπηθούμε ; Η μητέρα μου ; Μά τί λές ; Θα με παντρευθής όπωσδήποτε αύριο ή άργότερα, την έρχομένη εβδομάδα. Και θα δής πόσο θα χαρώ η μητέρα μου. Έλα, πάμε τώρα, άμέσως να της το πούμε...

Άπρόθυμα και με θαυμάια καρδιά, τον άφησα να με οδηγήση στο σπίτι. Μπήκαμε στην κάμαρα όπου καθόταν η κ. Μπάμπερ. Κρατώντας το χέρι μου, έντ' μάτια εγώ άγωνιζόμουν να έλκυθεωρωθώ από το σφίξιμο εκείνο, ο Ούωρεν της τα είπε όλα.

Μιά φωνή μέσα μου, μου λέγε : «Τώρα είσαι κατεστραμμένη. Η γυναίκα αυτή είναι ευεργέτης σου, σε δέχθηκε στο σπίτι της για υπηρέτρια, με καλωσύνη, δεν θα σε δεχθώ όμως ποτέ για νύφη της !... Έσένα, που σε μάζεψε από το δρόμο...»

Σήκωσα δειλά το κεφάλι μου και της έρριξα ένα βλέμμα.

—Τίποτα δεν μπορούσε να μ' εύχαριστήση περισσότερο από αυτό, Ούωρεν, έλεγε η καλή κυρία. Και το μόνο που έχω να προσθέτω, είναι ότι άργησες πολύ να πάρης την άπόφασί σου...

Το στίγμα του παρελθόντος μου

ΚΑΙ αΐφνης το μελανό στίγμα του, παρελθόντος μου βγήκε πάλι στην επιφάνεια, εκεί που ήμουν βεβαία ότι είχε όριστικά γραφί στη λήθη.

Πρώτη η Τζάνετ μου έδειξε μιά φωτογραφία στην έφημερίδα, την οποία μόλις άντίκρυσα παρ' όλignon να λιποθυμίσω. Ήταν αυτός ! Ο άντρας των οποίων, έξη χρόνια πριν, είχα άκολουθήσει στη δραπέτευσί του από την δικαιοσύνη. Ήταν ίδιος : ώραιος και προκλητικός... Τίποτα δεν είχε αλλάξει σ' εκείνον εκτός από τ' όνομά του : λεγόταν τώρα Έις Κίγκστον.

Όστε δεν συνελήφθηκε ! Πάντα το εύχόμουν αυτό και ήθελα να είχε φύγη μακριά, ύπo τον όρον όμως να μην μπη ποτέ πιά στη ζωή μου. Ο τρόμος που ένοιωσα στην άρχη μαθαίνοντας από την έφημερίδα την άφιξί του στο Ούεστ, έσθυσε σιγά σιγά. Με καθυσόχαζε η σκέψις ότι ποτέ εγώ δεν εμφανιζόμουν στο τέννις, ούτε στις διάφορες άλλες κοσμικές συγκεντρώσεις, ώστε μιά συνάντησις μαζί του γινόταν έντελως άπίθανη.

Πρώτη φορά τότε παρατήρησα πόσο είχα αλλάξει μέσα στο διάστημα εκείνο. Τίποτα σ' έμένα δεν θύμιζε τώρα, το άπελπισμένο κορίτσι που έτρεχε μέσα στην βροχή και που έντελως άπερίσκεπτα δέχτηκε μετά να συντροφέψη κάποιον διαρρηκτη που δραπέτευσε.

Έτσι ήσύχασα έντελως και οι φόβοι μου δεν έξπνησαν ξανά παρά μόνο όταν λίγες μέρες άργότερα, η Τζάνετ άνήγγειλε ότι τον φώναζε στο σπίτι για το τσάι !

Τα λόγια της κ. Μπάμπερ βοδίζαν συνεχώς σ' αυτιά μου :

«Ποιός είναι ο Έις Κίγκστον ;»

Έσπυρα στο βιβλίο που κρατούσα για να μπορέσω να συνέλθω λίγο. Όταν σήκωσα ξανά το κεφάλι μου, διεπίστωσα με χαρά ότι η κ. Μπάμπερ, χωρίς να δώση καμιά προσοχή σ' έμένα, εξακολουθούσε να κυτάζει τη Τζάνετ.

—Ω, γιαγιάκα, μην είσθε τόσο καχύποπη, είπα εκείνη. Δεν

Βγήκα απ' το σταθμό και άρχισα να περπατώ συγκινημένη.

Ξέρω από που είναι, εκείνο που ξέρω όμως είναι ότι όλοι τρελαίνονται γι' αυτόν. Κι' έπειτα, αν θέλετε μπορείτε να τον ρωτήσετε αύριο που βρήκε τα χημάτά του, πρόσθεσε με μιά κομική σοβαρότητα.

Δεν υπήρχε τρόπος ν' άπουσιάζω την άλλη μέρα από το σπίτι κι' έτσι με άνέκφραστο πόνο παρουσιάσθηκα στο δωμάτιο όπου ήξερα ότι θα συναντούσα το παρελθόν μου !

Καθώς προχωρούσα προς το μέρος του, κυττάζοντάς τον κατ' εθείαν στα μάτια, άκουσα την κ. Μπάμπερ να μ' ευσταίνει. Με το πρώτο βλέμμα κατάλαβα ότι εκείνος δεν ένοιωσε καμιά ταραχή σ' άντίκρισμά μου.

Χαμογέλασα κι' εγώ άδιάφορα και τον χαιρέτησα δινοντάς του το χέρι μου. Με θυμώταν ή όχι ; Δεν ήξερα. Πάντως με χαιρέτησε μ' ένα τυπικό «χαίρω πολύ» και μετά, γύρισε το κεφάλι του με νοχέλεια.

Ένοιωσα μεγάλη άνακούφισις κι' από το βάθος της καρδιάς μου εύχαρίστησα τον Θεό, που έτσι όπως έγιναν τα πράγματα, δεν θα ήμουν ύποχρεωμένη να θυμηθώ το παρελθόν.

Η διαπίστωσις όμως αυτή του άπογεύματος εκείνου, δεν έξασφάλισε την ήσυχία των επομένων ημερών.

Το τρομερό δίλημμα

Η ΜΟΥΝ τόσο άπορησμένη από την αγάπη μου, ώστε δεν μπόρεσα άμέσως να καταλάβω κάτι που ήταν τόσο φανερό, ώστε έπρεπε να το είχα νοιώσει από την άρχη : η Τζάνετ ερωτεύθηκε τρελλά τον Έις !

Η διαπίστωσις αυτή μ' έρριξε σε μιά φοβική άγωνία. Μπορούσα ν' αφήσω το άθώο εκείνο πλάσμα να συνδεθώ με τον παλινάποστο εκείνον ; Όχι. Το καθήκον μου μ' υπαγόρευε να τον καταγγείλω. Άλλα πώς ; Μόλις θ' άνοιγα το στόμα μου για να πω μιά λέξη εναντίον του, άμέσως θα γινόταν γνωστό, ότι εγώ ήμουν εκείνη που έφυγε μαζί του τότε, που τον κυνηγούσε η άστυνομία. Αυτό θα σήμαινε για μένα το γκρέμισμα όλων των όνείρων του γάμου με τον Ούωρεν. Η ίδια λέξις που θα κατεδίκαζε εκείνον, θα έξέθετε κι' έμένα συγχρόνως...

«Η Τζάνετ δεν σκεπτόταν τίποτα άλλο έξω από τον "Είς. Την είχε κυριεύσει τόσο απόλυτα ο έρωτας ώστε κάθε απόπειρα να την αποσπάσει κανείς από τον άνθρωπο εκείνον, είχε ως μόνο αποτέλεσμα να δυναμώσει το πάθος της.

Σκεφθίτε την θέσι μου, όταν ύστερα από μια θυελλώδη συζήτηση που είχε με την γιαγιά της, ήθελε σ' έμένα και ξέσπασε σε παράπονα.

—Μα γιατί δεν μπορεί να με καταλάβει επί τέλους, "Αννα; Όλα όσα έχει να πει έναντιόν του είναι ότι δεν ξέρουμε από πού είναι και πώς ξήση ως τώρα... Έσύ όμως δεν μπορείς παρ'όλα να είσαι με το μέρος μου γιατί είσαι κι' εσύ έρωτευμένη και νοιώθεις... Βλέπεις κανένα κακό στις σχέσεις μου με τον "Είς; "Απάντησέ μου.

—Δεν είναι αυτό, Τζάνετ. "Αλλά κι' εσύ ή ίδια δεν ξέρεις πολλά πράγματα για το άτομο του, δεν είν' έτσι; απήντησα, προσπαθώντας να διώξω από την φωνή μου κάθε τόνο ανησυχίας. Δεν θα ήταν καλύτερο να περιμένεις λίγο; καιρό ακόμα έως ότου βεβαιωθείς ότι τον αγαπάς πραγματικά;

—Να περιμένω; φώναξε μ' έξαψη. Να περιμένω έως ότου γεράσω και άσχημώ, ε; "Όχι, αυτό δεν θα γίνει. "Αν νομίζω ή γιαγιά, ότι καταπνίγοντας τα προσωπικά μου αισθήματα, θα ήποταχθώ στη θέλησή της, άπατάται.

Δεν τόλμησα ούτε να σκεφθώ κ'αν εκείνο που έννοούσε με τα λόγια της. Έβλεπα ότι κάθε συμβουλή μου θα ήταν περιττή. Τίποτα δεν ήταν ικανό να την αλλάξει. "Αφ' έτέρου όμως ήξερα καλά ότι αν παντρευόταν τον "Είς όλη ή υπόλοιπος ζωή της δεν θα ήταν παρά πίκρες και δάσανα.

«Η νύχτα εκείνη ήταν σωστό μαρτύριο για μένα. Δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι γιατί διάφορες σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό μου. "Η συνείδησίς μου δεν μου επέτρεπε ν' αφήσω τη Τζάνετ να παρασυρθεί από τον έρωτα εκείνον, ήξερα όμως ότι ο μόνος τρόπος για να την σώσω, το μόνο που θα μπορούσε να την συνεφέρει, ήταν να της αποκαλύψω όσα ήξερα για τον "Είς.

Όποτε την εύτυχία που ύστερα από τόσους πόνους κέρδισα, θα την έδιωχνα μακριά, με τα ίδια μου τα χέρια; Να αποκαλύψω την ιστορία εκείνη που προξενούσε τον όλκτο μάλλον για το άτομό μου παρά την αηδία, για να σώσω ένα νέο κορίτσι από την καταστροφή; Αυτό λοιπόν ήταν το καθήκον μου;

Το πρωί με θρήκε ήσυχότερη, μια σκέψις είχε έρθει στο μυαλό μου.

Κατέβηκα στην πόλι με την ακλόνητη απόφασι να κάνω εκείνο που νόμιζα ότι ήταν καθήκον μου!

«Αποχαιρέτησε την εύτυχία σου»

ΜΙΑ Γιαπωνέζα καμαριέρα με ώδηγησε στο σαλόνι του "Είς και άμέσως μ'αφισε μόνους.

«Ο Κίγκστον χαμογέλασε με εγγένεια.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς... δεσποινίς..., δίσταζε σά να μ'ή μπορούσε να θυμηθί τ' όνομά μου.

—Καλημέρα σας, κύριε Στίγκερσον, είπα αποκαλώντας τον με το πραγματικό του όνομα. Σας θυμάμαι καθώς βλέπετε.

—Ναί, το βλέπω, είπε, και νομίζω ότι αν πείσω την μνήμη μου θα σ'α θυμηθώ κι' εγώ, "Αννα. Δεν ήξερα όμως ότι θα διοκόσαστε στην ανάγκη νάρθητε να με δήτε. Τί θέλετε από μένα;

«Η καρδιά μου κτυπούσε τρελλά, κατώρθωσα όμως ν' άπαντήσω με σταθερή φωνή:

—Μόνο ένα πράγμα: ν' αφήσετε ήσυχη τη Τζάνετ Μπάμπερ!

Τα μάτια του πήραν μια σκληρή έκφρασι και δάγκωσε νεύρικά τα χείλη του.

—Και τί σ'ας κάνει να νομίζετε ότι θα συμμορφωθώ με την επιθυμία σας; ρώτησε με ειρωνεία.

—Τό γεγονός ότι αν άρνηθίτε θα πάω άμέσως στην αστυνομία και θα τ'ους πληροφορήσω που μπορούν να βρουν τον άνθρωπο που διέρεψε την Τζάνετ! Νισούντι!

Μια σκιά πέρασε από το πρόσωπό του, τα λόγια του όμως ήσαν γεμάτα κακία:

—Είπατε τρελλά! Αυτό θα σημάνη και το ναυάγιο του γάμου σας με τον νεαρό Μπάμπερ. Όποτε έτσι; Θα με καταγγέλλετε στην αστυνομία, για να μ' εύχαριστήσετε ίσως που έκανα ότι δεν άνεγνώρισα στο πρόσωπό σας την σύντροφό της φυγής μου, ε;

—"Είς, σ'ας παρακαλώ... Ποτέ δεν ζήτησα το κακό σας και χόρνια τώρα παρακαλώ τον Θεό να σ'ας βοηθήσει να ξεφύγετε. Δεν θα είπατε έντονους ποτέ ασφαλή και ο κίνδυνος ότι μια μέρα μπορεί να σ'ας συλλάβουν, δεν έπαυσε να ύφίσταται. Υπό τ'οιαύτας λοιπόν συνθήκας δεν σ'ας επιτρέπεται να παντρευθίτε την Τζάνετ!

—Όποτε έτσι; είπε σαρκαστικά. Ζητάτε από μένα να άπαυνηθώ κάθε χαρά, ένφ αν ζητούσαν από σ'ας να στερηθίτε τον

48

μνηστήρα σας δεν θα το δεχόσαστε ποτέ, δεν είν' έτσι;

«Η φωνή μου έτρεμε από συγκίνηση, όταν μίλησα:

—"Ω, αφήστε μου την εύτυχία μου, είπα παρακλητικά. "Όταν σ'ας συνήντησα, δεν ήξερα ότι είσαστε ένοχος. Και τότε νόμιζα ότι σ'ας αγαπούσα... Είσατε ο πρώτος άνδρας που μου γνώρισε τον έρωτα... Και σ'εις όταν θρήκατε την κατάλληλη περιστάσι με πετάξατε χωρίς μια λέξι...

Με κύτταξε με προσοχή.

—Και τώρα, είπε ψυχρά, σ'ας δίνεται ή εύκαιρία να κάνετε έναν ανέλπιστο για σ'ας γάμο, που θα σ'ας έξασφαλίση την άγεσι για όλη σας την ζωή —μισόκλεισε τα μάτια του. Δεν πιστεύω να θέλετε να χάσετε αυτή την εύκαιρία; Πρίν προδίτε σε οποιαδήποτε πράξι έναντιόν μου, σκεφθίτε τις συνέπειες που θα είναι και εις βάρος σας.

—"Όχι, δεν θέλω να χάσω τίποτα' είναι πολύ μεγάλη ή εύτυχία μου. "Οφείλω όμως το π'αν στους Μπάμπερ και δεν θα σ'ας επιτρέψω με κανέναν τρόπο να καταστρέψετε τη ζωή της Τζάνετ. Σήμερα είναι Σάββατο' ως τη Δευτέρα δεν θα κάνω κανένα διάδημα. Σ' αυτό το διάστημα θάχετε όλο τον καιρό ν' αποφασίσετε αν ή φυλακή είναι εύχριστος τόπος διαμονής! Και νάχετε υπ' όψει σας ότι, παρ' όλο που είναι πολύ άκριδη ή εύτυχία μου, δεν θα διστάσω ούτε λεπτό να την θυσιάσω, προκειμένου να περιφρουρήσω την εύτυχία της Τζάνετ

3

Τα τελευταία λόγια μου δούζαν ακατάπανυστα στ' αυτιά μου, καθώς περπατούσα στο δρόμο... «δεν θα διστάσω να θυσιάσω την εύτυχία μου...» Όσο πικρό κι' αν ήταν αυτό για μένα, ήμουν βεβαία έν τούτοις ότι ενεργούσα σύμφωνα με το καθήκον μου. Παρακαλούσα τον Θεό νάχω ως τη Δευτέρα κάποιαν είδοποίηση από τον "Είς, είδοποίησι, ή οποία θα μ' έμπόδιζε να καταφύγω στην αστυνομία.

Κι' όμως, μια φωνή μούλεγε μέσα μου: «Αποναίρετσε τη εύτυχία σου!...» "Ω, αυτό ήταν κάτι που υπερέβαινε τις δυνάμεις μου.

«Ανέβηκα διαστικά στην κάμαρά μου και ξεπλώθηκα στο κρεβάτι μου προσπαθώντας να καμάρω λίγο τα νεύρα μου...

ΜΙΑ ΔΙΑΣΤΙΚΗ ΦΥΓΗ

ΠΙΝ από το γεύμα σηκώθηκα, άλλαξα και κατέβηκα στο χώλλ να ιδώ τί έκανε ή Τζάνετ.

«Η πόρτα της κάμαράς της ήταν άνοικτη, δεν πήρα όμως καμιά άπάντησι στο κτύπημά μου.

Μπήκα μέσα. Τό θέαμα που αντίκρισα με πάγωσε όλόκληρη.

«Όλα τα πράγματα της Τζάνετ βρισκόνταν σε τρομερή άταστασία και παντού ύπ'ηρχαν τα πρόδηλα ίχνη μιας διαστικής φυγής. Άμέσως τα κατάλαβα όλα: ή Τζάνετ είχε φύγει με τον "Είς!...

Βγήκα στο χώλλ και ρώτησα την καμαριέρα που περνούσε την στιγμή εκείνη:

—Μήπως ξέρετε αν ή δις Τζάνετ δγήκε έξω;

—Μάλιστα, απήντησε αυτή. "Η δις Τζέ... μια ώρα για έναν περίπατο με το γιότ του κυρίου Κίγκστον!

Σ'αν τρελλή μπήκα πάλι στην κάμαρα και άρχισα να κοιτώ τα πράγματά της, έλπίζοντας να βρω κάποιο καμιά σημείωσι. "Ηθελα να κρύψω κάθε ίχνος για να μην αντίληφθί προς το παρόν τουλάχιστον ή κ. Μπάμπερ την αλήθεια.

Δεν θρήκα τίποτα' είχα καταλάβει όμως στην έντέλεια πώς θα είχαν συμβή τα πράγματα.

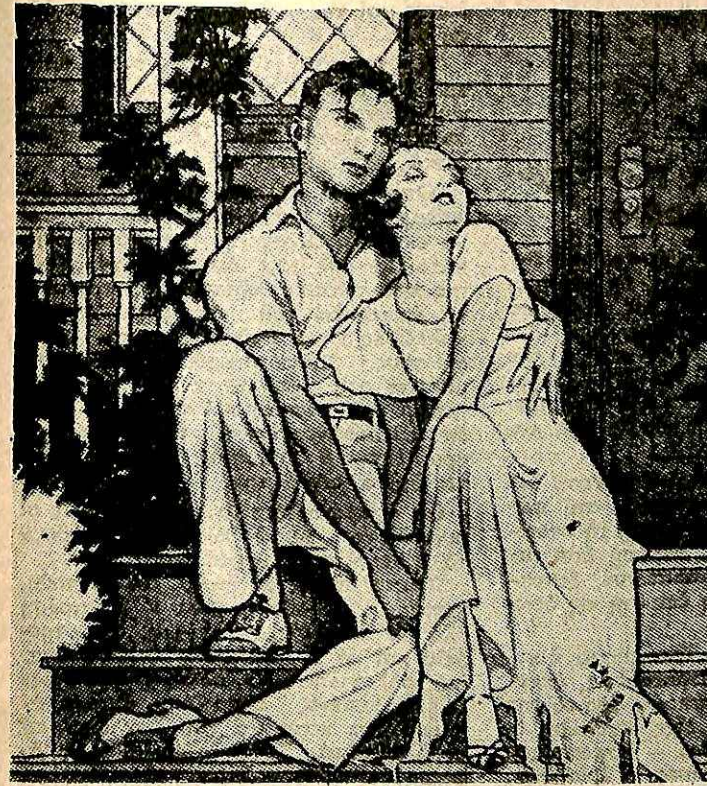
Μόλις τον είχα αφήσει, ο "Είς θα έστειλε άμέσως ένα γραμμάτι στην Τζάνετ, όπου θα της έλεγε ότι ήθελε να την συναντήση. "Η Τζάνετ ήταν τόσο νέα, και τόσο άθωα, ώστε θα φυγε χωρίς να ύπολογίση καθόλου τις συνέπειες της πράξεώς της. "Ο "Είς ήξερε ότι στο Μεξικό, που δεν άπείχε παρά λίγες ώρες από το Ουέστ, δεν ύπ'ηρχε νόμος που ν' άπαγορεύη τους γάμους των άλληλοπαχθέντων και ήμουν βεβαία ότι εκεί θα την ώδηγούσε.

Με φρίκη σκέφθηκα το μικρό γιότ του "Είς... "Ηξερα ότ δεν ήταν καθόλου πεπειραμένος ναυτικός και δεν θα έπιχειρούσε ποτέ ένα τέτοιο επικίνδυνο ταξίδι, αν δεν τον έσπρωχνε ή άπελπισία... "Ηταν βέβαιος ότι αν κατώρθωνε να παντρευθί την Τζάνετ ή τουλάχιστον να την κάνει δική του, δεν θα μού ήταν πιά δυνατόν να έναντιωθώ σε τίποτα και δεν θα τον άπειλούσα με την καταγγελία στην αστυνομία.

Χωρίς να δώσω καμιά εξήγησι σε κανέναν, φόρεσα ένα ζεστό πανωφόρι και πήρα τον δρόμο κατ' εύθειαν από τη Ναυτική Λέσχη. Κάθε τι θα το έπιχειρούσα μόνη μου. "Ω, αν μπορούσε να είναι τη στιγμή αυτή ο Ουώρεν κοντά μου!...

«Η μπενζίνα του Ουώρεν ήταν εύτυχώς δεμένη στον μικρό δρόμο. "Αν με βοηθούσε ο Θεός θα κατώρθωνα να φθάσω τους φυγάδες.

Καθώς έρριξα ένα έρευνητικό βλέμμα στη θάλασσα διέκρινα ένα μεγάλο σημείο που άπομακρυνόταν σιγά - σιγά. Τό άνεγνώ-

«Ο Ουώρεν μ' άρπαξε στην άγκαλιά του.

ρισα άμέσως: ήταν το γιότ.

Πήδησα χωρίς δισταγμό στην μπενζίνα και ξεκίνησα άμέσως. Μέσα σε λίγη ώρα είχα κερδίσει άρκετη απόστασι και τ'ους πλησίασα άρκετά. "Αφησά για λίγο το τιμόνι έως ότου αποφασίσω τη στάσι που θα τηρούσα όταν θα τ'ους αντίκριζα.

Τη στιγμή εκείνη μόνο παρατήρησα ότι ο καιρός είχε χαλάσει. Ένας δυνατός άέρας φυσούσε άπαίσια και τον ορανό είχαν σκεπάσει άπειλητικά σύννεφα. "Αγρια κύματα άρχισαν να σπάνε στα πλευρά της μπενζίνας μου, και από μακριά έδλεπα το γιότ να χοροπηδά στα νερά.

Παρά την κακοκαιρία, έξακολουθούσα να προχωρώ και όταν πλησίασα άρκετά, το μικρό πλοίο, μπόρεσα να διακρίνω τη Τζάνετ στο κατάστρωμα. Στο πρόσωπό της καθώς μ' αντίκρισε, ζωγραφίστηκε έκπληξις και θυμός μαζί. Δεν ύπ'ηρχε όμως καιρός ν' ανταλλάξουμε ούτε λέξι. "Η θύελλα έξ'σπασε με μαγιά γύρω μας. Και οι δυο προσπαθούσαμε να πλησιάσουμε την επιρά, αλλά στάθηκε άδύνατο. "Ο άκεανός που λίγη ώρα πρίν ήταν τόσο ήσυχος, φαινόνταν τώρα σαν νάχω άποκτήσει πελώρια ύδάτινα χέρια με τα οποία έσφιγγε τα δυο πλοίαρια τρελλά, με την μόνη επιθυμία να τα συντρίψη...

Λίγη ώρα ακόμα παλεύαμε άπεγνωσμένα, όταν ξαφνικά άκούστηκε ένα φοβερό τρέξιμο και με φρίκη είδα το γιότ του "Είς ν' άνοίγη στα δύο!...

«Η γεμάτη τρέμο κραυγή της Τζάνετ, άντήχησε άδύνατη μέσα στη θύελλα.

—Είμαστε χαμένοι!... Πνιγόμαστε!...

Κι' ύστερα τίποτα πιά...

Και ή δική μου μπενζίνα άρχισε να τρέιη άπαίσια. Τη στιγμή εκείνη διέκρινα ένα κεφάλι στην τρικυμισμένη επιφάνεια και άμέσως κατάλαβα ότι ήταν ή Τζάνετ που προσπαθούσε να φθάση κοντά μου.

Πιάσθηκα από το ένα πλευρό κι' έβαλε όλη τη δύναμι που της άπόμεινε στην προσπάθειά της ν' άνεβή. "Η μπενζίνα έγειρε περισσότερο και πρίν προφθάσω να προσφέρω λέξι, θρήκηκα κι' εγώ χαμένη μέσα στο άπέραντο ύγρο χάος...

«Όταν έπεμβαίνη ή Θεία Δίκη

Σ ΦΙΧΘΗΚΑΜΕ ή μια πάνω στην άλλη. Την κρατούσα δυνατά ένφ μέσα στο μυαλό μου δούζαν τα λόγια: «Είμαστε χαμένοι...» Τότε είδα μπροστά μου τον "Είς... Τό πρόσωπό του παρμορφωμένο από την τραγικότητα της στιγμής, δεν είχε χάσει τίποτα από την παλιά του ωραιότητα και ή σκληρή έκφρασις των ματιών του, μού θυμισε εκείνη που είχε, όταν τον αντίκρισα για πρώτη φορά, και τον αγάπησα...

Καθώς το γιότ βυθιζόταν σιγά - σιγά, έκείνος πέταξε ένα σωσίβιο πάνω στη Τζάνετ, που έν τω μεταξύ είχε χάσει τις αισθήσεις της, και προσπάθησε να σώση κι' έμένα σπρώχνοντας

προς το μέρος μου ένα σπασμένο κατόρτι.

Φαίνεται ότι τη στιγμή εκείνη δέχτηκα ένα χτύπημα ή κάποιο κύμα με πέταξε όρημτικά, γιατί δεν θυμάμαι τί έγινε άμέσως ύστερα.

Όταν συνήλθα, βρισκόμαστε ακόμα στο νερό, έρμαια των κυμάτων που μ'ας πετούσαν τότε έδώ και τότε εκεί. Θυμάμαι ότι σε μια στιγμή ξεχώρισα τον "Είς που κρατούσε σφικτά κάτι ξύλα και από τότε δεν τον ξαναείδα ποτέ πιά...

Πέρασαν ώρες πολλές κι' εγώ έξακολουθούσα να παλεύω με τα κύματα σφίγγοντας το κορμί της Τζάνετ στην άγκαλιά μου και κρατώντας το κεφάλι της έξω από το νερό. Νομίζω ότι κάπου - κάπου χάνοντας τις αισθήσεις μου βυθιζόμουν κι' εγώ και ύστερα όταν συνερχόμουν άνέβαινα πάλι στην επιφάνεια. Τα πόδια μου ήσαν ακίνητα και όλο μου το σώμα παγωμένο...

Δεν είχα καμιά έλπίδα σωτηρίας... Σιγά - σιγά έπαψα να παλεύω, ένοιωσα μια νάρχη στο κορμί και από πνεύμα μου, κι' ένα πυκνό σκοτάδι άπλώθηκε μπρος στα μάτια μου...

Λίγο - λίγο ή θύελλα κόπασε, ο άέρας δρούσε το πρόσωπό μου... "Η νύχτα άρχισε να πέφτη.

Τρήγορα ο ήχος ένός μοτέρ τάραξε τη σιωπή και μια δέσμη φωτός έπεσε επάνω μας. Κάποια βενζινακός πλησίασε...

«Υστερα από λίγο ο Ουώρεν ήταν εκεί, κοντά μας, τα χέρια του με κρατούσαν σφικτά και τα μάτια του ζητούσαν άνήσυχα τα δικά μου.

«Η Τζάνετ κι' εγώ είχαμε σωθί! "Ο θάνατος είχε άποσύρει από πάνω μας το μακάθριο χέρι του για να τ' άπλώση πάνω στον "Είς Κίγκστον. τον άνθρωπο που ζήτησε να σδίση τα σφάλματα του παρελθόντος του χωρίς προηγουμένως να ύποστή καμιά τιμωρία γι' αυτά. Τό σώμα του δεν θρήθηκε ποτέ...

Δεν στενοχωρήθηκα καθόλου γι' αυτό. "Η τύχη φάνηκε καλή για μένα. Έθαψα για πάντα το στίγμα του παρελθόντος μου, άπομακρύνοντας συγγρόνως και τη δυστυχία από την μικρούλα Τζάνετ. "Η Θεία Δίκη άνεπλήρωσε το έργο που ήμουν έτοιμη ν' αναλάβω εγώ.

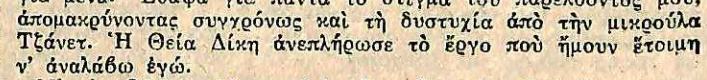
Με τον Ουώρεν ζήσαμε από τότε μέσα σε μια άτέλειωτη εύτυχία. Όσο για τη Τζάνετ παρηγορήθηκε γρήγορα από τη λύτη της για τον χαμό του ανθρώπου που στην αντίληψί της είχε πάρει τη θέσι ήρωα. "Η μακρυνή του άνάμνησις δεν την έμπόδιζε να έρωτευθί τρελλά ύστερα από λίγον καιρό, κάποιον άλλον...

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

—Αυτός εκεί ο μαέστρος έχει μια πολύ καλή εξέλιξι...

«Αρχισε από διευθυντής ορχήστρας για μουσική δωματίου, και σήμερα είναι διευθυντής όλόκληρης πολυκατοικίας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

—Αυτός εκεί ο μαέστρος έχει μια πολύ καλή εξέλιξι...

«Αρχισε από διευθυντής ορχήστρας για μουσική δωματίου, και σήμερα είναι διευθυντής όλόκληρης πολυκατοικίας.

ἙΡΩΤΕΣ ΚΟΒΙΩΝ

Γνωρίζετε τὸν κοβιδό, τὸ μικρὸ ξ-
κεινο καὶ πᾶπειν ψαράκι, ποῦ
συνηθίζει νὰ περιφέρεται κοντὰ
στὶς ἀκτὲς; Εἶναι πολὺ παράδοξο ψά-
ρι. Καὶ γίνεται παραδοξότερο ἀκόμα
ὅταν καταληφθῇ ἀπὸ... ἐρωτικὸ μέ-
νος.

Δέκα και περισσότερες φορές έπαυλασθάνει τη δουλειά αυτή, γύρω απ' το διστρακό, ώσπου να σχηματίσει επάνω σ' αυτό έναν λοφίσκο από άμμο, στη βάση του οποίου κατασκευάζει μια μικρή τρυπίτσα για να το χρησιμοποιήσει ως πόρτα. Και για να μην ανοιχτή ή κλείσει αυτή συγκολλᾷ την άμμο μ' ένα κολλῶδες υγρό που εκκρίνει το δέρμα του και την μεταβάλλει σε είδος τσιμέντου.

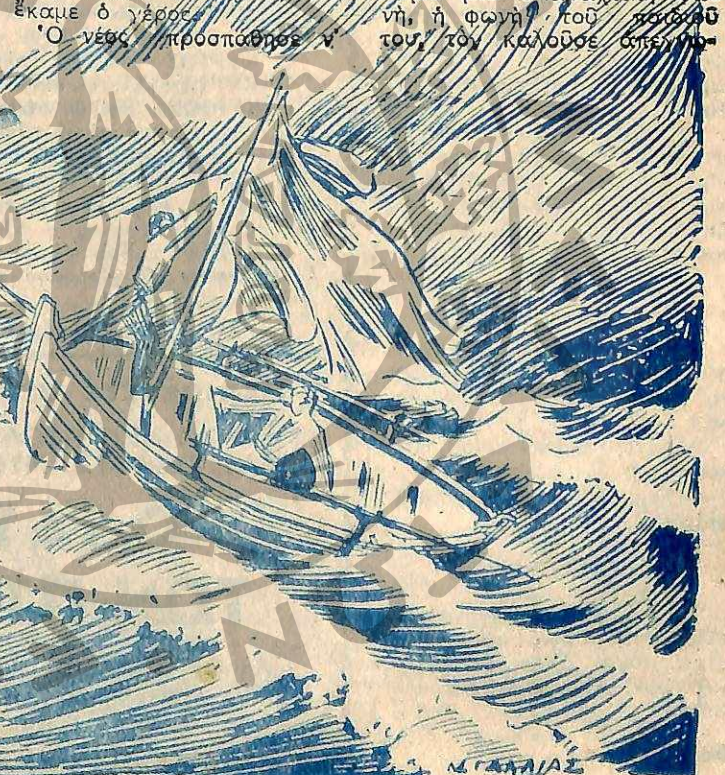
« ΖΩΩΝ ΕΡΩΤΕΣ »

Στὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Πῶλ Ρεμποῦ, ἀναλύονται ὅλες οἱ συγκινήσεις, οἱ μικροὶ ἢ μεγάλοι περιπέτειές τους, τὰ δράματά τους στὴ λαοσεύρα τῆς Ἀφροδίτης.

18 ΧΡΟΝΩΝ ΠΑΛΗΤΙΑΡΙ

**“Ένα δραματικό άριστουργημα
του μοντέρνου Ισπανού συγγραφέως ΧΟΣΕ ΠΕΡΕ-
ΡΕ”**

καὶ νὰ πνίγουν μέσα τους νὰ τὰ βγάλῃ μ’ ἓνα κουτί ἀνάψῃ τὸ φῶς, μὰ

[illegible]

★
"Όταν ξημέρωσε, είδε το πτώμα του παιδιού του, να χτυπιέται από τα κύματα ανάμεσα στα βράχια και το πήρε στη βάρκα. Κι' όταν γύρισε πίσω στο χωριό κι' έβγαλε έξω το νεκρό σώμα του παιδιού του, τον έκλαψε όλο το χωριό κι' οι κοπέλλες ντύθηκαν στα μαύρα.

Την ίδια μέρα, ο δυστυχισμένος πατέρας, τρελλός από τον πόνο και την απόγνωση, φορτώθηκε τα ψάρια της καταραμένης εκείνης νύχτας και πήγε να τα πουλήσει στη Βαλένθια. Και με το πανέρι επάνω στο κεφάλι του, γυρνώντας στους δρόμους της, έφω-
ναζε:

— Φρέσκα, φρέσκα ψάρια!... 18 πεσέτες ή όκ! "Όσοι, παραξενεμένοι από την τεράστια αυτή τιμή των ψαριών—που τα καλύτερα ψάρια είχαν το πολύ—πολύ μιά πεσέτα ή όκ!—τόν ρωτούσαν γιατί τα πουλούσε τόσο ακριβά, τους απαντούσε:

— 18 χρονών παλληκάρι, δεν αξίζει 18 πεσέτες!...

ΧΟΣΕ ΠΕΡΕΙΡΟ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΜΠΟΛΑ!

Μια ώρα και νεαρή γυναίκα μπήκε στον προθάλαμο ενός γραφείου και ρώτησε αν ο διευθυντής ήταν απασχολημένος.

— Όπωςδήποτε, είπε ο γραμματέας, προσπαθώντας να την κοπιμεντάρει, αλλά πάντοτε ευχαριστείται όταν πρόκειται να δεχθώ ώριμες γυναίκες σαν κι' εσάς.

— Έτσι; Έκαμε ή επισκέπτρια με παγερόν τόνο φωνής. Θά έχετε τότε την καλωσύνη να του πείτε ότι ζητά να τον δη ή.. γυναίκα του;

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ

— Στενοχωρούμαι να βλέπω ανθρώπους μ' ένα σπρίτο ν' ανάβουν τρία τσιγάρα.

— Γιατί; Είσαι προληπτικός;

— Όχι. Είμαι βιομήχανος σπρίτων.

ΟΝΕΙΡΑ

— Η π ε ρ α. — Απόψε είδα στον ύπνο μου πως είχα πάρει αθάνατο νερό και δεν είχα φόβο να πεθάνω.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

(Συζυγικός διάλογος)

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άλήθεια, δεν είναι ελγάριστο αλλά δεν μπορούμε και να τ' αποφύγουμε.

Η ΚΥΡΙΑ: Βέβαια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αφού μάλιστα φάγαμε και τρεις φορές σπύτι τους.

Η ΚΥΡΙΑ: Έχουμε την υποχρέωση...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άλλοιώς θα μās πάρουν για σελέμηδες. Πρέπει λοιπόν και να χαρίσουμε της κυρίας.

Η ΚΥΡΙΑ: Σάν τί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έ, ξέρω κι' εγώ; Έσθ να βρης τίποτε κατάλληλο.

Η ΚΥΡΙΑ: Κανένα κόσμημα... Κανένα βραχιόλι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δηλαδή το λιγώτερο κανενός χιλιάδικου ιστορία. Της είναι πολύ.

Η ΚΥΡΙΑ: Τί να γίνη. Αφού φάγαμε και τρεις φορές σπύτι της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τουλάχιστον να ήταν της προκοπής τα φαγητά τους!

Η ΚΥΡΙΑ: Μάτι να μη την πιάση τη μαγειρική και τη νοικοκυρσύνη της!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Το τελευταίο μάλιστα! Το θυμάμαι κι' ανακατεύεται το στομάχι μου. Μά να σου πώ, γυναίκα, από τέτοια τραπέζια μπορεί να βγάλη κανείς την υποχρέωση με το μικρότερο δώρο.

Η ΚΥΡΙΑ: Ένα δαχτυλίδι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πάλι τους πληρώνουμε ακριβά το φανί που φάγαμε. Ένα φθινότερο πράγμα.

Η ΚΥΡΙΑ: Τότε μιά όμπρέλλα φθάνει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άλήθεια, θαρρώ μάλιστα πως δεν έχουν κι' άρκετες όμπρέλλες σπύτι. Στο τελευταίο τραπέζι...

Η ΚΥΡΙΑ: Έκείνο το βρωμοτράπεζο, που μās τσίσαν όλα τα χορταρικά σά νμάστε κασίκες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Και θυμάμαι πως έβρεχε όταν φεύγαμε κι' ούτε έστειλαν να φωνάσουν ένα άμάξι, ούτε καν όμπρέλλες μās έδωσαν...

Η ΚΥΡΙΑ: Και χάλασε το πράσινό μου φόρεμα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κι' εγώ το πορτοκαλίνο μου.

Η ΚΥΡΙΑ: Και για το εύχαριστώ να δώσουμε τώρα τόσα λεπτά για να της πάρουμε κι' όμπρέλλα. Πολύ της πάει. Κάτι φθινότερο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ά, βρήκα, μιά τουβρα της είναι άρκετή.

Η ΚΥΡΙΑ: Και με τί δόντια να την φάη ή κακομοίρα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ένα μπουκέτο λοιπόν.

Η ΚΥΡΙΑ: Μούτρα για άνθη! Τρυφερή ύπαρξες, βλέπεις, που πιάνεται κάθε φορά με τον άνδρα της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί; δέ ζούν καλά;

Η ΚΥΡΙΑ: Σάν το σκύλο με τη γάτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Και θα στείλωμε και δώρο για να φανή πως τάχα είμαστε με το μέρος της. "Όχι, ποτέ. Στείλε τα επισκεπτήριά μας σ' ένα φάκελλο και φθάνουν.

Η ΚΥΡΙΑ: Μά ξεχάσαμε κι' οι δυο πως πέρυσι μου είχε στείλει ένα ωραίο χαλάκι. Ίσως μου στείλουν κι' έφέτος τίποτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Και πρέπει να σου στείλουν, για να μās ξεπληρώσουν τη χάρη που τους κάναμε να πηγαίνουμε στα τραπέζια τους!

ΘΟΔΩΡΑΚΗΣ Γ.

Περιμένετε στο άλλο τεύχος

ΤΟ ΝΕΟ ΑΦΘΑΣΤΟΥ ΠΛΟΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Άγνοϊ έρωτες, γεμάτοι αὐτοθυσία,
που καταλήγουν στὸν θρίαμβο τῆς
ἀρετῆς.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

— "Όποιος ταπεινώνεται για εύγενικό σκοπό, δεν ξεπέφτει απ' τη θέση του σ' όσουσδήποτε έξευτελισμούς κι' αν υποβληθή.

— Στην κοινωνία γνωρίζεις κανείς τους άλλους, στη μοναξιά τον εαυτό του.

— Στόν έρωτα όσο λιγώτερο μιλεί κανείς, τόσο περισσότερα λέγει.

— Βίος εύτυχισμένος δεν υπάρχει, υπάρχουν μόνον εύτυχισμένες μέρες.

— "Ο βίος είναι κωμωδία για τόν έξυπνο, τραγωδία για τόν ευαίσθητο.

— Στην άριθμητική, ένα κι' ένα κάνουν δυά, έρωτα ένα κι' ένα κάνουν ένα.

— Οι τύψεις της συνειδήσεως δεν έχουν τή δύναμη να διώξουν τόν έρωτα απ' την καρδιά.

— Άληθινό φίλο νομίζω εκείνον που στόν άλλον κόσμο μιλεί για τή προτερηματοτά μου και μόνο σε μένα για τά ελαττώματά μου.

— Κανείς δεν μπορεί να φαντασθή ποτέ ότι είναι ουνατό να πεθάνη πριν από πλούσιο συγγενή του που πρόκειται να κληρονομήση.

— Εύκολώτερα κρύβεται η σοφία σεκα σοφών, παρά ενός μωρού ή μωρίας.

— Οι άναμνήσεις της νεότητος ξανάρχο ν τ α ι στην άνθρωπινη καρδιά όπως τ' αποδημητικά εκείνα πουλιά που ξαναγυρίζουν στη στέγη που έφτιασαν την πρώτη φωλιά τους.

— Από του σοβαρού στο γελοίο ή απόστασις είναι ελαχίστη, από του γελοίου όμως στο σοβαρό είναι πολύ μεγάλη.

— Τα δάκρυα στόν πόνο είναι σαν έροχη στην έρημο.

— Η λύπη όταν μοιράζεται, μικραίνει, ή χαρά όταν μοιράζεται, μεγαλώνει.

— Αησμονούμε εκείνους, που ή δεν άγαπήσαμε ή δε μισήσαμε άρκετά.

— Οι γυναίκες, όπως τά κύματα του Ωκεανού, είνε όλες ίδιες και όμως ποτέ δεν μοιάζει ή μιά με την άλλη.

— Λέμε ότι ή Τύχη είναι τυφή, έφ' όσον δεν διευθύνεται πρός τó μέρος μας.

— Η ώραία ψυχή όμορφαίνει τó πρόσωπο, τó ωραίο πρόσωπο δεν όμορφαίνει την ψυχή.

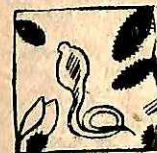

ΠΟΙΑ είναι ή διαφορά μεταξύ κόμβου και ναυτικού μιλίου;

Καμμία. Τό ναυτικό μίλιον τό όποιον αντίστοιχει πρός ένα τόν έξον ένός λεπτού επί του μεσημβριού κύκλου, είναι μέτρον μήκους χρησιμοποιούμενον στό ναυτικόν και ίσοδυναμεί με 1852 μέτρα. "Ο κόμβος είναι ή μονάς της ταχύτητος ένός πλοίου που αναπτύσσει ένα μίλι την ώρα. Λέγεται ότι ένα πλοϊον πλέει με τόσους κόμβους, όταν έχη ταχύτητα τόσων κόμβων την ώρα. Παράδειγμα: Ένα αντίτορπιλικόν που πλέει με 41 κόμβους έχει ταχύτητα ίσην μ' ένα τσάινο που τρέχει με 75 χιλμ. 932 μ. την ώρα. ("Ητοι: 41X1.852=75.932).

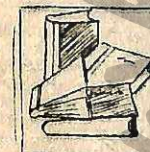
ΠΟΥ θεωρείται τό φίδι ως ιερό ζώο;

Τό φίδι, μαζί με την τίγρι, είναι τό άγριο ζώο που δημιουργεί τά περισσότερα θύματα στίς Ίνδίες. Χιλιάδες Ίνδων βρίσκουν τό θάνατο κατ' έτος από τά φίδια. Έν τούτοις, ή καλύτερα γι' αυτόν άκριβώς τό λόγο, τό ζώο αυτό θεωρείται εκεί κάτω ως ιερόν. Πολυάριθμοι κάτοικοι έχουν τά εξημερωμένα φίδια των, τά όποια περιποιούνται και τροφοδοτούν κανονικώς. Σε πολλές περιοχές τελούν στα τεμένη τους λειτουργίες πρός τιμήν των άγαπητών τους και σεβαστών αυτών έρπετων.

ΠΟΣΟΥΣ τόμους περιέχουν οι άγγλικές βιβλιοθήκες;

Η μεγαλύτερη δημοσία βιβλιοθήκη της Άγγλιας, στην όποια επιτρέπεται ή είσοδος σ' όλους, είναι του Μάντσεστερ και περιέχει 172.490 τόμους. Οι 96.493 αποτελούν τό τμήμα που δανείζονται στα σπίτια, οι δε 75.997, δίδονται μόνον μέσα στη βιβλιοθήκη πρός άνάγνωσιν. "Ως κεντρικό κατάστημα της βιβλιοθήκης χρησιμεύει τό παλιό δημαρχείο, έχει δε άλλα έξ παραρτήματα.

Δεύτερη βιβλιοθήκη είναι του Λίντς με 134.218 τόμους και τρίτη ή του Λίθερπουλ με 134.276 τόμους. Η βιβλιοθήκη τοή Βρετανικού Μουσείου έχει τελειώς διαφορετικό σκοπό και διάφορον όργανισμό, Κα-

νένα βιβλίο δεν δίδεται έξω πρός άνάγνωσι, αλλά μόνο μέσα στό κατάστημα. Πρός τότο τό άπέραστο άναγνωστήριό της 'μπορεί να περιλάβη, με κάθε άνεσι, 300 άναγνώστες.

Η αίθουσα αυτή του άναγνωστηρίου είναι θολωτή, έχει ύψος 160 ποδιών και διάμετρο 140. Έρχεται δηλαδή δεύτερη μετά τό Πάνθεον της Ρώμης, απ' τό όποιο υπολείπεται 2½ πόδια.

Έάν τά βιβλία που περιέχει τοποθετηθούν στη σειρά θ' αποτελέσουν μήκος 3 μιλίων με ύψος 8 ποδιών. Άν δε έτοποθετούντο τό ένα πάνω στο άλλο θα έφθαναν σε ύψος 46.300 μέτρων.

Η βιβλιοθήκη αυτή περιλαμβάνει περισσότερα από 1.500.000 έντυπα βιβλία, 50.000 γεωγραφικούς χάρτες, 20.000 χειρόγραφα, 47.000 παλαιά παντός είδους έγγραφα, 10.000 σφραγίδες και έντυπα. Επίσης περιλαμβάνει πάνω από 200 ελληνικούς, λατινικούς και κοπτικούς παπύρους. Άνάμεσα σ' αυτούς βρίσκεται κι' ό πάπυρος πάνω στόν όποιο θρέθηκε γραμμένη ή περίφημη πραγματεία του Άριστοτέλους, για την όποία είχε γίνει τόσος λόγος πρό έτών.

ΠΟΤΕ χρησιμοποιούνται καλύτερα οι παλές έφημερίδες;

Οι παλές έφημερίδες χρησιμοποιούνται, βέβαια, σε πολλά πράγματα. Υπάρχουν και μερικοί άλλοι τρόποι χρησιμοποίησέως των που ίσως νάναι άγνωστοι στούς πολλούς. Μπορεί αίφνης να χρησιμοποιηθούν για τό τυλίγμα, κατά τό θέρος, των χειμερινών ρούχων, διότι ή όσμη της τυπογραφικής μελάνης απομακρύνει τόν σκόρο, όπως και ή κάμφορα. Για να στρώνονται κάτω από τά χαλιά για να θερμαίνεται περισσότερο τό δωμάτιο, κι' ακόμα για να τυλίγεται ό πάγος και τά παγωτά, για να διατηρούνται περισσότερο, επειδή έμποδίζεται ή επίδρασις του θερμού αέρος.

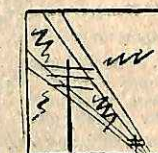
ΠΟΣΑ άστρα μπορούμε να μετρήσωμε με γυμνό μάτι;

"Όλα είνε σχετικά και εξαρτώνται από την κατάσταση του όργάνου της όράσεως. Άν ή όρασις είναι όλιγον άσθενής, τό μάτι μπορεί ν' άριθμήσει 1.500 άστρα. Έάν αντίθετως ή όρα-

σις είναι έξαιρετική, είναι δυνατόν, θεωρητικώς, να μετρήση κανείς 14.000 άστρα. Μεγάλος άριθμός, βέβαια, που δεν μπορεί παρά να κάμη έντύπωσι. Καί όμως καταντά μηδαμνός αν σκεφθή κανείς ότι μόνον ό Γαλαξίας περικλείει στό νεφέλωμά του τριάντα έξη όλόκληρα εκατομμύρια άστρα!

ΠΟΙΟΣ υπήρξε ό έφευρέτης του ήλεκτρισμού;

Τά πρώτα ήλεκτρικά φαινόμενα (όπως π. χ. ή έλξις την όποια άσκει πάνω σε μιά τρίχα ένα κομμάτι ήλεκτρου, όταν τριφτή πάνω σε μάλλινο ύφασμα) διεπιστώθησαν υπό του Έλληνος φυσικού Θαλή, 600 χρόνια πρό Χριστού. Πρακτικώτερον ό ήλεκτρισμός άνάγεται στόν Βόλτα, στόν περίφημο έφευρέτη της όμωνύμου στήλης, ό όποιος πέθανε τό 1827. Στην πραγματικότητα όμως ό ήλεκτρισμός δεν εισήλθε στην καθημερινή μας ζωή έφηρμοσμένος παρά μόνον στίς άρχές του παρόντος αιώνος.

ΠΟΣΟ ζυγίζει ένα δισεκατομμύριο νομίσματα και ποιός είναι ό όγκος του;

Σ' άσημένα νομίσματα έχει βάρος 5.000.000 χιλιόγραμμα. Σε χρυσά 322.580 χιλιόγραμμα. Σε τραπεζογραμμάτια πεντακοσιδραχμία 9.460 χιλ., σε τραπεζογραμμάτια εκατόδραχμία 47.300 χιλιόγραμμα.

Για τή μεταφορά ενός δισεκατομμυρίου, αν υποθέσουμε ότι καθέναν θαστά βάρος 100 χιλιόγραμμων, χρειάζονται για τά πεντακοσιδραχμία 94 άνδρες, για τά εκατόδραχμία 470 άνδρες, για τό χρυσό 3.225 άνδρες, για τό άσημι 50.000 άνδρες.

"Άν έχετε — ποιός τή χάρη σας! — ένα δισεκατομμύριο σε τραπεζογραμμάτια των 500 δραχμών και θέλετε να τό δώσετε σε βιβλία, θ' αποτελέσετε μιά βιβλιοθήκη με 4.000 τόμους, από 500 φύλλα καθένας! Σας συνιστούμε μόνο... ποτέ να μη «δανείζετε» τά βιβλία αυτά!

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Έρρολ Φλυν

Μιά ζωή σαν μυθιστόρημα. — Χρυσόσθρας και Φαρές μαργαριταριών. — Στο θέατρο. — Πώς γνωρίστηκε με την Λιλή Νταμιτά. — Θα πάρη προσεχώς διαζύγιο. — Ένας τύπος πρωτότυπος. — Η εξέφραση της.

Δεν υπάρχει ίσως στο Χόλλυγουντ ήθοιοι, δς με περιπετειώδερη και ηρωικότερη ζωή από τον Έρρολ Φλυν. Είνε ένας Ιπότης του Μεσαίωνα μετατοπισμένος στην εποχή μας ή εάν δεν σάς άρεσουν οι ρομαντικοί χαρακτήρι- ρισμοί, ένας τυχοδιώκτης μενάλως όλης με την πραγματική σημασία της λέξεως. Άς πα- ρακολουθήσωμε τη ζωή του από την άρχή.

Στις 20 'Ιανουαρίου του 1909, γεννήθηκε στην Βόρειον 'Ιρλανδία ένα παιδί, που η τύ- χη και το ταλέντο του το προώριζαν να γίνει ένας από τους δημοφιλέστους ανθρώπους του κόσμου. Ο πατέρας του ήταν καθηγητής της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο του Μπέλ- φαστ και είχε τη φιλοδοξία να τον ιδί κι αυτόν να διαπρέψη στα γράμματα και τας έπιστήμας. Τον έστειλε λοιπόν στο Παρίσι ό- που σπουδάζε στο Λύκειο «Λουί Λε Γκραν», και κατόπιν συνέχισε τις σπουδές του στο «Σάν Πάουλς Σκουλ», του Λονδίνου όπου, στα μὲν μαθήματα ήταν πάντοτε από τους τε- λευταίους, στα δὲ σποδ αντιθέτως, πάντοτε πρώτος.

Ο Έρρολ ήταν όμως από τότε μιά τυχο- διωκτική και ανήσυχη ψυχή. Και μιά μέρα, χωρίς να πη τίποτε και χωρίς ν' αφήση κανένα σημεῖωμα, εξαφανίσθηκε. Έπειτα από αρκετούς μήνας οι γονείς του έλαβαν ένα γράμμα του προερχόμενο από την Νέα Γουί- νεά, στο οποίο τους έγραφε ότι έγινε γουο- θήρας και δὲ θ' άργήση να γίνει πλούσιος.

Ο δημοφιλής Έρρολ Φλυν με την σύζυγό του Λιλή Νταμιτά, περί των ό- ποιων λέγεται ότι διαίκονται στα πρόθυρα της διαζεύξεως.

Ο Έρρολ Φλυν όμως και με τὰ χρήματα που απέκτησε δὲν άλλαξε χαρακτήρα. Καί α- φοῦ έχασε στα χαρτιά ό,τι είχε κερδίσει, ά- περάσισε ν' αλλάξη τρόπον ζωής. Είχε άπο- φασίσει να γίνει Φαρές μαργαριταριών και να φύγη για τὰ εξωτικά νησιά του Ειρηνι- κού. Ήταν ριψοκίνδυνος και κολυμπούσε σαν δελφίνι.

Μιά μέρα έφτασε ένα καραβάκι 'Αγγλίδων ήθοποιών που είχαν έλθει στην Τσίτη για να γυρίσουν τὰ εξωτικά της ταινίας «Ναυτική Άνταρσία». Ο Έρρολ φορούσε ένα μικρό μαγιώ και ήταν μελαφρός σαν μπρούτζινο ά- γαλμα. Οι ένοιο γελούσαν φυσικά για τόν λευκόν εκείνο που είχε γίνει Φαρές μαργα- ριταριών. Ο σκηνοθέτης όμως, ο Φρέντ Λόυντ, όταν τον είδε, τον έκύταξε προσεκτικά και του έπρότεινε να τον πρη μαζί του στο Χόλ- λυγουντ για να παίξη στον κινηματογράφο.

Έκείνος όμως άρνήθηκε και του είπε : « Στείλτε με καλύτερα στο Λονδίνο σε κα- νένα φίλο σας θεατράνι, γιατί μου ήρθε η τρέλλα να παίξω στο θέατρο».

Ο Φρέντ Λόυντ έξετιμήσε άμέσως την ά- ξία του νέου εκείνου και με δικά του έξοδα τον έστειλε στην άγγλική πρωτεύουσα. Εκεί φαίνεται πως έκανε θαύματα, και όλος ο κό- σμος μιλούσε γι' αυτόν. Ο 'Ιρλινγκ Άσερ διευθυντής της «Γουόρνερ Μπρός» στο Λονδί- νο, άναγνωρίζοντας το ταλέντο του, τον έ- πεσκέσθη, μά έπειτα από πολλές συζητήσεις τον έπεισε να δεχθή να υπογράψη συμβόλαιον με την 'Εταιρία του.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Μίαν εβδομάδα άργότερα έπεδιάζετο του υπερωκεανείου που θα τον έφερνε στην πόλιν των ούρανοευστών. Το ταξίδι ήταν περίφημο και ο Φλυν, μιά προσωπικότης που γεχώριζε άναίσιμα στους συνεπιβάτες του. Μεταξύ ό- λων των επιβατών του πλοίου, είχε ξεχωρίσει μιά μελαγχολική νέα, της οποίας και έπι- χύσε την συντροφία. Η νέα αυτή ήταν η Λι- λή Νταμιτά, η γνωστή Γαλλική πρωταγωνί- στρια που έπήγαινε κι' αυτή στο Χόλλυγουντ. Το αποτέλεσμα του φλέρτ αυτού ήταν να φθά- σι ο Φλυν στο Χόλλυγουντ παντρεμένος. Γιατί παντρεύθηκαν στην Γιομά, μιά πόλι της 'Αριζόνας όπου οι διατυπώσεις του γά- μου διαρκούν λιγώτερο από δέκα λεπτά.

Για να κατακτήση την δόξα ο Φλυν δὲν κοπίασε καθόλου. Ήταν πρωορισμένος γι' αυτήν. Η 'Εταιρία του, για να τον επιδείξη ως μεγάλον ήθοποιό, του ανέθεσε τόν ρόλο του Καπταίν Μπλούιν. Και η άλχηεια είνε ότι οδδέποτε ήθοποιός έγινε μέσα σε τόσο λίγο διάστημα, τόσο δημοφίλης. Έπειτα η μιά μετά την άλλη ήρθαν οι διάφορες άλλες έπιτυχίες που τόν βόδωσαν.

Η ΔΙΨΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Όταν έφθασε στο Χόλλυγουντ και άφοῦ πέρασε λίγος καιρός, όλοι ένόμισαν ότι είχε πιά εγκαταλείψει το τυχοδιωκτικό του δαιμό- νιο. Έκαναν όμως λάθος. Η κανονική ρυθ- μική ζωή του Χόλλυγουντ δὲν ικανοποιούσε τόν Έρρολ, γι' αυτό μιά μέρα, χωρίς να ά- ναφέρη σε κανένα τίποτε, εξαφανίσθη από το Χόλλυγουντ. Σε λίγες μέρες έβρισκόταν στο Παρίσι και εκεί άνεκόνισσε στους δημοσιογρό-

φους ότι έπήγαινε στην 'Ισπανία. Πράγματι, ήταν λίγος καιρός μετά την έκρηξη της βλα- ναστίας του Φράνκο. Και μιά τέτοια περι- πέτεια δὲν τόν άφηνε να κοιμηθῇ ήσυχον.

Όλοι οι γνωστοί του και ιδιαίτέρως οι άντιπρόσωποι της 'Εταιρίας του στο Παρίσι, προσπάθησαν να τόν άποτρέψουν. Ήταν όμως άνένδοτος. Όταν έφθασε παρά το πλευρό του Φράνκο, άρχισε να χειρίζεται το πολυέθλο σ' ένα χαράκωμα. Έπειτα από σαράντα μέρες, ο διευθυντής του και η Λιλή Νταμιτά, με κίνδυνά της ζωής τους, τόν άνεκάλυψαν σ' ένα νοσοκομείο, τραυματισμένον έλαφρά στο πόδι. Έτσι κατάρθωσαν να τόν πάρουν πίσω στην 'Αμερική.

Με μιά νέα εύκαιρία ο Έρρολ Φλυν έρί- σκεται στην Κίνα. Στην Σαγκάη χειρίζεται για δεύτεραν φορά το πολυέθλο. Και τέλος άποφασίζει να έπιστρέψῃ μόνος του στο Χόλ- λυγουντ. Εκεί τίθεται έπί κεφαλής στη με- γάλη άπεργία του προσωπικού τών στούντιο.

Όταν τελείωσε και η περιπέτεια αυτή, ο Έρρολ ξεκινά σε άναξήτησο καρχαριών. Εί- νε το μεγάλο πάθος του.

Ο Έρρολ Φλυν έχει όμως και ένα όνειρο. Όταν παύση να τόν συγκινῇ ο κινηματογρά- φος θέλει να γίνει δημοσιογράφος. Άλλωστε έχει ταλέντο γι' αυτό. Είχε γράφει πρό μη- νών ένα θέλιο που πουλήθηκε πάρα πολύ στην 'Αμερική.

Έπειτα από όλα αυτά, στο Χόλλυγουντ γίνεται θρόνος γύρω από το όνομά του. Ο θηλυκόκοσμος είνε έτοιμος να κέρδερος : η Λι- λή Νταμιτά. Καθώς έλεγεν η ίδια, πρό μη- νός άκόμη, ο Έρρολ είνε δικός της και δὲν θα άφήση καμμία να της τόν πάρη. Φαίνεται όμως ότι τὰ πράγματα άλλαξαν, γιατί τε- λευταίως διαδίδεται ότι το ζεύγος αυτό δὲν είνε πιά εύτυχισμένο, παρ' όλον ότι η Λιλή Νταμιτά είνε μιά πολύ άγαθή ψυχή και έχει σπάνιο χαρακτήρα. Πολλοί μάλιστα έθωσαν στο σημείο να λένε ότι πρόκειται να χωρί- σουν.

Η ΝΕΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ

Πρό δεκαήμερου, οι κομποί των διαφόρων άουρμάτων και ραδιόφωνων μετέδωσαν την άκόλουθον είδησι, που ένδιαφέρει ιδιαίτέρως τους θαυμαστάς του Φλυν και έν γίνει τους φίλους του κινηματογράφου.

« Άγγέλεται έκ Χόλλυγουντ ότι στα Στού- ντιο της 'Εταιρίας Γουόρνερ Μπρός εκπαό- ζονται άνησυχίες για την εξαφάνισι του Έρ- ρολ Φλυν. Η 'Εταιρία προσέφερε σημαντικό χρηματικό ποσόν για την άνεύρεσι του έξα- φανισθέντος».

Όλες οι προσπάθειες που κατεβλήθησαν για να άνευρεθῇ ο δημοφίλης ήθοποιός απέ- θεσαν άκαρποι και ήδη άρχισαν να έκδηλώ- νονται φόδοι για την τύχη του, έφ' όσον μά- λιστα είνε γνωστή η κλίσι του καλλιτέχνου προς τις περιπέτειες.

Όπως φαίνεται ο Έρρολ Φλυν εξακολου- θεί να περιφρονῇ τόν κινηματογράφο, παρ' όλον ότι σ' αυτόν όφείλει όλην την φήμη του.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Νέα από το Χόλλυγουντ

• Ένας από τους τακτικώτερους θαμώ- νας της μεγάλης κολυμπητικής δεξαμενής, η οποία έρσκαται στα στούντιο του Χόλλυ- γουντ όπου εργάζεται, είνε ο Έρρολ Φλυν. Δεδομένου ότι στο Χόλλυγουντ σπανίως έλέ- πουν χειμώνας, ο Έρρολ Φλυν καθημερινώς, μόλις τελειώση την εργασία του έρσκαται εκεί, όπου στη σκιά μιάς τέντας παίρνει το όρεκτικό του.

• Έπί τη εύκαιρία, πληροφορούμεθα ότι ο Φλυν θα άποκτήσῃ διάδοχον. Δὲν πρόκει- ται θέσια περί κανενός ο οποίος θα τόν διαδεχθῇ στην όδόν, αλλά περί του μικρού ό οποίος έντος όλίγου θα ιδί το φῶς του κόσμου. Φαντασθήτε λοιπόν την εύτυχία του Φλυν και της άγαπημένης του γυναίκας. Ποιός έρείε ίσως μετά πολλά χρόνια ο νεα- ρός αυτό άνταπληρώση τόν ένδοξο και άγα- πημένο πατέρα του.

• Ο Ντικ Πάουελ και η Τζόαν Μπλον- τέλ, οι όποιοι είνε ένα από τὰ πιο άγαπη- μένα και εύτυχισμένα άνδρούγυνα του Κό- σμου, τραβούν 40 μέτρα ταινίας καθ' έκα- στην εβδομάδα με τόν υιόν τους Ντικ ο ό- ποιος είνε ηλικίας 11 μηνών. Φαντασθήτε ό- ταν μεγαλώσῃ ο Ντικ θα έχη από την κα- τοχήν του ταινίαν μήκους μεγαλύτεραν από εκείνας τας όποιας έχει γυρίσει μέχρι σή- μερον ο μπαμπάς του και η χαριτωμένη μά- μα του.

• Η κινηματογραφική 'Εταιρία Γουόρ- νερ, πρόκειται να γυρίσῃ ως ταινίαν την ζωήν των άδελφών Ράιτ καθώς και όλης τις προσπάθειες έως ότου κατασκευάσουν το πρώτον άεροπλάνον.

• Έπίσης μιά ταινία γενικού ένδιαφέρον- τος θα γυρισθῇ και η οποία θα άναφέρεται στις προσπάθειες που έγιναν έως ότου ένο- θῇ με τηλεγραφικά καλώδια η 'Αμερική με την Ερώπη. Η ταινία αυτή θα είνε έγ- χωρη

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Είχε καταλάβει από το δ- φος της ότι κάτι είχε να του πη. Ψάτσσο αυτό που του εί- πε, άσφαλώς δὲν το περιέμε- νε :

—Δὲν είναι δυνατόν να δει- πνήσωμε κάπου μαζί ;

Την κύτταξε προσεκτικά και πάλι.

Ήταν μιά πολύ όραία κο- τέλλα, ντυμένη άπλά, αλλά με γούστο. Τὰ βαθεία καστανά μάτια της, είχαν μιά ρεμβώ- δη έκφρασι που αλχημαλόνιζε άμέσως...

Ο νέος όστόσσο κοντοστά- θηκε. Ήταν η πρώτη φορά που τού συνέβαινε κάτι πα- ρόμοιο.

—Γιατί θέλετε να δειπνήσε- τε μαζί μου; ρώτησε.

—Δὲν...δὲν είναι αυτό που φαντάζεσθε, είπε διαστικά η νέα κοκκινίζοντας. Δὲν πει- νώ πολύ, και έχω αρκετά χεήματα. Άλλά, νά, ήθελα νά δειπνήσω άπόψε συντροφονέ- νη από κάποιον.

—Καί... διαλέξατε έμένα ;

—Ναί... Ξέρετε, εργάζομαι...

Έχω μιά πολύ καλή δουλειά, αλλά κανένα φίλο. Ψυχή που να με περιμένη, που να αισθά- νεται εύχαριστη να βγῇ μα- ζί μου και να περάση με την συντροφία μου μιά βραδιά... Στα τελευταία κατανάει πλη- κτικό... Λοιπόν μόλις σάς εί- δα να κατεβαίνετε από το τραίνο, σχημάτισα την έντύ- πωσι πως είσθε τόσο μόνος, όσο κι' εγώ...

—Άλήθεια μαντέψετε, δε- σποινίς, είμαι τόσο μόνος...

—Λοιπόν... δέχεσθε να δει- πνήσωμε μαζί ;

—Με την πιά μεγάλη εύχα- ριστήσί μου, δεσποινίς... δε- σποινίς...

—Λέγετε με Μαίρη. Δὲν είν' αυτό τ' όνομά μου, αλλά τί πειράζει ;

—Κι' έμένα λέγετέ με Τζών...

—Τζών! Συμπαθητικό όνο- μα! Μ' άρέσει πολύ...

★

Σε λίγο έκάθονταν στην ό- μορφοστολισμένη ταράτσα έ- νος έστιατορίου, σάν να γνω- ρίζονταν χρόνια.

Τόν νέο η περιπέτεια αυτή τόν διασκέδαζε έξαιρετικά... Άλλωστε η κοπέλλα άξίζει τόν κόπο.

—Ξέρετε, τούλεγε. Αυτά τ' άνοιξιάτικα άπογεύματα, έχει κανείς τόσο άνάγκη από μιά συντροφιά! Κι' εγώ δὲν έχω κανέναν. Όύτε καν γονείς...

Είμαι οικότροφος σ' ένα άν- δρόγυνο καλόν Γερμανόν, που γνωρίζαν τη μακαρίτισσα τη μητέρα μου. Την κυρία τη φωνάζω, «Τάντε» κι' εκείνοι με λένε «Αήμπρεν» (άγαπού- λα). Αυτή είναι η ζωή μου με- τὰ τη δουλειά.

—Μά τώρα θα έχετε έναν άληθινό φίλο, Μαίρη, είπε ο νέος.

Χωρίς να τó θέλη, τó ω- ραίο εκείνο στόμα με τὰ κα- λοσηματισμένα χείλη του και τὰ όραία δάντια, έπρόσθετε κάτι στο μεθύσι του κόκκινου κρασιού που άστραφε στα πο- τήρια. Χωρίς να τó θέλη, άρ- χισε να μη βλέπη παρ' αυ- τό...

—Εύχαριστώ πολύ, Τζών,

ίσως και να μη ξανασυναντη- θούμε, και είμαι τόσο βέ- βαιη γι' αυτό, γιατί παρ' ό- λα όσα μου λέτε, σχηματίσατε καλή έντύπωσι για μένα. Μά έπληττα τόσο!... Είχα άπόλυ- τη άνάγκη να βγώ από τη μο- νοτονία μου. Όλα τὰ εργαό- μενα κορίτσια θα με καταλά- βαιναν. Αυτά έξέρουν τί θα πη- λήξει όταν μετά τη δουλειά κλείνονται στο σπίτι...

Κουβέντισαν πολύ. Ο Τζών της διηγήθηκε την παι- δική του ήλικία. Μίλησαν για βιβλία και για φίλους. Είχαν τὰ ίδια γούστα.

Κατά τις δέκα ο Τζών ή- τησε εύγενικά ν' άπουσιάζῃ για λίγα λεπτά.

—Τηλεφώνησα να μάς κρα- τήσουν θέσεις στο θέατρο, Μαίρη! της είπε. Αυτή τη στιγμή σάς παρακαλώ εγώ...

Δέχθηκε με παιδική χαρά. Τη νύχτα, καθώς γύριζαν, ήνέα τού είπε:

—Τώρα, Τζών, είναι όρα να χωρίσωμε. Θα πάρω ένα ταξί, και θα γυρίσω στο ή- συχο σπίτι μου κοντά στους

Γερμανούς μου. Ψάτσσο μ' ό- λη μου την καρδιά σ' εύχαρι- στώ για την άποψινή βραδιά. Άν κάποτε αισθανθῇς τη δι- άθεσι να με ξαναδής, έλα την ίδια όρα —κάθε Πέμπτη. Μπο- ρει να είμαι στον σταθμό... Μπορεί να μην είμαι. Μά κι' εσύ μπορεί νάθης — μπορεί και να μην έρθης.

Ο Τζών έσκαψε και φίλη- σε τó χέρι της καθώς άνέ- βαινε στο ταξί.

—Θα είμαι, μικρούλα μου Μαίρη. Όριμένως θα είμαι. Άμού φαίνεται πως αυτή η περιπέτεια... χμ... Δὲν θα μου βγῇ εύκολα από τó μυαλό... Καλά θα κάνω την Πέμπτη ν' άπέχω από τόν σταθμό, σκέ- φθηκε.

Ήταν μόνος του πιά ο νέος.

Την άλλη Πέμπτη έπίτηδες έδωσε ραντεβού. Την μεθεπο- μένη, ήταν στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό.

Την τρίτη Πέμπτη, πηγαί- νοντας στο σταθμό, συλλογι- ζόταν:

—Θα είμαι πολύ τυχερός αν την δω! Δείχτηκε πολύ άγε- νής, σάν ένας χωριάτης!

Ψάτσσο την βρήκε.

Ήταν εκεί και τόν περι- μένε.

Όταν συναντήθηκαν χαιρε- τήθηκαν σάν να γνωρίζονταν από χρόνια. Και άρχισαν να μιλούνε σάν να τούς έδεναν στενοί κοινοί δεσμοί, δεσμοί όστόσσο άγνωστοι και άναθό- ριστοι.

Οι συναντήσεις αυτές έξα-

κολούθησαν έτσι μερικες Πέμ- πτες.

★

Ήταν κάποιο Σάββατο... Η Μαίρη μετά τó γραφείο διευθύνθηκε προς τó σταθμό. Έκει ξαφνικά, στο γνωστό τους πάγκο διέκρινε τó Τζών.

Έτρεξαν και έσφιξαν τὰ χείρια τους δυνατά, δυνατά...

—Πώς πάρερες; πως θάρ- θω; ρώτησε ο ένας τόν άλ- λον.

Κανένας τους όμως δὲν βρήκε να δώση μιά εξήγησι.

Εκείνη η βραδιά ήταν έ- λησμένη. Διασεδάσαν όσα ποτέ στη ζωή τους. Δείπνησαν σ' ένα χαριτωμένο κινέζικο έστιατόριο, και η Μαίρη είχε τόσο κέφι, φαίνόταν τόσο εύ- τυχησμένη...

—Θα ήθελα να σου χαρίσω μίαν άσημένια συκαροθήκη, Μαίρη, είπαμε ξαφνικά ο Τζών. Άλλά δὲν ξέρω τί άρ- χικά να δώσω.

—Βάλε άπόως «Μαίρη», τó όνομα αυτό μου έγινε τόσο ά- γαπητό...

Ο Τζών θα έλεγε πολλά πράγματα τρελλά εκείνο τó βράδυ αλλά η Μαίρη δὲν τού- δωσε καιρό...

Έφυγε πιά νωρίς, από συν- νήθος, και τόν άφησε μόνο...

Την άλλη Πέμπτη, ήταν έ- να βοροχρό σύρρουπο, πνιγ- μένο στην όμίχλη.

Όταν συναντήθηκαν, ο νέ- ος είπε:

—Άκου, Μαίρη! Δὲν μπο- ρούμε να πάμε πουθενά από- ψη με τέτοιον καιρό... Έχω ένα σπιτάκι τόσο κομψό, τό- σο ήεστό! Σωστή φωλίτσα.

Έλα να δειπνήσωμε εκεί, κοντά στη φωτιά... Και αν δὲν τó βρήγουμε σωστό, ξερε πως δὲν θάμιασε μόνι... Η οικο- νόμος μου, η κυρά Ο' Μπριέν, θα είναι στη διπλανή κάμαρα, και είναι μιά αξιοσεβαστη κυ- ρία, σε βεβαιώ! Έλα, Μαί- ρη !

Η Μαίρη δίστασε λίγο, στο τέλος όμως τόν άκολούθησε.

Και εκείνη τη νύχτα η βο- ρή και ο άέρας όργιόσαν έξω, ήταν τόσο γλυκερά, τόσο ό- ραία η συντροφία τών δύο νέ- ον στη γλυκερά θαλασσά του κοινοῦ εκείνου σπιτιού...

Έραγαν κοντά στο τζάκι σιωπολοί, μά ένοιωθαν τόση εύτυχία στη σιωπή τους αυτή.

Την όρα τού καφέ, ο Τζών κυττάζοντας τις φλόγες, της είπε:

—Τί θάλεγες, Μαίρη, αν ξα- φνικά σου έλεγα πως λέγομαι Ντικ Γουίλμάρτιν ;

Η νέα έβγαλε μιά φωνή.

—Ο Ντικ Γουίλμάρτιν ; Με είσαι παντρεμένος !

—Μάλλον !

—Μά... Μά ο Ντικ σκότω-

σε την γυναίκα του την Χάρριετ Κρόου, για να παντρευ-
θῇ την χορεύτρια, την Μπέλ
Πάμερτον.

«Ο Ντίκ κίτταζε μπροστά,
και το πρόσωπό του, το όρατο
του πρόσωπο ήταν πιδ λυπη-
μένο και πιδ σοβαρό από συ-
νήθως.

«Οι εφημερίδες έγραψαν
πολλά, Μαίρη, γύρω απ' αυ-
τό... 'Αλλά άρνήθηκα πάντα
να μιλήσω. Σε σένα θα τα
πώ όλα... όλα... Ναί. Δεν ά-
γαπούσα τη γυναίκα μου την
Χάρριετ. Μά να την σκοτώσω
κίόλας, αυτό όχι... Είχα ξε-
τρελλαθῇ με την Μπέλ. Όλοι
ήξεραν τις τρέλλες που έκαν-
να γι' αυτήν την γυναίκα. 'Ο
λοι... Βοήθην σκοτωμένη την
Χάρριετ στο διαμέρισμά μας.

«Ξαφνικά, κατηγορήσαν έ-
μένα. Μά το άλλοθι μου ήταν
βαρυσίον. 'Όστόσο, ή κοινή
γνώμη πιστεύει πως έβαλα
κάποιον νακοποιώ να την σκο-
τώσω — για να απαλλαγώ απ'
αυτήν. 'Ενῶ ή αλήθεια είναι
ότι τη σκότωσα ή Μπέλ. 'Η ώ-
ραία Μπέλ... Μά έμένα, ωστό-
σο, ή άγάπη μου εξαμίστηκε
πιά.

«'Η νέα τόν άκουγε σιωπη-
λή, και γεμάτη σοβρότητα.

Τα πράγματα που έλέχθη-
σαν, λές και της άνοιξαν ένα
χάσμα μεταξύ τους. Κάτι υ-
ψώθηκε ανάμεσά τους για να
τους χωρίσει.

—Τί ιστορία! έκανε ή
Μαίρη.

—Είσαι ή μόνη που τη μα-
θαίνεις! είπε άργά ο Ντίκ.
«Όταν με άφησαν από τη φυ-
λακή, τηλεγράφησα σ' έναν
ξάδερφό μου μηχανικό από
τόν Καναδά, που μου μοιάζει
σάν δίδυμος άδελφός. 'Ερρι-
ξα τους δημοσιογράφους στα
ίχνη του, τάχατες πως είμαι
εγώ, και έτσι ήσύχασα!

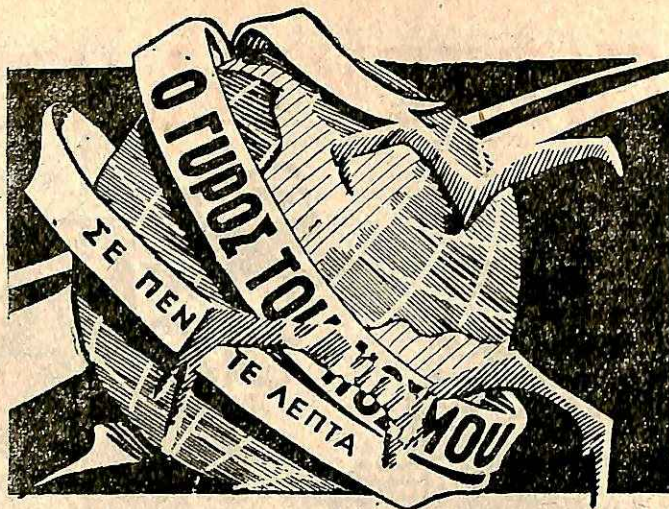
—Καίμενε Ντίκ! είπε πάλι
ή Μαίρη.

Τό τηλεφώνω χτύπησε. 'Ο
Ντίκ σηκώθηκε να πάη να δη,
και όταν γύρισε, είδε πως ή
κοπέλλα είχε γίνει άφαντη.

Κατέβηκε σάν τρελλός στο
δρόμο, και την άναίτησε
παντού. Καί την Πέμπτη δεν
ξαναφάνηκε. Μόνο που έλαβε
ένα γράμμα:

«Τζών, άγάπη μου, μοναδι-
κή μου άγάπη», έγραφε τό
γράμμα της Μαίρης. «Σου έ-
στησα μιά άτιμη παγίδα, και
σ' έπιασα. 'Όλο τόν καιρό
σου έλεγα ψέματα. Είμαι δη-
μοσιογράφος, Τζών, και ή ε-
φημερίδα μου μου άνέθεσε ν'
ανακαλύψω την αλήθεια γύρω
από την ύπόθεση Γουίλμάρτιν.
Την έμαθα, Τζών, κοροϊδεύ-
οντάς σε. 'Ηταν ή μόνη εύ-
καιρία ν' άναδειχθώ, να κα-
λυτερεύσω τη θέσι μου, ν' ά-
φήσω ίσως την «Τάντε» και
τόν Γερμανό της.

«Μά μόλις πήρα τό πακέ και
τά συγχωρήθηκα του διευ-
θυντού μου, κατέλαβα πως ή-
(Τό τέλος στη σελίδα 62)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΦΩΣ

Η θάλασσα κρύβει πολύ
περισσότερα μυστήρια
από την ξηρά. Τα τέ-
ρατα που βρίσκονται ακό-
μη στους άκονους έχουν
χαθῇ από την ξηρά προτού
άκόμη γίνη ή κατακλυ-
σμός. Καί, από καιρού εις
καιρόν, παρουσιάζεται κα-
νένα για να τρομοκρατήσει
έκείνους που τό βλέπουν.

Την περασμένην εβδομά-
δα, ένα νέο γαλλικό υπο-
βρύχιο, έφωδιασμένο με
μεγάλα κρύσταλλα στα
πλευρά, ώστε να φαίνεται
τό έξωτερικό, βρισκόταν
έν πλώ. 'Εξάφνα, ένα
γαλάζιο φως, έπλημμύ-
ρισε τό μέρος εκείνο της
θαλάσσης όπου ήταν συθι-
σμένο τό υποβρύχιο. Καί
σέ λίγο, αυτοί που είχαν
σπεύσει στους φακούς για
να ίδούν τί συμβαίνει, εί-
δαν με τρόμο ένα πελώριο
θαλάσσιο τέρας, πέντε του
λάχιστον φορές πιδ μεγα-
λό από μιά φάλαινα. 'Ο

κυβερνήτης του υποβρυχι-
ου θέλησε να πάρη μερικές
φωτογραφίες χρησιμοποιών-
τας τους προβολείς του,
αλλά δεν πρόφθασε, γιατί
τό τέρας είχε εξαφανισθῇ.
Τό παράξενο εκείνο φως,
προερχόταν από τό δέρμα
του κήτους που ήταν σκε-
πασμένο με μιά περίεργη
ουσία σάν κέσφορο.

ΦΟΒΟΥ ΤΟΥΣ ΔΑΝΑΟΥΣ...

ΑΝ παρουσιαστή κάπο-
τε κανείς και σάς πη
ότι κληρονομήσατε έ-
να θείον σας στην 'Αμερι-
κή, για τόν όποιον, πριν ά-
πό τότε δεν έγνωρίζατε καν
την ύπαρξί του, μη θιαστή-
τε να τόν πιστέψετε. Γιατί
καθόλου άπίθανο να πρό-
κειται περί άπατεώδους που
θέλει να εκμεταλλευθῇ την
εμπιστία σας.

Στό Βέλγιο άνεκαλύφθη
μιά τέτοια σπείρα άπατεώ-
νων που έκαναν χρυσές

δουλειές. 'Ενα μέλος της
σπείρας παρουσιάζόταν ένα
πρωί στο θύμα και του έλε-
γε ότι μόλις είχαν έρθει ά-
πό την 'Αμερική, όπου έ-
γνώρισε κάποιον μακρινόν
συγγενή του (του θύματος
φυσικά). 'Ο άνθρωπος αυ-
τός απέθανε χωρίς κληρο-
νόμους και άφησε τεραστί-
αν περιουσία. Καί μονάχα
αυτός μπορούσε να αποδεί-
ξη την συγγένεια του θύμα-
τος με τόν πεθαμένον. Πα-
ρουσίαζε και μάρτυρες, τά
άλλα μέλη της σπείρας,
και έπαιρναν την πρώτη
προκαταβολή για να θά-
λουν μπροστά τη δουλειά.
Μ' αυτή τη μέθοδο έπαιρ-
ναν από τό θύμα τους ό-
σο μπορούσαν πιδ πολλά
και στο τέλος τόν άφηναν
στά κρύα του λουτρού. Τώ-
ρα όμως τούς συνέλαβαν
όλους και πρόκειται να
τους δικάσουν αυτές τις ή-
μερες.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

Τζάκ "Αλαιν ήταν έ-
να καταπληκτικό φαι-
νόμενο όταν βρισκό-
ταν στη ζωή. 'Αλλά και τώ-
ρα που απέθανε, ή κοινω-
νία και οι εφημερίδες του
Σικάγου, όπου έζούσε, δεν
έπαυαν ν' άσχολούνται μα-
ζύ του. 'Ο Τζάκ "Αλαιν εί-
χε την ικανότητα να έκτε-
λή όποιαδήποτε πράξι της
άρισμητικής, άκόμη και τη
δυσκολώτερη, από μνήμης,
χωρίς να μεταχειρισθῇ μο-
λυβί και χαρτί. Τα δυσκο-
λότερα μαθηματικά προ-
βλήματα τά έλυσε σε δυό
λεπτά της ώρας με την με-
γαλύτερην ακρίβεια.

«Ενα τέτοιο φαινόμενο
δεν μπορούσε βέβαια ν' ά-
φήση αδιάφορη την επιστή-
μη. Πολλοί φρενολόγοι τόν
έξετάσαν, χωρίς όμως να
μπορέσουν ν' ανακαλύψουν
τό μυστικό του. Τότε ο "Α-
λαιν έσκέφτηκε να πουλή-
ση τόν έγκέφαλό του, σε

μιά φρενολογική κλινική,
που θα τόν έπαιρνε στην
κατοχή της μετά θάνατον,
φυσικά. 'Ο "Αλαιν απέθανε
την περασμένην εβδομά-
δα και ένας αντιπρόσωπος
της κλινικής παρουσιάστη-
κε για να παραλάβη τόν
έγκέφαλό του, κατά την
συμφωνία. 'Εκεί όμως έμα-
θε ότι ο μακαρίτης είχε κά-
μει την ίδια συμφωνία με
πολλές άλλες κλινικές, νο-
σοκομεία και ιδιώτες για-
τρούς. Καί τώρα τσακώνον-
ται ποιος να πρωτοπάρη
τόν πολύτιμόν αυτόν έγκέ-
φαλον.

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΘΑ ΛΕΙ- ΨΟΥΝ

Οι άρσενικοί μπορούν
ν' άπελπιστούν, γιατί
πολύ γρήγορα πρόκει-
ται να χαθούν από τό πρό-
σωπο της γῆς. Καί όχι μο-
νάχα οι άνθρωποι, αλλά
και τά ζώα, και τά φυτά
και κάθε τί τό άρσενικό,
που υπάρχει στον κόσμο.

Αυτά λέει ένας "Αγγλος
βιολόγος και τῇ στήριζει
σε μελέτες και στατιστικές
στις όποιες άφιέρωσε ως
τώρα όλη τη ζωή του. «Τό
θῆλυ, λέει, ή επιστήμη αυ-
τός αρχίζει να έπικρατῇ
παντού και χάρις στην ρα-
γδαία αυτήν εξέλιξί του θα
καταλάβη την θέσι που εί-
χε προηγουμένως ή άν-
δρας. 'Ηταν κάποια έποχή,
στην άρχαιότητα, που οι
γυναίκες ήταν πολύ σπά-
νιες και έπομένως πολυτι-
μες. 'Ισως από τότε συνη-
θίσαμε να ύποτασσόμεθα
σ' αυτές. Τώρα όμως συμ-
βαίνει ακριβώς τό αντίθε-
το. Ο άντρες δηλαδή λιγο-
στεύουν και οι γυναίκες
αυξάνονται διαρκώς. Θάρ-
βῃ λοιπόν μιά μέρα κατά
την όποιαν δεν θα ύπά-
ρουν πιδ άντρες στον κό-
σμο. Καί τότε ή αναπαρ-
γωγή του ανθρώπινου γέ-
νους θα σταματήσει αυ-
τόματος, εκτός αν ως τότε έ-
φευρεθῇ καμμία μέθοδος
κατά την όποιαν αυτό μπο-
ρεί να γίνεται χωρίς την
βοήθεια τών άνδρών.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΚΙΝΕΖΑΣ

ΤΑΝ ένα κορίτσι τσα-
κωθῇ με τούς δικούς
του, συνήθως τό σκά-
ζει από τό στίτι και κατα-
φεύγει σε τίποτε συγγε-
νείς. "Αλλες, πάλι, περισ-
σότερο άπελπισμένες πη-
γαίνουν και αυτοκτονούν.
"Αλλες, πιδ πρακτικές, πεί-
θουν τούς άγαπημένους
τους να τίς άπογάγουν κι'
ύστερα από λίγες μέρες οι
γονείς των πληροφορούν-
ται ότι παντρεύτηκαν.

Μιά Κινέζα, ή Φου-Λάν,
πολύ καλής οικογενείας, ά-

φού τσακώθηκε με τη μη-
τριά της, έκαμε κάτι τό
έξωφρενικό: έπήγε να πα-
ραδοθῇ στους ληστές. Πα-
ρουσίαστηκε λοιπόν στον
άρχηγό μιάς ληστούσιμω-
ρίας, του έξέθεσε τά σχέ-
διά της και τόν έπεισε να
ζητήση βαρύτατα λύτρα
από τούς γονείς της για
την άπελευθέρωσι. Με την
συμφωνίαν όμως ότι θα τά
έμοιράζοντο. 'Ο άρχηγός
της συμμορίας ένέργησε
σύμφωνα με τις ύποδείξεις
της και ή πατέρας της νέ-
ας, που την ύπεραγαπούσε,
έστειλε 30 χιλιάδες δολλα-
ρια για την άπελευθέρωσί
της. 'Ο άρχιληστής έκράτη-
σε τό λόγο του και έδωσε
της νέας τά μισά λεπτά,
αλλά δεν την άφησε έλεύ-
θερη, παρά την κράτησε
για γυναίκα του. Με μόνη
τη διαφορά ότι εγκατέλει-
ψε τη συμμορία του και
ζούν τώρα από τά εισοδή-
ματά ενός κτήματος που ά-
γόρασαν μ' αυτά τά λε-
φτά.

ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ

Οι τελευταίοι καννίβα-
λοι, όπως μαρτυρούν
όλοι οι ταξιδιώτες και
έξερευνηταί, ήταν ο Ιθαγε-
νείς τών νήσων Φίτζι. Τώ-
ρα εινε κι' αυτοί σχεδόν πο-
λιτισμένοι και ή ανθρώπι-
νοφάγια δεν είναι παρά μιά
θλιβερή ανάμνησι του πα-
ρελθόντος. Συνέβη όμως τό
έξης περιεργό: ότι οι άν-
θρωποι αυτοί που έτρωγαν
τούς όμοιους των, και πρό-
παντός αυτούς που αιχμα-
λώτιζαν στον πόλεμο, έγι-
ναν οι πιδ ευαίσθητοι άνθρω-
ποι του κόσμου. 'Από τό έ-
να άκρον δηλαδή έφθασαν
στο άλλο.

Θέλετε μερικά παραδει-
γματα; "Ενας Ιθαγενής του
Φίτζι τόσο πολύ στενοχωρέ-
θηκε όταν απέθανε ή γυναί-
κα του, ώστε έπαθε από μιά
βαρεία μορφή μελαγχολίας
από την όποιαν και απέθανε
ύστερα από μερικές έ-
βδομάδες. "Ενας άλλος,
που έξ αίτίας του σκοτώθη-
κε ένας φίλος του, τόσο πο-
λύ λυπήθηκε από τό δυστύ-
χημα αυτό, ώστε άρνήθηκε
να πάρη όποιαδήποτε τρο-
φή και απέθανε από άσιτία.
Και ή επιστήμη αγωνίζει-
ται να θρη την βαθύτερη
αίτία αυτής της μεταστρο-
φῆς.

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΣΚΥΛΙ

ΣΤΟ λιμάνι της Βρέστης,
μέχρι την περασμένην
εβδομάδα, έγυρίζε έ-
νας άδέσποτος σκύλος. 'Η-
ταν φίλος τών ψαράδων από
τόν έτάζιζαν με όμα ψάρια.
τά όποια ή σκύλος έτρω-

γε με δρεξι. 'Η άγάπη αυ-
τή τών ψαράδων προς τό
άδέσποτο σκύλο δεν ήταν
τυχαία, αλλά είχε βαθιές
ρίζες στην ψυχή όλων
τών θαλασσινών της Βρέ-
στης.

Ο περίφημος αυτός σκύ-
λος είχε σώσει πολλούς ά-
πό βέβαιον θάνατον. Κάθε
φορά που έκινδύνευε κά-
ποιος στη θάλασσα, ή σκύ-
λος αυτός που βρισκόταν
πάντα στην προκυμαία, έ-
πεφτε στο νερό, όση τρικυ-
μία και αν ήταν, και τόν
έσβαζε στην ξηρά. Στο
τέλος όμως ή σκύλος έπλή-
ρωσε πολύ ακριβιά την αυ-
τοθυσία του. Μιά βάρκα έ-
ναυάγησε μέσα στο λιμάνι
και ή σκύλος έσπευσε να
σώση τόν επιβάτη της. 'Ο
τελευταίος όμως αυτός ή-
ταν τόσο χονδρός και ή
τρικυμία τόσο μεγάλη,
ώστε ή σκύλος κατώρθω-
σε με κόπο να τόν συγκρα-
τήση στην επιφάνεια του
νερού ως πιδ ναρθούν με-
ρικοί ψαράδες που έσπευ-
σαν με τις βάρκες των.
«Όταν έφθασαν αυτοί ή
σκύλος ήταν τόσο εξαντλη-
μένος από την προσπάθεια,
ώστε σωριάσθηκε κάτω και
ύστερα από λίγες ώρες
έμόφησε.

ΘΑΨΑΣΙΜΟΣ ΕΝΑΓΚΑ- ΛΙΣΜΟΣ

ΕΩΣ τώρα ξέραμε ότι
μονάχα τά μεγάλα φί-
δια και τά θηρία μπο-
ρούσαν να έχουν «θανάσι-
μον έναγκαλισμόν» και κά-

Οι πίθηκοι εκφράζουν παρρησιαστικά τά συναισθήματά τους.
'Ισως τέτοιες φινέτσες έλατύνουν ένδιαφέροντες: να νώ ή
ΕΙΡΩΝΕΙΑ 2ον ΑΠΟΡΙΑ, Κ ΑΠΟΡΙΑ 3ον ΓΕΛΙΟ, 4ον ΘΑΥΜΑ-
ΣΜΟΣ

Η ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙΣ

ΓΙΑ την περίφημη έκτη
αίσθησι, την ικανότη-
τα δηλαδή του προσ-
νατολισμού που έχουν διά-
φορα ζώα, πολλά έχουν ει-
πωθῇ έως τώρα, αλλά κα-
νείς δεν φαίνεται να έχη
βρῇ την αλήθεια. Τελευταί-
ως όμως, ένας ζωολόγος
του Μονακό, ή Μ. Σμιθ,
που έχει άσχοληθῇ από
χρόνια με την καταπληκτι-
κήν ικανότητα που έχουν
τά σκυλιά να προσανατολι-
ζωνται άμέσως, ύποστηρί-
ζει πως ή ικανότης αυτή
δεν έχει καμμιάν άπολύτως
σχέσι με την όσφρησι, όπως
πιστεύει όλος ή κόσμος.

Τά πειράματά του, με
τά όποια κατέληξε στο
συμπέρασμα αυτό, εινε πο-
λύ ένδιαφέροντα. 'Επῆρε
μερικά σκυλιά, τάκλεισε
χωριστά σε μπαούλα ώστε
να μη βλέπουν, τά μετέφε-
ρε σε μεγάλες άποστάσεις
και τάφηνε έλεύθερα σε
διάφορα σημεία. Τά σκυλιά
έμεναν κάμποσην ώρα άνα-
ποφάσιστα κι' έπειτα έπρο-
χωρούσαν όριστικά προς
μιάν ώρισμένη κατεύθυνσι,
τη σωστή πάντοτε κι' ύστερα
από μιά-δυό ήμέρες έπέ-
στρεφαν στο στίτι του κυ-
ρίου των.

ΛΕΥΚΟΙ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡ- ΜΟΙ

ΛΕΥΚΟΙ άραπάδες δεν
είνε βέβαια δυνατόν
να ύπάρχουν, γιατί αν
ύπήρχαν δεν θα ήταν πιά
άραπάδες, αλλά λευκοί.
Λευκοί όμως έρυθρόδερμοι
ύπάρχουν και ζούν σε μιά
περιοχή του 'Αμαζονίου.
Οι άνθρωποι αυτοί πολλές
φορές έχουν άπασχολήσει
τούς ανθρωπολόγους, οι ό-
ποιοί όμως δεν κατώρθω-
σαν να εξακριβώσουν την
καταγωγή τους.

Τελευταίως όμως τό 'Ιν-
στιτούτο Ροκφέλερ έστειλε
τόν διάσημον 'Αμερικανόν
ανθρωπολόγον Βίλερρεντ,
να μελετήση επί τόπου αυτό
τό πρόβλημα. 'Επῆγε, λοι-
πόν, ή Βίλερρεντ, τούς θρη-
κε, τούς έμελέτησε καλά
και κατέληξε στα έξης συμ-
περάσματα:

Οι άνθρωποι αυτοί δεν
είνε ιθαγενείς, σάν τούς
άλλους, αλλά κατάγονται
από Ευρωπαίους και ακρι-
βώς από τό πλήρωμα και
τούς επιβάτες του πλοίου
«Μαδαγασκάρη» που είχε
κάποτε ναυαγήσει στις ά-
κτές της Ν. 'Αμερικής. 'Ο-
σοι κατώρθωσαν να σώ-
θούν απ' αυτό τό ναυάγιο
έπροχώρησαν στα ένδό-
τερα της ήπειρου και ίδρυ-
σαν την άποικίαν αυτή τών
Λευκών έρυθρόδερμων.

μὲν δύο σπειρές κουμπιὰ, καὶ ἑπτά
μὲν ἄρκετὰ στουρωτὰ καὶ θ

— Οι δραστήριοι ζῶνες θά
παίξουν ἓνα σπουδαῖο ρόλο στὴν
ἀνοξιότακη καὶ θερμὴ ἐμφάνισί

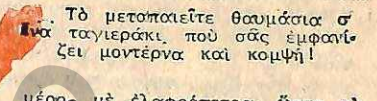
καφέ.

Θα άνολυετα συχνά τὰ παράθυ

когда...

...σε χωρίς να την διπλώ-
...
...

καὶ τὰ θράδυνά νὰ βάζετε λίγη
βαζελίνη πάλι σπρώχνοντάς τα.
Ἔτσι μὲ ὑπομονὴ θὰ τὰ βοηθή-
σετε νὰ μὴ ξανασκεπάσουν τὰ
λευκὰ τῶν νυχιῶν σας. Τὰ ἄλλα

οὐκ ἐν τῷ χρόνῳ ἐξασθενεῖν ἐν τῷ
 μεταξὺ θὰ περνοῦν καὶ τὰ χρό-
 νια κ' εἴη θὰ ἰδῇτε θελατίσαι
 καὶ δὲν θὰ λέτε πᾶ ὅτι εἰσθε
 δυστυχισμένη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

αχρηστο ε.ε.ε. θεταχειρισμέν
ποστολ. . . .

καὶ σεῖς ἀκουσθῶντας τὴν πε-
 τσέττα σας ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ
 πίστο σας χωρὶς νὰ τὴν διπλώ-
 ντε.

χωνιστάς τὰ με ἓνα ζυλάκι ἢ κόκ-
καλο ποῦ ἔχει σχῆμα ἡμικυκλικό
κάθε πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμό σας
κἀὶ τὰ βράδυα νὰ βάζετε λίγη
θαξελίνη πάλι σπρώχνοντάς τα.
Ἔτσι μὲ ὑπομονὴ θὰ τὰ βοηθή-

οὐκ ἐν τῷ χρόνῳ ἐξασθενεῖν ἐν τῷ
 μεταξὺ θὰ περνοῦν καὶ τὰ χρό-
 νια κ' εἴη θὰ ἰδῇτε θελατίσαι
 καὶ δὲν θὰ λέτε πᾶ ὅτι εἰσθε
 δυστυχισμένη.

Ἡ μηχανὴ ποῦ μιλάει

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ τὰ Ρομπότ, τοὺς μηχανικοὺς δηλαδὴ ἀνθρώπους, ποὺ σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν θαυμάσια ὡς ὑπηρετικὸ προσωπικόν, ἔπρεπε νὰ ἐφευρεθῇ κι' ἓνα μηχανήμα ποὺ νὰ μιμῆται τὴν ἀνθρώπινη φωνή. Γιατὶ τὰ Ρομπότ μιλοῦνε μὲν, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς μικροῦ φωνογράφου ποὺ εἶναι κρυμμένος στὰ σπλάγχνα τους.

Τώρα, αὐτὴ ἡ ἐλλείψις δὲν ὑπάρχει πιά. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ ποὺ μιλάει σὰν ἄνθρωπος ἡ μάλλον ποὺ δημιουργεῖ τὴν ἀνθρώπινη φωνή, ἔκαμε αὐτὲς τὲς ἡμέρες τὴν πρώτη ἐμφάνισί του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἀκριβέστερα στὴ Φιλαδέλφεια. Καὶ ὅσοι τὸ εἶδαν ὁμολόγησαν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰν ἐφεύρεσι πραγματικὰ καταπληκτικὴ, πολὺ πρὶν σπουδαία ἀπὸ τὸ γραμμόφωνο.

Ἔδωσαν μάλιστα κι' ἓνα ὄνομα στὸ μηχανήμα αὐτό, ποὺ λέγεται «Βόντερ», ἴσως ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου. Μοιάζει μὲ μιὰ μεγάλη γραφομηχανὴ καὶ λειτουργεῖ περίπου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ συνδέεται μὲ ἓνα μικρὸ μεγάρφωνο καί, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα ποὺ ἐγίναν ἔως τώρα, εἶναι ἱκανὸ νὰ θγάλλῃ ὅλες τὲς ἀνθρώπινες φωνές, νὰ μιλήσῃ σὲ ὁποιαδήποτε γλώσσα, νὰ τραγουδήσῃ, νὰ κἀμὴ μιὰ διέλεξι, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ φερτενισθῇ. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, καλὰ ὅτι εἶναι ἀρκετὰ τελειοποιημένο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπο τῆς λειτουργίας του, τὸ μηχανήμα αὐτὸ κινεῖται μὲ ἥλεκτρισμὸ καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ ὁποιοδήποτε, ἀφοῦ δὲν ἀπαιτεῖ ἐιδικὲς γνώσεις. Καὶ ὁ ἥχος θγαίνει ἀπὸ μέσα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος παράγει στὴν ἀρχὴ ἓναν ἥχο ὅμοιον μὲ σφύριγμα, σπαράχνοντας τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς πνεύμονας πρὸς τὸ στόμα, καὶ ἓναν θόρυβο σὰν βοή, δάζοντας σὲ κίνησι τὲς φωνητικὲς χορδές. Καθὼς ὁ μὸς ὁ ἀέρας θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, ὁ βόμβος μεταβάλλεται σὲ ὀριζόμενα φωνήεντα καὶ τὰ σφύριγματα σὲ σύμφωνα, ἀναλόγως τοῦ σχήματος ποὺ παίρνει τὸ στόμα.

Τὸ ἴδιο ἀκριβὲς κάνει καὶ τὸ μηχανήμα αὐτό. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι ἀντὶ γιὰ ἡχητικὰ κύματα παράγει μὲ τὸν ἥλεκτρισμὸ παλμικὲς δονήσεις ποὺ μεταδίδονται στὸ μεγάρφωνο κι' ἐκεῖ μεταβάλλονται σὲ ἡχητικὰ κύματα, δηλαδὴ σὲ φωνή.

Οἱ ἥχοι αὗτοι παράγονται μέσα σὲ σωλῆνες, ὅπου προηγουμένως ἔχει δημιουργηθῇ τὸ ἀπόλυτο κενόν. Οἱ ἥχοι, ἀφοῦ ἀνακατευθοῦν στὸν «ἀέριον» τῆς μηχανῆς περνοῦν ἀπὸ δέκα ἄλλους σωλῆνες.

Ἡ μηχανὴ ἔχει δέκα μονάχα πλήκτρα, ὅσα δηλαδὴ καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴν μεταχειρίζεται μὲ εὐκολία. Κάθε πλήκτρο ἀντιστοιχεῖ μὲ μιὰν ὀλόκληρη συλλαβή, ἡ ὁποία ὅμως μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ μὲ τὴν ταυτόχρονη πίεσι ἑνὸς κομπιού ποὺ βρίσκεται στὴ μέση.

Ὅσοι ἀκούσαν τὴν θαυμαστὴ αὐτὴ μηχανὴ νὰ μιλάει βεβαίως ὅτι δὲν διακρίνεται καθόλου ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φωνή καὶ ὅχι σὰν τὸ γραμμόφωνο καὶ τὸ ραδιόφωνο ποὺ θγάβουν μεταλλικὴ φωνὴ ποὺ διαφέρει πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη.

Φωτογραφίσεις φαντασμάτων

ΣΤΗΝ Ἀμερικὴ τὰ φαντάσματα δορῶνται πάλι στὴν ἡμερησίαν διάταξι. Καὶ δὲν ἀπασχολοῦν μονάχα ἐκείνους ποὺ τὰ βλέπουν καὶ τὴν ἀστυνومία, ποὺ ὑποτιεῖται πάντα ὅτι ἀποτελοῦν τὸ κώλο κανενὸς ἀκακοποιῶ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἐξακριβώσῃ πόση ἀλήθεια βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἐπῆραν λοιπὸν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὲς ἀπόκορφες ἐπιστήμες, ἐφοδιασμένοι μὲ ἐιδικὲς φωτογραφικὲς μηχανές μὲ τὲς ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ φωτογραφήσουν τὸ φάντασμα.

Πράγματι, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶδαν τὸ φάντασμα ἑνὸς κοριττοῦ νὰ παρουσιάζεται στὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι καὶ ἀμέσως τὸ ἐφωτογράφησαν. Ἐπειτὰ ἐγινε φασματοσκοπικὴ ἀνάλυσις τῶν φωτογραφιῶν αὐτῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διαπιστώθηκε ὅτι τὰ φαντάσματα παρουσιάζουν τὸ ἴδιο φάσμα μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Τὸ πρῶτον ἐφάνηκε πολὺ περίεργο, γιὰ τὴν φαντάσματα ἔπρεπε νὰ ἔχουν δικὸ τους φῶς, ποὺ θὰ παρουσίαζε διαφορετικὸ φάσμα στὴν ἀνάλυσιν. Τότε ἐπῆραν νέες φωτογραφίες, ἀφοῦ ἐκλείσαν καλὰ ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' ὅπου προηγουμένως ἔμπαινε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ φωτογραφικὲς πλάκες δὲν παρουσίασαν τίποτε ἀπολύτως, ἀν καὶ ὅλοι εἶδαν τὸ φάντασμα, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ.

Ὅποτε λοιπὸν τί συμβαίνει; Ἀφοῦ παρουσιάζονται τὰ φαντάσματα γιατί δὲν μπορεοῦν νὰ τὸ φωτογραφήσουν; Κάποιος ἔδωσε τὴν ἐξήγησι: Τὴν πρώτη φορὰ οἱ πλάκες δὲν ἐφωτογράφησαν τὸ φάντασμα, ἀλλὰ τὲς ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔδωσαν στὴν ἀνάλυσιν τὸ φάσμα τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ προέρχονται ἀπ' αὐτόν.

Τὴν δεύτερη φορὰ, μὲ τὰ παράθυρα κατὰκλειστα, δὲν μπορεοῦν νὰ φωτογραφίσουν τίποτε. Καὶ τὸ φάντασμα ποὺ ἔβλεπαν; Αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε παρὰ στὴ φαντασία ἐκείνων ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐκεῖ πέρα, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸ ἔβλεπαν μὲ τὰ ὀπτικά ὄργανα, δηλαδὴ μὲ τὰ μάτια, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐγκέφαλον. Γιατὶ ἂν ὑπῆρχε καὶ τὸ ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια, θὰ μπορούσαν καὶ νὰ τὸ φωτογραφήσουν.

Φαντάσματα λοιπὸν δὲν ὑπάρχουν; Ἐνταὶ φαίνεται, ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ φωτογραφηθοῦν. Ἐνας Ἀγγλος ὅμως, ὁ Χάρρυ Γουόλτερ διαφωνεῖ καὶ ἵπστηρίζει τὴν διαφωνία του μὲ μιὰν ἐφεύρεσι.

Κατὰ τὴν γνώμην του, τὰ φαντάσματα δὲν μποροῦν νὰ φωτογραφηθοῦν μὲ κοινὰς φωτογραφικὲς μηχανές. Κατεσκεύασε λοιπὸν μιὰν ἐιδική, μὲ τὴν ὁποίαν κατορθώνει νὰ φωτογραφίξῃ τὰ φαντάσματα.

Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ δὲν εἶναι ἐντελὲς νέα. Ἐδὼ καὶ τριάντα χρόνια ὁ Ἐδισὸν εἶχε κατασκευάσει ἓνα παρόμοιο μηχανήμα, ποὺ τὸ ὠνόμασαν «μάλιστα μηχανήμα ἐπικοινωνίας μὲ τὸ ὑπερπέραν». Πολλοὶ ἐνόμισαν τότε ὅτι μὲ τὸ μηχανήμα αὐτὸ θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τοὺς νεκρούς, ἀλλὰ τὰ πειράματα ποὺ ἐγίναν δὲν ἔδωσαν καὶ τόσο ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Τώρα, τὸ νέο μηχανήμα τοῦ Γουόλτερ φαίνεται πὸς εἶναι μιὰ τελειοποίησις ἐκείνου τοῦ Ἐδισὸν.

Ἡ πρώτη ἀτμομηχανή

ΟΙ πιστεύουν καὶ ὅλοι ἐμάθαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὅτι ἐφευρέτης τῆς ἀτμομηχανῆς ἦταν ὁ Στέφενσον. Ἀς ἀκούσωμε ὅμως τί λένε καὶ οἱ ἱστοριογράφοι τῆς ἐποχῆς του, ποὺ παρουσιάζουν τὰ πράγματα κάπως διαφορετικά.

Τὴν πρώτην ἀτμομηχανὴν τὴν κατασκεύασε ὁ Ριχάρδος Τρέβιτικ, καὶ ὁ ἐξάδελφός του Ἀλβέρτος Βίδιαν, στὰ 1804. Ἡ ἀτμομηχανὴ αὐτὴ, ποὺ ἦταν βέβαια ἀρκετὰ πρωτόγονη καὶ δὲν εἶχε καμμιὰν ὁμοιότητα μὲ τὲς σημερινές, ἐκφυλλίσθησε ἐπὶ ἐννέα μίλλια καὶ μὲ ταχύτητα πέντε μίλλιον τὴν ὥρα, ἓνα φορτίο ἀπὸ 17 τόνους σιδήρου, στὴν τροχιόδρομικὴ γραμμὴ τοῦ Πεννυρντάν, στὴν Ἀγγλία.

Ὁ Ριχάρδος Τρέβιτικ, ποὺ εἶναι ὁ πραγματικὸς ἐφευρέτης τῆς ἀτμομηχανῆς, εἶχε κατασκευάσει στὰ 1802 ἓνα εἶδος ἀτμοκίνητου λεωφορείου. Ἦταν ἓνα πελώριο ἄμαξι μὲ ἓνα λέβητα στὸ πρῶτον μέρος σὰν τὰ λεωφορεῖα ἐκείνα ποὺ καίνε κάρβουνα καὶ ἐξῆλα ἀντὶ δυνάμεως.

Μὲ τὸ πρωτόγονο ἐκεῖνο μηχανήμα ποὺ εἶχε καὶ θέσεις γιὰ ἀρκετοὺς ἐπιβάτες, ἐγίναν τὰ πρῶτα πειράματα τῆς ἀτμομηχανῆς. Μὲ τὸ πρῶτον ὅμως ταξίδι ποὺ ἔκαμε ἡ βαρεὶα ἐκείνη μηχανὴ κατέστρεψε τὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου καὶ μὲ τὸ δεύτερο διαλύθηκε. Οἱ ἐπιβάτες ἐγλύτωσαν γιὰτὶ ἐπρόφθασαν κι' ἐπὶ δὴσαν ἐγκαίρως, ἀλλὰ ὁ δρόμος ἐπαγνώθηκε σοδαρά.

Μὲ τὴν ἀτμομηχανὴ ἐστάθηκε πρὶν ταχέως, γιὰτὶ κατεσκεύασε καὶ ἄλλες δύο, ποὺ ἀνέπτυξαν δέκα μίλλια τὴν ὥρα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς δὲν ἀρξήσαν νὰ διαλυθοῦν.

Μιὰ ἀπὸ τὲς μεγαλύτερες δυσκολίες ποὺ συνήντησε ὁ Τρέβιτικ ἦταν τὸ βάρος τῆς μηχανῆς ἐν ἀνάλογον μὲ τὸν δρόμο καὶ τὴν ταχύτητα. Γιατὶ ἂν ἦταν πολὺ ἑλαφρὰ ἡ μηχανὴ ἔπρεπε πολὺ, πρὶν παντὸς στόν Γ-σιό δρόμο, καὶ ἂν ἦταν πολὺ βαρεὶα δὲν μπορούσε νὰ ξεκινήσῃ.

Τὸ μειονέκτημα αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἓνας ἄλλος μηχανικός, ὁ Μπλένκινσον, ὁ ὁποῖος κατέκτισε νὰ τὸ ἐξυλοτελέσῃ. Καὶ τὸ δικὸ του σύστημα κατασκευῆς ἐφαρμόζεται ἀκόμη καὶ σήμερον.

Πολὺ ἀργότερον, στὰ 1814 παρουσιάστηκε ὁ Στέφενσον μὲ τὴν ἀτμομηχανὴν του, στὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸ ὄνομα «Μπλόκερ». Ἦταν βέβαια πρὶν τελειοποιημένη ἀπὸ τὲς ἄλλες, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ πρώτη.

Στὰ 1821 ἐγίναν τὰ ἐγκλήματα τῆς πρώτης τακτικῆς γραμμῆς μεταξὺ Στόκτον καὶ Ντάρλινγκτον. Σὲ πολλὰ ὅμως σημεῖα τῆς γραμμῆς ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικὸς καὶ ἡ μηχανὴ δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ. Τότε κατέφυγαν σ' αὐτὸ τὸ μέσον: ἔδωσαν τὸ τραῖνο μὲ ἀλυσίδες, ποὺ ξεκινούσαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου τὲς τραβοῦσε πρὸς τὰ ἐπάνω μιὰ στάσιμη ἀτμομηχανή.

Μετὰ τὴν «Μπλόκερ» ὁ Στέφενσον κατεσκεύασε καὶ ἄλλες ἀτμομηχανές μὲ πείρακα ὀνόματα, ὅπως ἡ «Ἐλκίδα», τὸ «Μαῦρο διαμάντι», ἡ «Πειραματισμένη», ὁ «Βασιλεὺς Γεώργιος».

Τέλος, στὰ 1825, ὁ Γεώργιος Στέφενσον ἐκέρδησε ἓναν διαγωνισμὸν ἀπὸ 500 λίρες γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς τελειοποιημένης ἀτμομηχανῆς. Τὴν ὀνόμασαν «Ρονκέτα» καὶ στὴ γραμμὴ Λίδερπουλ — Μάντσεστερ ὅπου ἐκτετοῦργησε ἀνέπτυξε ταχύτητα 24 μίλλιον τὴν ὥρα. Γιὰ τὴν ταχύτητα αὐτὴν, ποὺ ἦταν καταπληκτικὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς, ὁ Στέφενσον ἐθεωρήθηκε ὁ πατέρας τῆς ἀτμομηχανῆς.

Οἱ φιλοσοφίες τῆς γατίτσας

(Ὁ Σκυλάκος καὶ ἡ Γατίτσα εἶναι καθισμένοι κοντὰ-κοντὰ στὴ φωτιά καὶ τὰ λένε, γιὰτὶ αὐτὰ δὲν μοι ἀκούουν σὰν τοὺς ἄλλους σκύλους καὶ τίς γάτες. Ζοῦνε ἀγαπημένοι καὶ ποτὲ δὲν τσακώνονται.)

Ἡ Γατίτσα ἀγαπᾷ τὴν κυρία τῆς τῆς Κική, κι' ὁ Σκυλάκος τὸν ἀφέντη του τὸν Μίμη, ἀλλὰ καθένας ἔχει δικὸ του τρόπο νὰ ἐκφράζεται σύμφωνα μὲ τὴν νοοτροπία του.)

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Φύγαγε πάλι τ' ἀφεντικά. Νάξεραι ποὺ πᾶνε καὶ δὲν μ' ἐπῆραν μαζί τους...

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Δόξα τῷ Θεῷ ἐμένα δὲν μὲ παίρνουν ποτέ. Τί γούστο βρίσκεις νὰ σὲ βγάξουν δεμένον μ' ἓνα λουρί.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ (ρεμβώδης).— Δὲν ξέρεις ἐσὺ τί ὠραία ποὺ εἶναι στὸ δρόμο. Ἐκεῖ ζῇ κανεὶς. Μέσα στὸ σπιτί τί κάνεις; Τρῶς, κοιμᾶσαι, ξανατρῶς, ξανακοιμᾶσαι...

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ (τσαχπίνικα).— Δὲν ξέρεις τί λές! Ξεχνᾷς τὰ κεραμίδια! Ἐκεῖνες τὲς ὁμορφες φεγγαρόλουστες νύχτες... τίς ὠραίες σερενᾶδες ποὺ μοῦ κάνει ὁ Γάτος τοῦ πλαῖνοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Δὲν λέω, οἱ νύχτες κάτι ἀξίζουν. Μὰ τίς ἡμέρες τί κάνεις κουλουριασμένη ὅλη τὴν ὥρα σ' ἓνα μαξιλάρι;

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Μιλάς σὰν σκύλος! Ὑπάρχουν τόσα πράγματα ὠραία μέσα σ' ἓνα σπιτί.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Χαρὰ στὴν ὁμορφιά! Τὰ ἴδια ἐπιπλά... τὰ ἴδια πράματα. Οὐφ! πὼς πλήττω!

(Χασμουρίζοντας)

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ (τὸν κυττάζει περιφρονητικὰ).— Τὰ ἴδια ἐπιπλά, τὰ ἴδια πράματα! Μὰ ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ βλέπεις... Μὰ, κύτταξε ἐκείνη τὴν κουρτίνα πὼς κουνιέται...

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ (ὀρμᾷ).— Μήπως κρύβεται κανεὶς ἀπὸ πίσω; Νά τὸν φάω! Γάβ! Γάβ! Γάβ!

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι! Τὴν κουνούσε ὁ ἀέρας καὶ ἡ φαντασία μου ἔφτανε ἓνα σφῆρ ἱστορίας. Μοῦ τὰ χάλασες ὅλα μὲ τίς φωνές σου!...

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Ποῦ νὰ μὲ καταλάβης. Σάμπως ξέρεις ἐσὺ ὅσα ξέρω ἐγώ;...

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ (προσβεβλημένος).— Μὴ μὲ βρίζεις, γιὰτὶ θὰ τὰ χαλάσωμε.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Δὲν σὲ βρίζω, μὰ πρέπει νὰ παραδεχθῇς πὼς ξέρω περισσότερα ἀπὸ σένα. Γιὰ θυμῶσαι

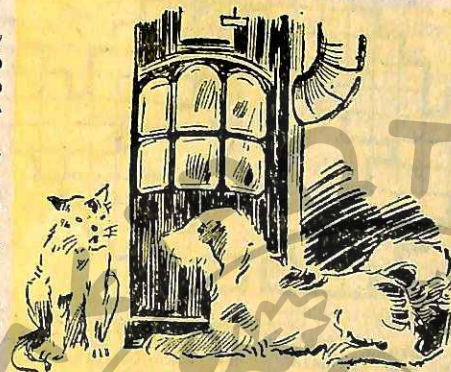
προχθὲς ποὺ ἀρχισες νὰ γαυγίζης σὰν δαιμονισμένος σὰν εἶδες ἓνα παιχνίδι τοῦ ἀφεντικοῦ σου. Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ σὲ κάμω νὰ πεισθῇς, πὼς ἦταν ἓνας ψεύτικος ἐλέφας ποὺ τὸν κοῦρδισαν κι' ἐσήκωνε τὴν προβοσκίδα του.

(Ὁ Σκυλάκος κατεβάζει τ' αὐτιά του ντροπισμένος καὶ ἡ Γατίτσα συνεχίζει μὲ ὑπερήφανο ὕφος.)

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Ἐμένα ὅμως δὲν μὲ γελοῦνε. Ἐρρίξαν στὰ πόδια μου ἓνα ψεύτικο ποντίκι ποὺ τῶχανε κουρδίζει καὶ περπατοῦσε κι' οὔτε κούνησα ἀπὸ τὴ θέσι μου.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Εἶσαι πρὶν ἐξυπνὴ, τὸ παραδέχομαι, μὰ ἐγὼ πάλι εἶμαι πρὶν καλός. Δὲν βγάξω τὰ νύχια μου σὰν κι' ἐσένα, οὔτε γρατσουνάω.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Γρατσουνάω ὅταν

μ' ἐνοχλοῦνε, δὲν σοῦ μοιάζω ποὺ ὅταν σοῦ τραβοῦν τ' αὐτιά ἡ σοῦ πατοῦν τὴν οὐρά, γαυγίζεις ἐθουσιασμένος. Ἐγὼ δὲν ἐπιτρέπω νὰ μ' ἐνοχλοῦν.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Τῶχες πάρει ἐπάνω σου.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Δὲν τῶχω πάρει ἐπάνω μου, μὰ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐπιτρέψω σὲ κανέναν νὰ μ' ἐνοχλῇ. Θὰ παίζω ὅταν θέλω ἐγὼ καὶ ὅχι νὰ μὲ ἐνοχλοῦν ὅταν θέλουν αὐτοὶ γιὰ νὰ παίξω.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Τ' ἀφεντικά μας ἔχουν δικαίωμα νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Δὲν τὸ παραδέχομαι. Ὁ καθένας πρέπει νὰ σέβεται τὸν ἄλλον ἂν θέλῃ νὰ τὸν σέβεται κι' αὐτός.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Δὲν τὰ καταλαβαίνω αὐτὰ ποὺ λές. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀφεντικό μου γιὰτὶ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτός. Μοῦ δίνει ὠραία κόκκαλα καὶ τρώω, γεμάτα μυαλό.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Στὰ δίνει γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φάῃ αὐτός.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ (σκεπτικὸς).— Νομίζεις;

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Βέβαια.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Χθὲς ὅμως ποὺ

μοῦδωσε ἓνα κομμάτι κρέας;... Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ (ποὺ τὰ ξέρει ὅλα).— Κουτέ! Ἦταν σπλήνα καὶ τὴν σπλήνα δὲν τὴν τρώει, γι' αὐτὸ σοῦ τὴν πέταξε κρυφὰ γιὰ νὰ πῇ πὼς τὴν ἐφαγε καὶ νὰ μὴ τὸν μαλώσουν...

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ (στενοχωρημένος).— Πάντα κάτι βρίσκεις νὰ πῇς. Δὲν θές νὰ παραδεχθῇς πὼς εἶναι καλὰ τ' ἀφεντικά μας.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ (μὲ συγκίνησι).— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ. ἡ κυρά μου εἶναι καλὴ. Μοῦ δίνει στήθος πουλιοῦ ποὺ ξέρω πὼς τῆς ἀρέσει καὶ μοῦ ἀφήνει πάντα λιγάκι γάλα στὸ πιατάκι τῆς. Τ' ἀφεντικό σου ὅμως εἶναι ἓνας ἐγωϊστής.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Ἀφοῦ εἶνε ἀφεντικά, δὲν πρέπει νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν;

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλοῦν ὅπως δὲν τοὺς ἐνοχλοῦμε κι' ἐμεῖς.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ μ' ἐνοχλοῦν, νὰ μοῦ τραβοῦν τ' αὐτιά...

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Εἶσαι δουλοπρεπής!

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Δὲν εἶμαι, μὰ ἀγαπῶ τ' ἀφεντικά μου. Γιὰ σκέψου τί ἐπυγισμέ'οι ποῦμαστε.

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ.— Ἄν ὅμως δὲν τὰ πηγαίνουμε καλὰ;

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Δὲν τὸ σκέφθηκα, ἀλλὰ γιὰ πὲς μου ἀλήθεια ἐσὺ ποῦ εἶσαι σοφὴ γιὰτὶ λένε γιὰ μᾶς: σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴν γάτα;

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ (μὲ ὕφος παντογνώστου).— Νὰ σοῦ πῶ: Γιατὶ τὴν παλιὰ ἐποχὴ ποὺ ζούσαν ὅλη τὰ χρόνια στὰ δάση καὶ στίς σπηλιές κάποιος σκύλος κυνηγώντας νὰ βρῇ φαί γιὰ τὰ παιδιὰ του, σκότωσε ἓναν ἀγριόγατο. Ἀφοῦ τῶς τὰ παιδιὰ του, πῆρε τὸ τομάρι καὶ τὸ πῆγε στὸν γείτονά του τὸν ράφη νὰ τοῦ ράψῃ ἓνα κοστούμι. Ὁ γάτος ὅμως γνώρισε τὸ τομάρι τοῦ ἐαδέρφου του κι' ἔτσι χύμηξε καὶ ἐσχίσσε τὰ μούτρα τοῦ σκύλου. Ἀπὸ τότε τὰ σκυλιὰ κυνηγοῦν τίς γάτες ὅπου τίς βροῦν. Δόξα τῷ Θεῷ, ἐμεῖς εἵμαστε πρὶν πολιτισμένοι...

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ.— Ναι, δόξα τῷ Θεῷ! Ἄ! νὰ τ' ἀφεντικά! Τρέχω ἰ Γάβ! γάβ! γάβ!

(Ὁ Σκυλάκος τρέχει μὲ τ' αὐτιά στὸν ἀέρα, ἐνῷ ἡ Γατίτσα κυττάζει μισοκλείνοντας τὰ μάτια τῆς.)

Ἡ ΓΑΤΙΤΣΑ. Δὲν ἔχει στάλα ἀξιοπρέπειας αὐτὸς ὁ σκύλος. Δὲν ξέρει νὰ κρατᾷ τὴ θέσι του.

Ὁ ΣΚΥΛΑΚΟΣ (ποὺ ἀκούσε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς γατίτσας).— Ξέρω καὶ παρὰ ξέρω. Ἡ ἔθισις μου εἶνε κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ θεωροῦν ὡς ἓνα πρὶν πιστὸ τοῦς φίλοι!

ΚΟΛΕΤ

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΕΟΙ

Αστυνομικόν πρόβλημα

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΣΚΟ. ΤΑΛΑΙ

Εφ' όσον δεν άκούσθηκε κανείς πυροβολισμός και εφ' όσον η δολοφονία έγινε τολάχιστον με ένα άδουρο περιστροφό δεξο- μένου ότι το όπλο αυτό δεν εφάρ- θηκε πουθενά, αυτό μας κάνει να καταλάβουμε ότι η δολοφονία ε- γινε έξω από την αίθουσα του χορού. Ο νεαρός Βάλτερ έδω- γκε φαίνεται από το σαλόνι για να μεταβή στο ραντεβού του με τον άγνωστο κύριο Βιάλ, καθώς ανέγραφε το σημείωμα. Τότε τον έκότωσαν.

Ο δολοφόνος κατόπιν με την βοήθεια ενός των προσκεκλημέ- νων, έφερε το πτώμα στο σαλόνι από μια πόρτα του διαδρόμου. Ο πρώτος έμεινε έξω έκλεισε την πόρτα από το έξω μέρος και έ- πειτα έφυγε άφοδ άναψε και πά- λιν τα φώτα.

Εν τώ μεταξύ ο συνένοχος με- σα στο σαλόνι άρχισε το πτώμα να πέσι καταγής.

Ο συνένοχος του δολοφόνου δεν ήμπορεί να είνε άλλος από τον Βικέντιο που ενώ είνε έγκλα- ταλείπει το σαλόνι προτού σβύ- σουν τα φώτα ήταν εκεί όταν ξανάναψαν, αυτός είνε εκείνος που μπήκε στο σαλόνι από την κεντρική είσοδο για να άνοιξη την πόρτα που ήταν συγχρόνως κλειστή και από μέσα.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Όταν ο έπιθεωρητής Κλέντον με δύο άστυφύλακες έφθασαν στο αεροδρόμιο το πλήθος των ανθρώ- πων που είχαν συγκεντρωθή πα- ρομέρισε για να άφήσιν να φανή το πτώμα ενός ανθρώπου οίκτηρα παραμορφωμένο.

Γονατισμένος έμπρός στο φρι- κτό εκείνο άσκαμα, ένας γιατρός που διακρίνεται από τα διάφορα αντικείμενα που χρησιμοποιούσε εξέταξε προσεκτικά το πτώμα του δυστυχισμένου εκείνου ανθρώπου.

Τι σκέπτεσθε λοιπόν γιατρέ; ήρωήτες ο Κλέντον.

Πολύ περίεργη αυτοκτονία. "Η πιά περίεργη που είδα στην ζωή μου άφήνεται ο γιατρός. Ο άεροπόρος μου έξηγησε ότι άνθρωπος αυτός έσκυψε έξω ά- πό το άεροπλάνο, έπυσοδόλησε στην περιοχή της κεφαλής και έ- πεσε στο κενό. Η σφαίρα έλλω- σε τον εύρηκε ακριβώς στην καρ- δια και έμεινε μέσα στο τραύμα.

Και ποιος άδηγούσε το άερο- πλάνο όταν συνέβησαν αυτά; —Εγώ! έφώναζεν ένας ύψη- λος άνδρας που έφερε άκούη την στολή του άεροπόρου. Έπληρα τον άνθρωπον αυτό μαζί μου και τον είδα να πέφτη έξω από το άερο- πλάνο φυσικά έπείσθηνα άμέ- σως στο άεροδρόμιο!

Ο έπιθεωρητής Κλέντον έστρά- φη τότε προς το πλήθος των πα- ρεριστοιμένων και ρώ-σε:

Μήπως κανείς από σας πα- ρηκολούθησε το δράμα;

Ναι, ένώ! άπήνησεν ένας άπ' αυτούς. Δεν είδα το άσκα- μα πέφτη αλλά το είδα όταν τσα- κίσθηκε στο γόμια. Θα ήθελα δέ να σας δείξω κάτι, και ο άγνω- στος έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό αυτόματο περιστροφό. Αυτό το όρηκα μέσα στο άερο- πλάνο.

Ο έπιθεωρητής έπληρε το περι- τροφο και μύρισε την κάννη του.

Ναι το όπλο αυτό έχρησι- μοποιήθηκε πρό όλίγων χρόνων!.. Άλλά για πέστε μου ποιος ελ- θε σεις και ποιος σας έπέτρεψε να έφρατε το όπλον αυτό.

Σταυρόλεξον αριθ. 43

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ και ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Χρονική περίοδος την οποία σπανίως καλύπτει η ζωή του άν- θρώπου. — Άπαραίτητον στήριγ- μα μέρους της άνδρικής ένδυμα- σίας. — χρησιμοποιείται και υπό των γυναικών προς άπλυν κό- σμον.

2) Άπαραίτητη για την διε- ξαγωγή συγκοινωνίας. — Γυμνα- στικόν παράγγελμα άκολουθόν

3) Μεγάλη έξαρσις της έπιφα- νείας της γής. — Μακρά δερμα- τινή ταινία χρησιμοποιομένη εις διαφόρους χρήσεις. — Το χρσι- μοποιούν εις τον έπιτάφιον, την Ανάστασιν και έν γένει εις την έκκλησίαν. — Υποκοριστικόν του σός μεταφορικώς: μικρά λαθή άγγελοι (πληθυντικός).

4) Παρ' αρχαίους, έτέρα όνο- μασία του Πλούτωνος. — Μικρόν ώόν (στον πληθυντικό). — Ο πε-

5) Μικρόν εύρωπαϊκόν κρά- τος. — Έξωτερική έπισκοπήσις πτώματος προς διαπίστωση των αίτιών του θανάτου.

6) Έγχορδον μουσικόν όργανο, νον των αρχαίων. — Έρπετόν ά- πουν μεταφορικώς: άνθρωπος ύ- πολος.

7) Αισθάνομαι πόνον σωματι- κόν. — Αυτοτελής λίθινον κατα- σκεύασμα υπό του όποιου διέρχον- ται τα έπιστρέφοντα νικηφόρα στρατεύματα.

8) Άπαιτώ ή παρακαλώ όπως μου δοθί τι. — Προηγείται συμ- πλοκής.

9) Υγρόν άπαραίτητον εις τον ανθρώπινον οργανισμόν ή ά- πώλεια αυτού στοιχίζει τον θάνα- το. — Αριθμός.

10) Καρποί οι όποιοι δεν είνε άκόμη κατάλληλοι προς έρώ- σιν (το ουδέτερον). — Δίοςος διά μέσου μεγάλου οικοδομήμα- τος.

11) Περιήμον έργον διασώμου άλλου συγγραφώς. — Τουρκικόν όνομα.

12) Άποστολούς: Δ. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΣ και Ν. ΒΑ- ΛΑΒΑΝΗΣ

13) Αθήναι

14) Αθήναι

15) Αθήναι

16) Αθήναι

17) Αθήναι

18) Αθήναι

19) Αθήναι

20) Αθήναι

21) Αθήναι

22) Αθήναι

23) Αθήναι

24) Αθήναι

25) Αθήναι

26) Αθήναι

27) Αθήναι

28) Αθήναι

29) Αθήναι

30) Αθήναι

31) Αθήναι

32) Αθήναι

33) Αθήναι

34) Αθήναι

35) Αθήναι

36) Αθήναι

37) Αθήναι

38) Αθήναι

39) Αθήναι

40) Αθήναι

41) Αθήναι

42) Αθήναι

43) Αθήναι

44) Αθήναι

45) Αθήναι

46) Αθήναι

47) Αθήναι

48) Αθήναι

49) Αθήναι

50) Αθήναι

51) Αθήναι

52) Αθήναι

53) Αθήναι

54) Αθήναι

55) Αθήναι

56) Αθήναι

57) Αθήναι

58) Αθήναι

59) Αθήναι

60) Αθήναι

61) Αθήναι

62) Αθήναι

63) Αθήναι

64) Αθήναι

65) Αθήναι

66) Αθήναι

67) Αθήναι

68) Αθήναι

69) Αθήναι

70) Αθήναι

71) Αθήναι

72) Αθήναι

73) Αθήναι

74) Αθήναι

75) Αθήναι

76) Αθήναι

77) Αθήναι

78) Αθήναι

79) Αθήναι

80) Αθήναι

81) Αθήναι

82) Αθήναι

83) Αθήναι

84) Αθήναι

85) Αθήναι

86) Αθήναι

87) Αθήναι

88) Αθήναι

89) Αθήναι

90) Αθήναι

91) Αθήναι

92) Αθήναι

93) Αθήναι

94) Αθήναι

95) Αθήναι

96) Αθήναι

97) Αθήναι

98) Αθήναι

99) Αθήναι

100) Αθήναι

101) Αθήναι

102) Αθήναι

103) Αθήναι

104) Αθήναι

105) Αθήναι

106) Αθήναι

107) Αθήναι

108) Αθήναι

109) Αθήναι

110) Αθήναι

111) Αθήναι

112) Αθήναι

113) Αθήναι

114) Αθήναι

115) Αθήναι

116) Αθήναι

117) Αθήναι

118) Αθήναι

119) Αθήναι

120) Αθήναι

121) Αθήναι

122) Αθήναι

123) Αθήναι

124) Αθήναι

125) Αθήναι

126) Αθήναι

127) Αθήναι

128) Αθήναι

129) Αθήναι

130) Αθήναι

131) Αθήναι

132) Αθήναι

133) Αθήναι

134) Αθήναι

135) Αθήναι

136) Αθήναι

137) Αθήναι

138) Αθήναι

139) Αθήναι

140) Αθήναι

141) Αθήναι

142) Αθήναι

143) Αθήναι

144) Αθήναι

145) Αθήναι

146) Αθήναι

147) Αθήναι

148) Αθήναι

149) Αθήναι

150) Αθήναι

151) Αθήναι

152) Αθήναι

153) Αθήναι

154) Αθήναι

155) Αθήναι

156) Αθήναι

157) Αθήναι

158) Αθήναι

159) Αθήναι

160) Αθήναι

161) Αθήναι

162) Αθήναι

163) Αθήναι

164) Αθήναι

165) Αθήναι

166) Αθήναι

167) Αθήναι

168) Αθήναι

169) Αθήναι

170) Αθήναι

171) Αθήναι

172) Αθήναι

173) Αθήναι

174) Αθήναι

175) Αθήναι

176) Αθήναι

177) Αθήναι

178) Αθήναι

179) Αθήναι

180) Αθήναι

181) Αθήναι

182) Αθήναι

183) Αθήναι

184) Αθήναι

185) Αθήναι

186) Αθήναι

187) Αθήναι

188) Αθήναι

189) Αθήναι

190) Αθήναι

191) Αθήναι

192) Αθήναι

193) Αθήναι

194) Αθήναι

195) Αθήναι

196) Αθήναι

197) Αθήναι

198) Αθήναι

199) Αθήναι

200) Αθήναι

201) Αθήναι

202) Αθήναι

203) Αθήναι

204) Αθήναι

205) Αθήναι

206) Αθήναι

207) Αθήναι

208) Αθήναι

209) Αθήναι

210) Αθήναι

211) Αθήναι

212) Αθήναι

213) Αθήναι

214) Αθήναι

215) Αθήναι

216) Αθήναι

217) Αθήναι

218) Αθήναι

219) Αθήναι

220) Αθήναι

221) Αθήναι

222) Αθήναι

223) Αθήναι

224) Αθήναι

225) Αθήναι

226) Αθήναι

227) Αθήναι

228) Αθήναι

229) Αθήναι

230) Αθήναι

231) Αθήναι

232) Αθήναι

233) Αθήναι

234) Αθήναι

235) Αθήναι

236) Αθήναι

237) Αθήναι

238) Αθήναι

239) Αθήναι

240) Αθήναι

241) Αθήναι

242) Αθήναι

243) Αθήναι

καὶ θὰ τὸ φορέσετε ἡμέραν Τετάρτην. Ἡ ζωὴ σας δὲν διακοπῇ καὶ κανένα κίνδυνον νὰ διακοπῇ ἀποτόμως. Θὰ ζήσετε ἀκριτὰ. Ταξείδια, πολὺ ὀλίγα καὶ ἀσημαντά. Εἰσθε φιλάρεσκη, ἀλλὰ σὰς λείπει ἡ φιλοκαλία. Εἶναι δύο πράγματα τελείως διαφορετικά πού πρέπει γὰρ συμβαδίζουν εἰς μίαν γυναῖκα. Τὸ νὰ εἰσθε ἀπλῶς φιλάρεσκη δὲν σημαίνει τίποτε.

ΤΑΡΑΧ. Ἡράκλειον. — Χαρακτήρ ἀσταθής, ἀλλὰ πολλὰ ἱκανότητες διὰ μίαν εὐκολον πρόδον καὶ ἐξέλιξιν. Θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ χρήματα ἀργότερα καὶ θὰ ζήσετε μέσα εἰς πλῆρη εὐμάρειαν. Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ συναντήσετε πολλὰς ὑποστηρίξεις, αἱ δὲ ποῖα θὰ σὰς βοηθήσουν πολὺ διὰ τὴν δημιουργίαν ἑνὸς καλυτέρου μέλλοντος. Πρέπει ὅμως νὰ συνδυάσετε τὴν ἐπιτηδειότητα ἢ ὁποῖα σὰς διακρίνει μὲ μίαν καλυτέραν προσαρμογὴν πρὸς τὰς περιστάσεις. Ὑγεία σχετικῶς καλὴ. Συχνὰ ἀσθενεῖται ἀλλὰ παροδικαί. Αἰσθήματα ἐπιπόλαια καὶ ἀνανεούμενα διαρκῶς. Θὰ κάμετε δύο γάμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς θὰ εἶναι ἐλάχιστα εὐτυχής.

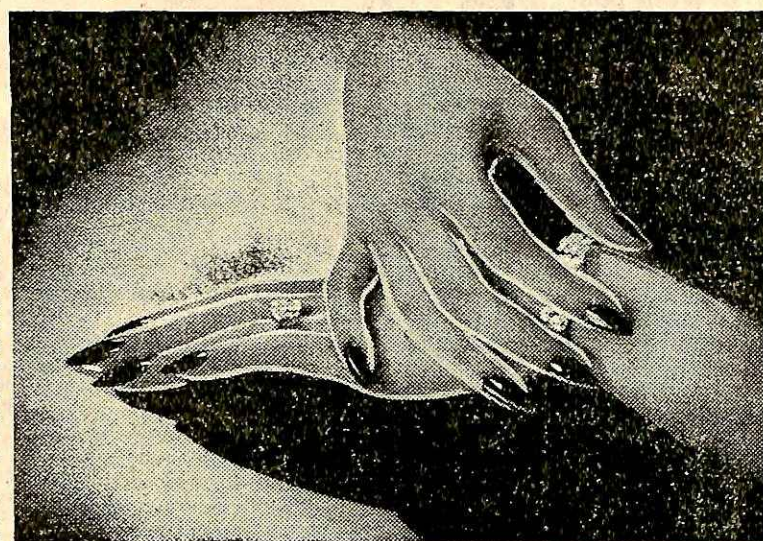
ΜΠΕΛΛΑ — ΝΕΛΛΗ. — Ἰσχυροὶ ἀντιπάθειαι καὶ μίση θὰ ταράξουν τὴν ζωὴν σας. Ἡμπορεῖτε νὰ εἰσθε θεοαῖα διὰ μίαν καλὴν ἀποκατάστασιν, ἢ ὁποῖα ἀλλοτρεθῇ θὰ εἶναι ἀκριτὰ σύντομος. Θὰ συναντήσετε ὅμως σθεναρὰ ἐμπόδια εἰς αὐτὴν καὶ θὰ τὴν θεωρεῖτε ματαιοεργίαν μέχρι καὶ τῆς τελευταίας στιγμῆς. Πρέπει νὰ εἰσθε ἀκριτὰ ἐπιφυλακτικὴ, διότι ὑπάρχει εἰς πολλὰ ἀτυχήματα, θλίψεις δατῶν καὶ. Χρήματα θὰ ἀποκτήσετε ὀλίγα πάντως ὅμως ἀκριτὰ διὰ νὰ ἐξαφαιρίσετε μίαν εὐμάρειαν ζωῆς. Τὰ αἰσθήματα σας θὰ εἶναι πάντοτε εἰσθητικὰ καὶ ὁρμητικὰ, ἀλλὰ ἀσταθῆ. Τυχρὴ ἡμέρα ἢ Τετάρτη. Θὰ προτιμᾶτε πάντοτε τὸς ἀνοικτοὺς χρωματισμούς. Ὡς πετράδι σὰς συνοιστῶ τὸ διαμάντι ἐπάνω σὲ πάλιναν. Θὰ τὸ φορέσετε μίαν πρωτὴν Τετάρτην, τὴν στιγμὴν πού ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

ΝΕΑΡΟΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΝ. — Θὰ ἀποκτήσετε χρήματα καὶ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἀλλ' εἶται ἀπὸ μεγάλας προσπάθειας. Εἰς τὸν δρόμον σας θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα θὰ ἀνακόψουν τὴν ὁρμὴν σας. Θὰ εὐρεθῇτε εἰς περιβάλλον πού θὰ κινδυνεύσετε τὴν ὑπόληψίν σας ἀπὸ ἀπερίσκεψαν φίλου σας. Ἐπίσης πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ τὰ ταξείδια καὶ γενικῶς τὰς περιπετειώδεις ἀναζητήσεις.

ΙΣΜΗΝΗΝ Ε. Γ. — Πρό παντός, ἀγαπᾶτε φίλιν. προσέχετε τὴν ὕγιαν σας. Εἶναι τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα πού ἔχετε καὶ δι' αὐτοῦ δὲν θάρεται οὐ καθόλου καλὴν κατάστασιν. Ἡ ἀσθένεια σας θὰ παρορμητικῶς χρονιά, αἱ κρίσεις δὲ δὲν θὰ ἐξαφανισθοῦν ὅσον σύντομα νομίζετε μὰ δὲ ὑποτροπὴ ἡμπορεῖ νὰ εἶναι θανάσιμος. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι ταρραχὼδης καὶ θὰ σὰς κάμῃ πολλὰς φορές νὰ ἀπογοητευθῇτε. Πρέπει πρὸ παντός νὰ περιορίσετε τὸν εἰσθιον χαρακτήρα σας καὶ νὰ καταστείτε τὰ μίση καὶ τὰ πάθη πού σὰς κυριεύουν συχνά. Θὰ ἀποκτήσετε χρήματα, ἀλλὰ δὲν σὰς συμβουλεύω πρὸς τὸ παρὸν νὰ ζήτε τὴν περιουσίαν σας. Ἡ ἀποκατάστασις σας, καίτοι θὰ θραδύνη ἀκόμη, εἶναι ἀπολύτως θεοαῖα. Ἡ ἐπιτυχία σας θὰ εἶναι σχετικὴ, λαμβανόμενου ὅτι ὅψει τοῦ χαρακτήρος σας. Δὲν ἐλέπω καμμίαν σύμπτωσιν τῆς τύχης σας μὲ πρὸς ὅσον τῆς 28—1—1909. Ἡ ἀκουφονία σας εἶναι θανάσιμη. Εἶναι προτιμότερον νὰ μὴν ἐπιδιώξετε τίποτε πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν. Ὅσον διὰ τὴν 11—11 μὴν χρειάζεται νὰ ἔχω καὶ τὸ ἔτος. Γράφετέ μου το καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

κομὴ ὡς ἡ νύχια

μέ το CUTEX
Βερνίκι νυχιῶν

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ

NORTHAM WARREN Corp.
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ

ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛ ΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλο τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΚΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικῆς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτήσια ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
Ἐξάμηνος » 125
Ἐτήσια ἔξωτ. λίρ. Ἄγγ. 1.10
Ἐξάμηνος Ἄμερ. δολλ. 6

Ὑπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Ἐκδόται: Ἐταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμαρῆς 4

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γυναικείας Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον πού σὰς δίδουν ὡς ἀναγράφει τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι ἀγοράσατε γυναικείαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γυναικείαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκας χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαὶ, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κανὲν εὐρωπαϊκαί.

ΚΑΛΤΣΕΣ γυν. μεταξωτῆς, λεπτῆς, ἀντοχῆς, ἐλαστικῆς χωρὶς ἐλαττώματα (mat) μόνον 40 Δρχ. Κυλότες — Κομπινεζὸν μὲ μικρά

Μ. Α. ΛΕΙΒΑΔΙΤΟΥ

Χαβρίου 1β
Πάροδος Κολοκοτρώνη

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Γ. Ἐσωτερικὸς Νοσοκομείου Α. Συγγροῦ.
Δερματικὰ — Γυναικολογικά.
Κουμουνδούρου 21
Ἀθήναι

(Ἐναντὶ Βασ. Θεάτρου) 10—1 1/2 π. μ.
5—8 μ. μ.
Τηλέφ. 52.623

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ πού θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωφόρος 19, Ἀθήναι), πρέπει νὰ περιέχουν σαφὴ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐάν ἡ συμβουλὴ ζητήται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὅχι γιὰ τὸν γράφοντα πρέπει ἀπαραίτητως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του. Προσέξτε ὅμως: Ὅταν καθίσετε νὰ γράψετε, προσπαθεῖτε νὰ εἰσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδεύετε νὰ μιμηθῇτε αὐτὸν ἢ ἐκείνον τὸν χαρακτήρα, γιὰ αὐτὸ θὰ σὰς ἐλθῇ χωρὶς νὰ σὰς ὀφελῇ σὲ τίποτε. Τὸ σημείον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιώδες. Ἀπαραίτητως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται ἐντὶν ἐπιστολῇ σας τὸ ψευδώνυμον σὺν ὁποῖον θέλετε νὰ σὰς ἀπαντήσωμε. Ἐκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχ. ἢς γραμματόσημα, δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ. Κ Ὑ Π Ρ Ο Ν. — Ὑποψία πείσμων, ζηλότυπος καὶ λιγὰς ἐκδηλωτικὴ παρ' ὅλον ὅτι στερεῖσθε θάρρους καὶ τόλμης. Συχνὰ μεταλλάσσει τὴν διαθέσιν. Τὰ νεύρα σας κυριαρχοῦν συχνότερα ἐπὶ τοῦ λογικοῦ σας. Εἰς τὸν ἔρωτα εἰσθε μάλ' ἰσχυρὰ, ἀλλ' ὁ ἐγωισμός σας σὰς κάνει νὰ ἐπιθυμῇτε τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις συμπαθείας τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως δὲν αἰσθάνεσθε τίποτε σχεδόν. Θὰ ἐξασκήσετε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου σας, ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία σας δὲν θὰ εἶνε ἀπολύτως, διότι θὰ θέλετε νὰ διευθετετὰ πάντα. Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ προγματοποιηθῇ ἀλλὰ κατὰ πιν πολλῶν δυσκολιῶν. Αἱ ἐπιτυχίαι σας θὰ μετριάσθουν εἰς τὸ μέλλον.

ΜΥΡΤΩ ἢ ΝΙΚΟΛΕΤ. — Εἰσθε χαρακτήρος ὁμιλοῦ καὶ λογικῆς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Στενοχωρεῖσθε ὅμως εὐκολὰ καὶ καταλαβάνεσθε ἀπὸ μίαν ἀδικολόγητον ἰσχυρογνωμοσύνην. Θέλετε πάντοτε νὰ κρύβετε τὰς σκέψεις σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐνῷ ἀντιθέτως σὰς ἀρέσει νὰ εἰσχωρήτε εἰς τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Ἀκριτὰ ζηλότυπος, στερεῖσθε τῆς ἀπαραίτητον διὰ μίαν γυναῖκα φιλαρεσκείας. Εἰς τὸν ἔρωτα δίδεσθε μὲ πάθος καὶ εὐκρίνεια, χωρὶς ὅμως νὰ παρασυρθεσθε ποτέ, διότι τὸ λογικὸν σας συγκρατεῖ τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ὁ φίλος σας θὰ ἔχῃ καλὴν ἐξέλιξιν, διότι ἐλπεῖται πάντοτε το συμφῆρον καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐρῇ τὸν δρόμον τὸν εἰς τὴν ζωὴν. Αἰσθήματα στοργικὰ, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην θερμότητα, φθασι κρυφίνουσιν. Ἐνῷ εἶνε ἀκριτὰ ἐπιτηδεῖς, ἡ ὁκνηρία τὸν ἐμποδίζει νὰ προχωρήσῃ μὲ δὴν ταχύτητα θὰ ἐπρεπε.

ΙΕΡΟΝ. Ρ Ε Θ Υ Μ Ο Ν. — Μεγάλος ἐγωισμὸς καὶ ἐκτίμησης πρὸς τὸ ἑαυτὸν σας. Δικαιολογούμενα ὅμως, διότι ἔχετε ἀκριτὰ καλὰ προϊόντα. Ἡ γνώμη σας θέλετε νὰ ὑπεριοχῇ πάντοτε. Σὰς διακρίνει μίαν φυσικὴν δραστηριότητα καὶ ταχεῖα ἀντιληψία. Δυστυχῶς, αἱ ἰδέαι σας εἶνε λιγὰς συγκεκριμέναι καὶ χωρὶς συνοχῆν. Φύσις ἀνασθὴ κατὰ ἐσθὸς, ἀρεσκασθε εἰς τὸ νὰ ἀσκήτε ἐν εἰσδοῦς προστασίας ἐπὶ τῶν ἄλλων. Δὲν σὰς ἐλπέω ὅμως πολὺ δυνάτον, διότι σπαταλάτε τὰς δυνάμεις σας εἰς ματαιὰς ἐπιδείξεις

τῆς ὁπεροχῆς σας. Γενικῶς, αἱ προσπάθειαι σας στερούνται τῆς απαιτουμένης σοβαρότητος. Θὰ ἀποκτήσετε γρήγορα χρήματα. ΜΑΙΡΗΝ ΒΡΑΔΥΤΟΠΟΥΛΟΥ. Φ Ἀ λ ρ ο ν. — Τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις σας χαρακτηρίζει μίαν μεγάλην ἀσυναρτησίαν. Ἀλλάζετε διαρκῶς ἰδέας καὶ ἡ διάθεσις σας ὑπὸκειται εἰς πολὺν καὶ συχνὰς μεταλλάξεις. Βιάζεσθε πολὺ καὶ ἀντιθέτως ἄλλοτε καταλαβάνεσθε ἀπὸ μίαν καταστροφικὴν νωχέλειαν. Αἱ σχέσεις σας μὲ τὸ περιβάλλον σας δὲν εἶνε ἁρμονικαί. Εἰσθε εὐρέως ὀφθητὴ καὶ ζηλότυπος. Πρέπει νὰ φροντίζετε περισσότερο τὸν ἑαυτὸν σας καὶ νὰ καλλιερῆσετε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σας τὸ αἰσθητικὸν τῆς φιλοκαλίας. Ταξίδι δὲν ἐλπέω. Γάμος κατόπιν συνοικείου. Αἰσθήματα παροδικὰ. Θὰ σὰς ἀσαννίξῃ πάντοτε ἡ σκέψις τῆς ἀποκαταστάσεως. Θὰ ἀποκτήσετε εὐμάρειαν, ὅχι ὅμως πλούτον. Εἰς τὸν δόκτορα Κάμα θὰ ἀπευθυνθῇτε διὰ μέσου τοῦ «Θησαυροῦ».

ΣΕΜΙΡΑΜΙΝ. Θ Ε Σ Ν Ι Κ Η Ν. — Ἡ τύχη δὲν σὰς βοηθεῖ ἀκριτὰ, ἐν τούτοις θὰ ὑπερνικήσετε τὰς δυσχερείας. Ὑπάρχει μίαν ὁκταστασία εἰς τὸν χαρακτήρα σας. Εἰς τὴν ζωὴν εἰσθε ἄτομος καὶ διστακτικὴ. Αἱ ἀποφάσεις σας δύσκολοι καὶ κατόπιν πολλῶν ἀμφιστολήσεων. Γάμος κατόπιν συνοικείου. Θὰ ζήσετε ὅμως ἁρμονικὴν ζωὴν, μὲ μὲν περιωρισμένην οἰκονομικὰ μέσα. Τὸ μέλλον σας ἐπιφυλάσσει μερικάς περιπέτειας, ὅχι ὅμως σοβαράς.

ΞΕΟΧΙΚΟΝ. — 1) ΝΑΙ. Ἀλλὰ μίαν ἀπερίσκεψαν ἡν ὁποῖον θὰ κάμειτε θὰ σὰς στοιχίσῃ ἀκριτὰ. 2) Αἱ ἐπιτυχίαι σας μέτριοι ἀλλὰ συνεχεῖς. 3) Θὰ καταλάβετε καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. 4) Δὲν ἐλπέω πιθανότητα συνεχῆς ὡς τῶν σπουδῶν σας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. 5) Αἰσθηματικαὶ πεποιθεῖται μικρὰς σοβαρότητος. Γάμος κατόπιν συνοικείου καὶ πολὺ ἀργά. 6) Ἐάν θὰ ἐπαληθεύσων αἱ ἀπαντήσεις μου θὰ τὸ ἴδωτε σῆς. 7) Στερεῖσθε τόλμης καὶ πρωτοβουλίας. Ἡ θέλησις σας ὑφίσταται συχνὰς διαλείψεις. Δὲν ἔχετε σταθερότητα εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας.

ΜΑΙΡΗΝ Σ. Σ. Π Ἀ τ ρ α ς. Χαρακτήρ ὁμιλοῦ. Φύσις ἡρεμὸς καὶ μετρημένη. Εὐκρινὴ ἀσθηματὰ, πού προέρχονται ἀπὸ φυσικὴν καλωσύνην. Ζητᾶτε τὴν σαφή

νείαν εἰς δλκ. Ἐλαχίστη δυνάμεις ἀντιδράσεως εἰς τὰς ἐναντιότητας τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ σας θὰ κυλίσῃ χωρὶς ἀξιολόγους περιπετείας. Γάμος ἐξ ἀμοιβαίας συμπαιθείας. Τὰ ὄνειρά σας συμβαδίζουν πάντοτε μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ δὲν θὰ δυσκολεῖσθε νὰ ἐρῇτε ἡ κακοποίησην.

ΜΑΡΙΟΝ Σ. Σ. Π Ἀ τ ρ α ς. Ἡ καλωσύνη σας εἶνε ἀναμφιστήτως, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ σας πολὺ ἀσθενής. Ἐπηρεάζεσθε πολὺ ἀπὸ τὸ περιβάλλον σας καὶ συχνὰ ἀποφεύγετε νὰ ἔχετε δικὴν σας γνώμην. Ἐχετε ἕνα περιεργὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς καθήκονας, πού φθάνει κάποτε μέχρι πλήρους ὑποταγῆς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε πολὺ ἥπιος καὶ καλὸς. Συμβιβάζεσθε πολὺ εὐκολὰ πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ δὲν ζητᾶτε ποτέ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι σὰς δίδουν. Ἡ ρουτίνα σας ἔχει ἀφαιρέσει κάθε πρωτοβουλίαν. Τὰ οἰκονομικὰ σας μέσα θὰ εἶνε πολὺ περιορισμένα. Ἀργότερα ὅμως θὰ περδύσετε ἕνα σημαντικὸν ποσόν. Ἡ προαγωγή σας ἐραδύει πολὺ ἀκόμη. Διὰ νὰ ἐπιτύχετε, πρέπει νὰ καταπολεμήσετε τὰς ἀδυναμίας τοῦ χαρακτῆρος σας, γιὰ τὰς ὁποίας σὰς γράφω πῶς πᾶν.

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΝ. — Ἐνας χαρακτήρ σάν τὸν δικὸν σας παρουσιάζει πολλὰς ἀντιθέσεις. Ἀλλὰ τίς ἐξαλείφει μέχρις ἑνὸς σημείου προκειμένου νὰ σὰς μειώ-

Pétrole-Hahn
(Πετρολ Χάν)
ἐξαλείφει τὴν
Πυτιρίδα.

ΜΟΝΤΕΛΑ ΑΝΟΙΞΕΩΣ 1939

Κυρίες μου,

Τὰ ἐργαστήριά μας

σὰς παρουσιάζουν τὰ τελευταία ἀνοιξιάτικα μοντέλα τῆς Περμανάντ καὶ μιζ-άν-πλι.

Τιμὴ περμανάντ: Δρχ. 125.

Ράδιο-περμανάντ: Δρχ. 150.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

(Χαλκοκονδύλη 13)

Ἄριθ. Τηλ. 53-277

ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Καζάκος

ΠΑΛΤΑ
Καζάκος

ΤΑΓΙΕΡ
Καζάκος

ΔΕΧΟΜΕΘΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ

Καζάκος
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18
Τηλ. 25.173

»Όταν, λοιπόν, πήγε στρατιώτης και έμεινε στην άρχή επί 40 μέρες κλεισμένος στην στρατώνα, υπέφερε τρομερά. Κι' όταν, αφού πέρασαν οι σαράντα μέρες, κατώρθωσε να ξεβη στο σπίτι του ή πρώτη του φροντίδα ήταν να μού γράψη για να μού έμψυξη-ρευθί τον πόνο του.

«...Από τότε που έλαβα αυτό πρώτο γράμμα του, έχω γίνει άλλος άνθρωπος. Έχω αλλάξει πολύ, ό νους μου διαρκώς βρίσκεται κοντά του και τον συντροφεύει στη μοναξιά του. Δεν ζω παρά μόνο γι' αυτόν... Φαντασθήτε σ' όλο το διάστημα αυτό των τριών ετών μόλις με μερικά γράμματα έγινε ή συνάντησής μας. Θα τδ πιστέψετε εάν σάς πώ ότι δυο φορές έχουμε συναντηθή όλες - όλες και μάλιστα τώρα τελευταία ;...»

Ναί, τδ πιστεύω, μικρή μου φίλη. Όπως πιστεύω ότι είναι άξιος τής αγάπης σου, κι' ότι ό πατέρας σου όταν πεισθή ότι είναι ήθικός νέος, κι' όταν εσύ τού μιλήσης με κάθε ειλικρίνεια —αυτή είναι και ή απάντησις στο έρώτημά σου — δεν θα φέρη αντίρρηση στην μελλοντική ένωσί σας.

Τό τρομερό δίλημμα

Μού γράφεις:

«...Η δική μου ιστορία είναι έντελώς πρωτότυπος και ίσως εκπλαγήτε και με πειράσετε για καμιά επιτολαία. Τί να σάς πώ όμως.. Ούτε κι' εγώ ή ίδια δεν γνωρίζω τί να κάνω. Εδώσκομαι πρό τρομερού δίλημματος: 'Αγαπώ δυό άνδρες συγχρόνως!... Έναν μελαχροινό και έναν ξανθό...

»Μή γελάτε, σάς παρακαλώ, αυτή είναι ή πραγματική αλήθεια, και τδ πιο τρομερό απ' όλα είναι ότι έχουν και οι δύο τδ αυτά προτερήματα και τδ αυτά ελαττώματα: και οι δυο είναι όραιοι, ευγενείς, ήθικοι, πλούσιοι. Έχουν τις ίδιες προτιμήσεις και οι δυο: ό,τι άρέσει στόν έναν άρέσει και στόν άλλο. 'Ισως γι' αυτό τδ να μού άρέσουν και οι δυο. Νομίζει κανείς ότι έχουν συνεννοηθή και λένε και οι δυο τδ ίδια λόγια. Τέτοια όμοιότης χαρακτήρων, είναι φαινόμενο!

»Σημειώστε ότι ό καθένας τους δεν ξέρει την ύπαρξή τού άλλου, και ότι δεν τούς έχω δώσει κανένα δικαίωμα. 'Ισως γι' αυτό κι' οι δυο με σέβονται και μ' εκτιμούν.

»Και οι δυο, λοιπόν, μού προτείνουν να πάνε να με ζήτήσουν από τούς γονείς μου, αλλά δεν τούς άφησα γιατί δεν ξέρω ποιόν από τούς δυο να προτιμήσω. Και τούς δυο τούς αγαπώ. Ό καθένας τους, λοιπόν, παραξενεύεται και άπορεί...

»Είναι στιγμές που μοιχεύεται τρέλλα... Λέω ν' άρνηθώ και στούς δυο, για να ήσυχάσω...»

Θα ήταν μια λύσις, βέβαια, αυτό, αγαπητή μου. Άλλη λύσις θα ήταν να τούς παίξης «πορώνα - γράμματα». Άλλη

λύσις θα ήταν να τούς προτείνης να μονομαχήσουν με- χει θανάτου, κι' ό νικητής να λάβη την καρδιά σου ως γέρας...

»Ας αφήσωμε όμως τ' άστεία. Έφ' όσον αγαπās και

τούς δύο», σημαίνει ότι δεν αγαπās κανένα. Συνεπώς, όταν τύχη κι' αγαπήσης έναν τρίτον —που να μη τούς μοιά- ζη όμως, προς Θεού! —ε, τότε γράψε μου...

PEA P,

Πιγκόν. Σάπων κατά τής πιτυριάσεως Μπριγιαντίνα: Ρευστή Κρυσταλίξη και Φιξατέρ

Κρέμα ήμέρας Κρέμα νυκτός Λοσιόν Προσώπου

Σάπων Ξυρίσματος Κρέμα Ξυρίσματος 'Οδοντόκρεμα

Η Κάρτα ELBEO

Θριαμβεύει εις όλον τον κόσμο λόγω τής κομψότητος, τής γτερεότητος ή τής μοντέρνας εμφάνιξεως τής.

Δοκιμάσατέ την ή δά πεισθήτε

Εσώρουκα ALPHA

εις ώραιότατα σχέδια ή εξαιρετική ποιότητα

Ζητήσατέ τα εις τδ καλά καταστήματα •Τιμαί άπολύτως ώρισμέναι.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΛΚΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44^η ΤΗΛ. 25-401

Ογκυρός

